

ЛИНДА ХАУЪРД ВТОРИ ШАНС

Част 2 от „Джон Медина“

Превод от английски: Мария Христофорова, 2000

chitanka.info

ПЪРВА ЧАСТ

ПЪРВА ГЛАВА

1994, Иран

В малката грубо скована барака бе студено. Вътре проникваше леден въздух въпреки одеялата на единствения прозорец и зеещата врата, закачени с цел да прикрият всяка издйническа светлина. Найема Бърдок духна в шепа, за да стопли ръцете си, и дъхът ѝ се кондензира в полумрака на стаята, мъждиво осветена от една-единствена лампа с батерия — Тъкър, водачът им, не разрешаваше друго осветление.

Студът, изглежда, изобщо не притесняваше Далас, нейният съпруг, който бе облечен само с една фланелка с къс ръкав. Той невъзмутимо подреждаше експлозива в специалните отделения на колана си. Найема го наблюдаваше, опитвайки се да прикрие безпокойството си. Не се тревожеше за експлозива; пластичните експлозиви бяха толкова стабилни, че войниците във Виетнам ги използваха като гориво. Но Далас и Сайед трябваше да го поставят в производственото отделение, а това бе най-опасната част от задачата, която и бездруго бе достатъчно рискована. Направо да ти настръхне косата! Въпреки че съпругът ѝ се държеше така нехайно, сякаш се готвеше просто да пресече улицата, Найема не можеше да си позволи такова отношение. Дистанционният детонатор далеч не беше последна дума на техниката. Това не бе случайно — представляваше предпазна мярка, в случай че оборудването им попадне в неподходящи ръце. Не използваха нищо, което може да бъде свързано със Съединените щати. Затова и експлозивът на Далас бе семтекс, а не Ц-4. Понеже оборудването им не беше възможно най-доброто, Найема бе дала всичко от себе си, за да повиши надеждността му. Пък и нали ръката на нейния съпруг щеше да натисне копчето.

Далас улови погледа ѝ и ѝ намигна, а обичайното му непроницаемо изражение бе заменено от топла усмивка, която пазеше само за нея.

— Хей — каза меко той, — аз съм добър в това, което правя. Не се притеснявай.

Това сложи край на опитите ѝ да прикрие тревогата си. Другите трима мъже се извърнаха да я погледнат. Тя сви рамене — не желаше да си помислят, че се поддава на стреса.

— Съди ме тогава. Все пак съм дебютантка в ролята на съпруга. Смятах, че от мен се очаква да се притеснявам.

Сайед, който оправяше екипировката си, се засмя.

— Страхотен начин да прекараш медения си месец! — каза той. По произход бе иранец, но вече притежаваше американско поданство. Суровият, жилав мъж, около петдесетгодишен, говореше английски с акцент от Средния запад, резултат от упоритостта му и от почти трийсетте години, прекарани в Щатите. — Аз лично бих избрал Хаваите за сватбеното си пътешествие. Там поне е топло.

— Или пък Австралия — каза замислено Хади. — Там сега е лято.

Корените на Хади Сантана бяха от Арабия и Мексико, но той беше американец по рождение. Израснал в топлия климат на Южна Аризона, харесваше не повече от Найема студените ирански планини посред зима. Щеше да охранява Далас и Сайед, докато поставят експлозивите, и сега бе зает неколккратно да проверява пушката и амунициите си.

— След като се оженихме, прекарахме две седмици в Аруба — каза Далас. — Чудесно място! — Намигна отново на Найема и тя не можа да сдържи усмивката си. Освен ако Далас не беше ходил в Аруба по друго време, нямаше как да е разгледал подробно мястото по време на сватбеното им пътешествие преди три месеца. Всяка минута от онези две седмици бяха прекарвали заедно: правеха любов, спяха до късно... Блаженство!

Тъкър не се присъедини към разговора, но мрачните му студени очи се задържаха върху Найема, като я гледаха изучаващо — сякаш се питаше дали не е сгрешил, включвайки я в екипа. Не беше толкова опитна, колкото останалите, но не беше и новачка. И не само това — можеше да постави със затворени очи подслушвателно устройство на всеки телефон. Щеше ѝ се, ако Тъкър храни някакви съмнения относно способностите ѝ, просто да ги каже открито.

Но ако Тъкър се съмнява в нея, може би така ѝ се пада, помисли си иронично. Защото се чувстваше адски неловко в негово присъствие. Не че беше казал или направил нещо нередно. Неловкостта ѝ, когато се

намираше до него, беше съвсем инстинктивна, без някаква конкретна причина. Искаше ѝ се той да е един от тримата мъже, които трябваше да отидат в завода, не да остава с нея. Мисълта да прекара няколко часа насаме с него не беше чак толкова изнервяща, колкото това, че Далас се излага на опасност. Но тя нямаше нужда от допълнително напрежение — нервите ѝ вече бяха обтегнати до краен предел.

Първоначално Тъкър планираше да отиде заедно с тях, но тъкмо Далас се бе възпротивил.

— Виж какво, шефе — бе казал с обичайното си спокойствие, — не че не можеш да се справиш със задачата — добър си колкото мен. Но не е нужно да поемаш риска. Ако си длъжен, щеше да е друго нещо. Но не си. — Размениха си по един непроницаем поглед, след което Тъкър просто кимна с глава.

Двамата се познаваха и бяха работили заедно още преди Тъкър да сформира този екип. Единственото нещо, донякъде успокояващо Найема по отношение на водача им, бе доверието и уважението, което изпитваше към него Далас Бърдок. А съпругът ѝ не беше наивен — напротив. Далас бе един от най-опасните и сурови мъже, които някога бе срещала. Всъщност тя го смяташе за най-опасния, докато не попадна на Тъкър.

Това само по себе си бе плашещо, защото Далас не бе кой да е. Допреди пет месеца не вярваше, че мъже като него съществуват. Сега вече бе убедена в обратното. Гърлото ѝ се сви, докато наблюдаваше съпруга си — свел тъмнокосата си глава и съсредоточил цялото си внимание, той за пореден път проверяваше екипировката и оборудването. Бе способен с невероятна лекота да се изолира от всичко, което няма отношение към работата му — възможността му да се концентрира впечатляваше. Тя бе наблюдавала подобно ниво на концентрация само у още един човек — у Тъкър.

Изведнъж това, че е омъжена, и то за мъж като Далас, ѝ се стори невероятно, почти нереално. Познаваше го едва от пет месеца и от почти толкова дълго го обичаше, а той в много отношения си оставаше непознат за нея. Двамата постепенно се опознаваха и улягаха в семейния живот — е, доколкото можеха да улегнат, като се има предвид професията, която упражняваха. Бяха агенти на свободна практика и работеха за различни организации, но предимно за ЦРУ.

Далас бе спокоен, уравновесен и способен. Ако тя беше някаква жена домакиня, би сметнала, че тези качества са привлекателни, макар и недостатъчно вълнуващи. Някога би си го помислила, но не и сега. У Далас нямаше нищо закостеняло и консервативно. Искате да свалите котката си от дървото? Далас би се покатерил на него така, сякаш той самият е котка. Водопроводните тръби в дома ви се нуждаят от ремонт? Далас може да ги оправи. Паднали сте от сърфа си и се нуждаете от помощ? Той е първокласен плувец. Трябва ви човек, който да застреля някого? Той улучва без проблем. Искате да взривите сграда в Иран? Далас е вашият човек.

Така че никак не бе лесно да си по-суров и по-опасен от Далас, но Тъкър... Май беше точно такъв. Не знаеше защо е толкова убедена в това. Не заради физиката му — Тъкър бе висок и стегнат, но не толкова мускулест, колкото Далас. Не избухваше и не показваше емоциите си; беше дори по-овладян и по-сдържан и от Далас, ако това изобщо бе възможно. Но нещо в очите му и в характерната му осанка ѝ подсказваше, че е твърде опасен.

Подозренията си относно водача им тя пазеше за себе си. Щеше ѝ се да споделя мнението на Далас за Тъкър, защото пределно много вярваше на съпруга си. Пък и тя бе тази, която настоя да приемат работата, докато Далас предпочиташе да отидат да се гмуркат в Австралия. А може би Найема просто позволяваше на стреса и напрежението да я завладеят. Участваха в операция, в която всички можеха да умрат, ако ги откриеха, но успехът бе по-важен от сигурността им.

Малкото съоръжение, скрито сред неприветливите и студени планини, произвеждаше биологично оръжие, което щеше да бъде доставено на една терористична база в Судан. Най-бързият и ефикасен начин за разрушаването му бе въздушно нападение, но то би предизвикало международна криза и заедно с фабриката би вдигнало във въздуха деликатното равновесие в Близкия изток. Никой не желаше една широкомащабна война.

Щом като въздушният удар бе изключен, заводът трябва да бъде разрушен от земята — с мощни експлозиви, които някой трябва да постави. Далас не разчиташе само на семтекс — във фабриката имаше горива и катализатори, от които смяташе да се възползва, за да е

сигурен, че съоръжението не само ще бъде взривено, но и ще изгори до основи.

Намираха се в Иран от пет дни и смело пътуваха съвсем открито. Найема носеше традиционните мюсюлмански одежди. Виждаха се само очите ѝ, а понякога и те бяха забулени. Не говореше персийски — беше изучавала френски, испански и руски — но това нямаше значение, защото беше жена и от нея не се очакваше да говори. Сайед беше местен. Доколкото можеше да прецени, Тъкър владееше добре езика, Далас — почти колкото него, а Хади — малко по-зле от Далас. Понякога я забавляваше фактът, че и петимата имаха тъмни коси и очи, и се питаше дали това, че е брюнетка, не бе повлияло при избирането ѝ за член на екипа почти толкова, колкото умението ѝ да борави с електроника.

— Готово. — Далас закачи радиопредавателя на колана си и метна на рамене пълната с експлозивни раница. Двамата със Сайед имаха еднаква екипировка. Найема буквално бе сглобила предавателите от резервни части, защото всички онези, с които се бяха сдобили, все имаха някаква повреда. Тя ги беше пожертвала и сглоби два предавателя. Изпробва ги нееднократно, докато се увери, че няма да откажат в нужния момент. Освен това беше поставила подслушвателни устройства на телефонните линии на фабриката — адски лесна задача, тъй като апаратурата им датираше от началото на седемдесетте години. Не бяха получили особено много информация, освен тази, че малкото съоръжение е произвело определено количество антракс^[1], предназначено за терористи в Судан. Антраксът не представляваше нещо екзотично, но бе дяволски сигурно, че има нужния ефект.

Предишната вечер Сайед се бе промъкнал във фабриката да разузнае и след завръщането си бе нарисувал груба скица с разположението на експерименталните и инкубационните помещения, както и на складовата база, където той и Далас щяха да съсредоточат повечето от експлозивите. Щом фабриката избухнеше, Тъкър и Найема трябваше да разрушат оборудването — не че то имаше кой знае каква стойност — и да бъдат готови за тръгване веднага след завръщането на останалите трима. Щяха да се разделят и всеки сам да се измъкне от страната. После щяха да се срещнат в Париж, където да обсъдят

изпълнението на задачата. Найема, разбира се, щеше да пътува с Далас.

Тъкър загаси светлината и тримата мъже безшумно се измъкнаха навън, потъвайки в мрака. На Найема внезапно ѝ се прииска поне да беше прегърнала Далас или да го беше целунала за късмет, независимо какво ще си помислят останалите. Стана ѝ студено без неговото присъствие, което ѝ вдъхваше сили и кураж.

След като се увери, че одеялата са на мястото си, Тъкър отново запали лампата и се зае бързо да прибира нещата, които трябваше да вземат със себе си. Нямаше кой знае какво: малко провизии, дрехи за преобличане, малко пари — нищо, което би предизвикало подозрение, ако ги спрат. Найема се приближи, за да му помогне, и двамата мълчаливо разделиха провизиите на пет еднакви части.

После не им остана нищо друго, освен да чакат. Тя се премести до радиото и провери връзката, макар че вече го беше направила. Не се чуваше нищо, защото мъжете не говореха. Седна пред радиоапарата и обви с ръце раменете си.

Цялата операция представляваше всичко друго, само не и приятна разходка в планината, но най-лошо бе чакането. Винаги беше така, но сега, когато Далас се намираще в опасност, тревогата и напрежението ѝ се увеличаваха десетократно. Просто разяждаха душата ѝ, не ѝ даваха и миг покой. Погледна евтиния си часовник: бяха изминали само петнадесет минути. Още не бяха стигнали до фабриката.

Едно тънко одеяло обви раменете ѝ. Тя се стресна и вдигна поглед към Тъкър, който стоеше до нея.

— Ти трепереше — каза той, за да обясни необичайното си действие, и отново се отдалечи.

— Благодаря.

Зави се с одеялото, чувствайки се неловко от жеста му, въпреки че той изразяваше внимание и загриженост. Щеше ѝ се да може да преодолее инстинктивното си недоверие към Тъкър или поне да може да си обясни защо се чувства толкова напрегната край него. Бе се опитала да прикрие предпазливостта си и да се концентрира само върху работата, но Тъкър не беше глупав — знаеше, че тя се чувства неудобно в неговата компания. Понякога ѝ се струваше, че между тях двамата се води някаква тиха война, за която никой не подозира. В

онези редки моменти, когато погледите им случайно се срещаха, в нейния се четеше явно недоверие, а в неговия — леко присмехулно изражение.

Въпреки всичко той се държеше безупречно и с нищо не издаваше пред останалите липсата на хармония помежду им. Взаимоотношенията му с другите трима мъже бяха едновременно приятелски и професионални. Към нея бе неизменно учтив и въздържан, а това също бе мерило за професионализма му. Тъкър уважаваше Далас и определено не възнамеряваше да тормози екипа или да затруднява работата им, проявявайки открита враждебност към жена му. Това би трябвало да е достатъчно успокоително за Найема по няколко причини. Но не беше.

Откакто другите тръгнаха, двамата не бяха разменили нито дума до момента, в който Тъкър не постави одеялото на раменете ѝ. Щеше ѝ се мълчанието помежду им да беше останало ненарушено. Най-безопасно ѝ се струваше да поддържа дистанция.

Той седеше, отпуснат и грациозен като котка. Изглеждаше неуязвим на студа, сякаш се чувстваше съвсем добре в черната си фланелка с къс ръкав и във войнишките си панталони. Далас притежаваше същия съвършен механизъм за регулиране на телесната температура и рядко изпитваше студ. Какво отличаваше мъже като тях от останалата част от човешкия род? Може би физическото им състояние. Но и самата тя беше в много добра форма, а ѝ бе студено през цялото пребиваване в Иран. Не че ѝ се искаше и те да мръзнат като нея, но проклетото антраксово съоръжение можеше да е построено и в горещата пустиня вместо в мразовитите планини.

— Ти се страхуваш от мен.

Това изненадващо изявление я стресна още повече, отколкото когато я зави с одеялото, но не достатъчно, за да загуби самообладание. Гласът му беше спокоен, сякаш говореше за времето. Найема го изгледа хладно.

— Просто съм предпазлива — поправи го тя. Ако Тъкър смяташе, че ще започне да отрича, както биха постъпили повечето хора, поставени натясно, се лъжеше. Както Далас многократно бе имал възможност да установи, най-често с голямо удоволствие, не съществуваше почти нищо, което да накара Найема да отстъпи.

Тъкър наклони тъмнокосата си глава назад към студената каменна стена и небрежно обхвана с ръце едното си коляно. Непроницаемите му кафяви очи я наблюдаваха изучаващо.

— Така да бъде — „предпазлива“ — съгласи се той. — Защо?

— Женска интуиция — сви рамене тя.

Той се разсмя. Смехът не беше нещо, което тя свързваше с Тъкър, но той го направи естествено, наклонил назад глава. Звучеше искрено развеселен — сякаш не можеше да се сдържи да не се засмее.

Найема го наблюдаваше, иронично повдигнала вежди, и го чакаше да спре. Не почувства ни най-малко желание да се присъедини към смеха му, нито дори да се усмихне. В цялата ситуация нямаше нищо смешно. Намираха се дълбоко в иранската пустош, участваха в една операция, която можеше да ги убие, а всъщност тя нямаше никакво доверие на водача им, ха-ха-ха!

— Исусе Христе! — простена той, докато изтриваше очите си. — И всичко това — заради женската интуиция? — Следа от леко недоверие обагри думите му.

Найема му хвърли леден поглед.

— Звучиш така, сякаш си изложен на постоянни нападки от моя страна.

— Поне не са явни. — Той замълча, а устните му все още бяха извити в усмивка. — Знаеш, че двамата с Далас сме работили заедно преди. Какво казва той за твоите подозрения?

Изглеждаше напълно спокоен, докато чакаше отговора ѝ, сякаш предварително му бе известно какво би казал Далас — всъщност ако тя му беше доверила чувствата си. Но тя не бе проронила и дума пред съпруга си. Преди всичко не можеше да сподели нищо конкретно, а нямаше намерение да забърква каша без никакво друго доказателство, освен женската си интуиция. Найема не се отнасяше скептично към недоверието си, но Далас бе свикнал да борава с точни факти от реалността и да изключва емоциите си, за да бъде максимално ефективен сред опасностите, с които беше свързана избраната от него работа. Още повече, че той харесваше, уважаваше и вярваше на Тъкър.

— Не съм говорила с него за това.

— Не си ли? Защо?

Тя сви рамене. Освен липсата на доказателства, главната причина да не поговори с Далас за Тъкър бе, че съпругът ѝ и бездруго не беше

особено ентусиазиран от нейното участие в операцията. А тя не искаше да му даде повод да каже: „Знаех си“. Тя се справяше добре с това, което вършеше, но нямаше практическия опит на останалите — затова не ѝ се щеше да поражда някакво напрежение. Съзнаваше, че непременно би дошла, дори да знаеше предварително, че няма да се чувства комфортно покрай Тъкър. Нещо примитивно в нея се опияняваше от неизвестността, от опасността, от значимостта на това, което вършеше. Никога не беше желала спокойна работа от девет сутринта до пет следобед; търсеше приключения, искаше да работи на фронтната линия. Нямаше да направи нищо, което може да застраши провеждането на акцията, в която се беше включила с толкова много усилия.

— Защо? — повтори Тъкър, а в небрежния му тон прозвучаха стоманени нотки. Изискваше отговор, а тя подозираше, че той обикновено получава онова, което иска.

За нейно учудване обаче не се чувстваше изплашена. Част от нея дори се радваше на малката ѝ демонстрация, на възможността да изяви открито неприязънта си и да влезе в единоборство с Тъкър.

— Какво значение има? — отвърна тя на хладния му поглед със също толкова студено изражение. — Въпреки подозренията ми към теб аз върша работата си и държа езика си зад зъбите. Моите мотиви изобщо не ти влизат в работата. Но съм готова да се обзаложа на каквото искаш, че истинското ти име не е Даръл Тъкър.

Той внезапно се ухили и това я изненада.

— Далас каза, че си голям инат. „Липсва ѝ задна скорост“, май така се изрази — каза той и удобно облегна раменете си на стената.

В един от редките моменти, когато бяха спорили за нещо, Найема бе чула Далас да казва нещо от тоя род и напомнянето за това я накара да се усмихне на свой ред.

Атмосферата вече не изглеждаше толкова напрегната и той каза:

— Какво те кара да мислиш, че името ми не е Тъкър?

— Не знам. Даръл Тъкър е име на добро момче от Тексас и понякога наистина долавям тексаски нотки в акцента ти, така че името подхожда на акцента, но... Някак си не пасваш в цялата история.

— Доста съм пътувал, откакто напуснах родния си дом — каза провлечено той.

Тя изръкопляска два пъти с ръце с престорено одобрение.

— Браво, изигра го страхотно! Точно по нашенски, но с малко тежък акцент.

— Ала теб не мога да излъжа.

— Обзалагам се, че се справяш много добре с най-различни акценти.

— Окей, виждам, че едва ли ще ми повярваш — каза той развеселен. — Няма проблем, всичко е наред. Няма как да ти докажа кой съм. Но те моля да ми повярваш за едно: най-важното сега за мен е разрушаването на онази сграда и безопасното ни прибиране у дома.

— Как ще ни прибереш у дома? Не помниш ли, че ще се разделяме?

— Аз трябва да свърша добре цялата предварителна работа, да предвидя колкото се може повече проблеми и да взема мерки да ги разреша.

— Въпреки това не можеш да предвидиш всичко.

— Опитвам се. Направо ми побеля косата — по цели нощи не спя и се тревожа.

Косата му беше толкова черна, колкото нейната, без нито една сребърна нишка. Той притежаваше остро чувство за хумор, стигащо до ирония. Искаше ѝ се да не го бе демонстрирал пред нея, да бе запазил мълчанието помежду им. Защо не го беше направил? Защо точно сега бе избрал да наруши въоръженото примирие?

— Вътре сме.

Тя подскочи, когато чу прстичките думи от предавателя. Погледна часовника си и направо не повярва на очите си — неусетно бяха изминали още тридесет минути. Толкова се беше съсредоточила върху конфронтацията си с Тъкър, че бе забравила безпокойството си.

Изведнъж я озари прозрение: ето защо го бе направил. Беше отвлякъл вниманието ѝ от тревогите, използвайки единствената тема, за която знаеше, че тя няма да успее да игнорира.

Тъкър стоеше вече до радиото и си слагаше слушалките „Моторола“.

— Някакви проблеми?

— Няма.

Това бе всичко — само няколко думи, произнесени шепнешком, но от гласа на съпруга ѝ, и Найема вече знаеше, че поне засега той е

добре. Облегна се назад и се концентрира върху дишането си, като се стараеше да поддържа равномерен ритъм му.

Сега Тъкър не можеше да направи нищо, за да я разсее, освен ако не прибегнеше до физическо насилие, и той я остави на мира. Тя провери радиовръзката, макар да знаеше, че функционира. Щеше ѝ се да бе проверила още веднъж дистанционния детонатор, просто за всеки случай. Не... със сигурност беше в изправност, а Далас знаеше какво да прави.

— Разказвал ли ти е Далас за обучението, през което е преминал? Тя хвърли на Тъкър поглед, изпълнен с нетърпение.

— Нямам нужда от разсейване. Благодаря ти за преди малко, но, моля те, не го прави отново.

Веждите му леко потрепериха и това издаде учудването му.

— Значи се досети — каза небрежно.

Тя веднага се запита дали истинското му намерение е било да я разсее. Тъкър бе тъй дяволски потаен, че когато човек сметнеше, че го е проумял, възможно бе да е проумял само онова, което той самият сметнеше за нужно да разкрие.

— По-скоро искам да те успокоя. И така, знаеш ли за обучението му?

— Че е изкарал курса за подготовка на „тюлените“?

— Да.

„Тюлените“ представляваха специална военна част с изключително ниво на бойни умения, специализирана в разрушаването на подводни обекти. Подготовката беше толкова тежка и сурова, че само минимален процент от мъжете, които започваха курса, успяваха да го завършат.

— Но разказвал ли ти е как са го обучавали?

— Не и с подробности.

— Тогава слушай какво ще ти кажа аз: Далас е в състояние да прави неща, за които един обикновен човек не може и да мечтае. Гарантирам ти го.

— Зная. И... Благодаря ти. Но все пак той е човешко същество, а плановете могат и да се объркат...

— Той го знае. И другите го знаят. Подготвени са за това.

— Защо той не искаше ти да участваш?

Последва мъничка пауза, толкова незабележима, че тя не бе сигурна дали не ѝ се е сторило.

— Въпреки думите му Далас не смята, че съм толкова добър, колкото е той — каза иронично Тъкър.

Тя не му повярва. Първо, Далас го уважаваше твърде много; второ, кратката пауза преди отговора му показваше, че претегля думите си.

Който и да беше той, каквото и да криеше, Найема се примири с мисълта, че няма да получи никакви директни отговори от него. Може би спадаше към онези параноични откачалки, които виждат шпиони и врагове навсякъде и които, ако ги попиташ дали се очаква да вали на следващия ден, биха се зачудили какво толкова възнамеряваш да правиш, щом ти се ще лошо време.

Гласът на Сайед прозвуча шепнешком по радиото:

— Имаме проблем. Някакво раздвижване в склада... Изглежда, се подготвят да транспортират стоката.

Тъкър изруга. Цялото му внимание моментално се концентрира върху онова, което ставаше. Абсолютно задължително бе да унищожат целия наличен запас от биологичното оръжие, преди някаква част от него да бъде транспортирана до местоназначението. Складът обикновено оставаше пуст през нощта, а охраната стоеше отвън. Но сега там имаше хора и това пречеше на Сайед да постави експлозивите си.

— Колко души са?

— Мисля, че са осем... Не, девет. Скрих се зад някакви варели, но не мога да се придвижа напред.

Не трябваше да позволят пратката да напусне склада.

— Далас — каза тихо Тъкър в микрофона, прикрепен към слушалките, които носеше на главата си.

— Отивам там, шефе. Поставих експлозивите си.

Найема заби нокти в дланите си. Далас се готвеше да се притече на помощ на Сайед, но враговете им значително ги превъзхождаха по численост. Ако се преместеше, Далас рискуваше да бъде забелязан. Найема посегна към втория комплект слушалки с микрофон. Не знаеше какво точно да каже на съпруга си, но така и не ѝ се удаде възможност да го стори. Ръката на Тъкър се стрелна напред, измъкна буксата от радиоапарата и изхвърли настрана слушалките. Когато

срещна слияния ѝ поглед, в тъмните му очи се четеше студена безкомпромисност.

Тя скочи на крака и стисна ръце в юмруци.

— Той ми е съпруг! — каза ожесточено.

Тъкър закри с ръка мъничкия микрофон.

— И няма нужда да бъде разсейвай от гласа ти точно сега. Ако се опиташ да направиш нещо, ще те вържа и ще ти запуша устата — добави той със сериозен глас.

На нея самата не ѝ липсваха известни умения. Когато разбра, че не би могъл да я убеди да играе ролята на добрата жена, която си седи вкъщи, Далас започна да я учи как да се бие и да ѝ показва техники, които далеч надвишаваха нивото на изкарания от нея курс по самоотбрана. Въпреки това тя изобщо не можеше да мери сили с него или с Тъкър. Можеше да се справи само ако го изненада в гръб, помисли си тя.

Но той имаше право. По дяволите, наистина имаше право. Не би посмяла да каже нещо, което да наруши концентрацията на Далас.

Вдигна ръце така, сякаш се предава и отстъпи три крачки встрани. Бараката бе толкова малка, че и бездруго не можеше да отиде много по-далеч. Седна върху един пакет с провизии и се опита да се пребори с нервните пристъпи, стягащи гърлото ѝ.

Минутите бавно се нижеха. Знаеше, че Далас се промъква към складовото отделение, предпазливо използвайки всяко налично прикритие, като се опитва да не поема излишни рискове. Знаеше и че всяка секунда приближава терористите към момента, в който можеха да се измъкнат с товара от бактериални култури. Далас трябваше да балансира между безопасността и бързината.

— Сайед, докладвай! — проговори Тъкър в микрофона.

— Не мога да мръдна и сантиметър. Камионът е почти натоварен.

— Две минути — каза Далас.

Две минути. Найема затвори очи. По гърба ѝ се стичаха капки студена пот. „Господи, моля те! — каза си тя. — Моля те!“ Не се сещаше за друга молитва.

Две минути можеха да траят цяла вечност. Времето беше много разтегливо понятие; стрелката на часовника ѝ, отмерваща секундите, почти престана да се движи.

— Заех позиция.

При тези думи тя почти изгуби контрол над себе си. Прехапа устни с такава сила, че усети вкуса на кръв в устата си.

— Как е положението?

— Сайед е успял да се скатае. Хей, човече, колко експлозива постави?

— Един.

— По дяволите!

Един експлозив не беше достатъчен. Найема ги бе слушала, докато си говореха, и знаеше колко експлозива според Далас са нужни, за да разрушат напълно фабриката.

— Хади?

— В позиция съм. Не мога да помогна много.

— Започни да се изтегляш — каза Далас с равен глас. — Сайед, зареди всички експлозиви.

Последва тишина и след малко гласът на Сайед каза:

— Готово.

— Пригответи се! Хвърли товара под камиона и тичай с всички сили. Аз ще те прикривам. Ще отпусна пет секунди, за да се изнесем оттук, преди да натисна бутона.

— По дяволите! Може би трябва да ни отпуснеш шест — каза Сайед.

— Готови! — гласът на Далас все още бе свършено спокоен. — Старт!

---

[1] Антракс — биологично оръжие. — Б.р. ↑

ВТОРА ГЛАВА

От микрофона на радиото изригна грохотът на стрелбата. Найема подскочи така, сякаш някой куршум я беше уцелил, и с всички сили притисна длани към устата си, за да сподави вика, който бе заседнал в гърлото ѝ. Тъкър се обърна и я погледна право в лицето — сякаш ѝ нямаше доверие, че ще запази мълчание. Не беше нужно да се притеснява — тя буквално бе замръзнала на място.

Последва глухо изръмжаване, като стон на ранено животно.

— Дявол да го вземе! Убиха Сайед!

— Изтегляй се! — каза Тъкър, но канонадата от пушечни изстрели заглуши думите му.

Откъм тенекиеното радио дойде един приглушен звук, съпроводен с изстрели и шум от строполяването на човешко тяло. Космите на тила на Найема настръхнаха.

— Аа!... По дяволите! — Думите му бяха немощни и напрегнати.

Тя едва успя да разпознае гласа на Далас.

— Хади! — излая Тъкър. — Уцелиха Далас. Помогни му!...

— Не — каза Далас след една дълбока и продължителна въздишка.

— Дръж се, човече, ще дойда при теб! — Гласът на Хади звучеше разтревожено и напрегнато.

— Спести си... труда. Прострелян съм в корема...

Светът около нея се покри с някаква сива пелена. Найема се бореше с шока, с усещането, че цялото ѝ тяло се разпада на парчета. Стомахът ѝ се сви, а дробовете ѝ отказваха да си поемат въздух. Прострелян в корема! Дори да се намираха в Щатите и наблизо да имаше спешно отделение, раната пак щеше да е много опасна. А тук, в тези мразовити, забутани планини, където можеха да се надяват на някаква медицинска помощ едва след дни, това бе равносилно на смъртна присъда. Знаеше го, съзнанието ѝ го разбираше. Но въпреки всичко отказваше да го приеме, отказваше да погледне истината в очите.

Чуха се още изстрели, твърде наблизо. Далас продължаваше да стреля и още ги държеше на разстояние.

— Шефе... — Тихият шепот увисна във въздуха.

— Тук съм. — Тъкър още стоеше лице в лице с Найема, приковал поглед в нея.

— Там ли е... Найема чува ли ме?

Далас очевидно изпаднаше в шок, иначе не би задал този въпрос, би знаел, че тя чува всичко. Найема бе конструирала преподавателя по този начин.

Тъкър не откъсваше очи от нея.

— Не — каза той.

Последваха още изстрели, после дишането на Далас — късо и забързано.

— Добре. Аз... Детонаторът още е в мен. Не мога да ги оставя да се измъкнат... с тази гадост.

— Не — каза отново Тъкър. — Не можеш. — Гласът му прозвуча почти нежно.

— Грижи... грижи се за нея.

Лицето на Тъкър бе непроницаема маска, а очите му — приковани в нейните.

— Ще се грижа. — А след кратка пауза каза: — Направи го!

Експлозията разтърси бараката и от пукнатините на тавана се посипаха парченца мазилка, а вратата сякаш щеше да изскочи от пантите си. Ударната вълна още не беше преминала, когато Тъкър се раздвижи, изтръгна слушалките от ушите си и ги хвърли на пода. Хвана в ръка един чук и започна методично да удря по радиото. Въпреки че беше старо и износено, то още работеше, а според плана им не трябваше да оставят след себе си нищо, което можеше да се използва. Отне му около половин минута, за да направи радиото на парчета.

Когато приключи с него, дръпна Найема настрана от провизиите и бързо започна да ги преразпределя, като ги опаковаше наново. Тя стоеше вдървено по средата на бараката като парализирана, мозъкът ѝ бе вцепенен от шока. Осъзнаваше някаква болка, която сякаш раздираше гърдите ѝ — като че сърцето ѝ щеше да експлодира, — но дори тя ѝ се струваше далечна и смътна.

Тъкър бутна в ръцете ѝ дебело зимно палто. Найема се втренчи в него, все едно не разбираше какво се очаква от нея. Той безмълвно я загърна в него, мушна ръцете ѝ в ръкавите, като че ли беше невръстно дете, закопча я и подпъхна косата ѝ под яката, за да я пази от вятъра. Сложи ръкавици на ръцете ѝ и топла кожена шапка на главата.

Навлече през глава един дебел пуловер, после метна на раменете си собственото си палто. Докато си слагаше ръкавиците, навън се чу тихо изсвирване и той загаси светлината. Хади се промъкна през вратата и Тъкър отново запали лампата.

На светлината на мъждивата лампа лицето на Хади бе подчертано бледо и изпито. Веднага погледна към Найема.

— Господи... — понечи да каже нещо той, но едно рязко движение на Тъкър го накара да замълчи.

— Не сега! Трябва да тръгваме. — Бутна в ръцете на Хади един от пакетите с провизии, метна другите два на раменете си и взе една пушка. Хвана Найема за ръка и я поведе навън в нощта.

Превозното им средство, старо рено, ги предаде още на първата нощ и целият набор от технически умения на Тъкър се оказа безсилен пред счупената ос. Хади изгледа разтревожено Найема. През първите два дни не беше трепнала нито веднъж, движеше се машинално като робот, и не изоставаше — независимо от убийственото темпо, което налагаше Тъкър. Отговаряше, когато ѝ задаваха директен въпрос; ядеше, когато Тъкър ѝ даваше храна; пиеше, когато ѝ даваше вода. Но не спеше. Лягаше, когато той ѝ кажеше, но не заспиваше и очите ѝ бяха подути от безсъние. И двамата знаеха, че няма да издържи още дълго така.

Хади попита Тъкър, като внимаваше да не повишава глас:

— Какво смяташ да правиш? Ще се разделяме ли, както смятахме първоначално, или ще останем заедно? Може да имаш нужда от помощ, за да я измъкнеш оттук.

— Ще се разделим — каза Тъкър. — По-безопасно е. Една жена, която пътува с двама мъже, би привлякла повече внимание, отколкото един мъж със съпругата си.

Движеха се на северозапад, през най-гъсто населената област на Иран, но това бе единственият начин да стигнат до Турция и до своята

безопасност. Ирак се намираше на запад, Афганистан и Пакистан — на изток, миниатюрните държавици, образувани след разпадането на Съветския съюз — на североизток, Каспийско море — на север, а Персийският залив — на юг, отвъд крайно негостоприемната пустиня. Турция бе единственото разумно направление. Отсега нататък Найема трябваше да носи традиционната мюсюлманска роба.

Отначало пътуваха през нощта, за да избегнат по-лесно евентуалните преследвачи, макар че бе напълно възможно Сайед и Далас да бъдат сметнати за единствените саботьори. Тъкър мислеше, че е вероятно мълвата за нападението дори да не се е разпространила. Обектът беше отдалечен и до него достигаше само една телефонна линия. Далас може би бе натиснал бутона на детонатора, преди някой да успее да стигне до телефона, ако въобще някой от работниците се бе сетил да позвъни.

Сградата представляваше купчина овъглени камъни. Сам Тъкър бе отишъл на разузнаване, оставяйки Найема под зоркия и загрижен поглед на Хади. Както винаги, Далас се бе справил докрай със задачата си. Каквото и да е останало след избухването на експлозива, бе разрушено от пожара.

Тогава Найема за първи и последен път заговори, без да я питат нещо. След завръщането на Тъкър тя втренчи в него тъмните си очи — неразбиращи, отнесени, в тях сякаш се четеше слаба надежда.

— Намери ли го? — попита тя.

Изумен, той успя да потисне реакцията си.

— Не — отвърна.

— Но... тялото му...

Не се бе вкопчила в някаква ирационална надежда Далас да е останал жив. Просто искаше тялото му, за да го погребее.

— Найема... нищо не е останало — каза го колкото се може повнимателно, знаейки, че нищо не може да направи, за да смекчи удара, но въпреки това се опита. Беше се държала мъжки през цялото време, но в този момент изглеждаше тъй дяволски крехка.

Нищо не е останало. Видя как думите я поразиха, как се сви под удара им. Оттогава не беше попитала или помолила за нищо, даже и за вода. Самият той бе толкова издръжлив, че можеше да мине много време, преди да усети жажда. Затова не можеше да разчита собствените му нужди да му напомнят за нея. Определи един интервал

от два часа, през който ѝ даваше да пие. На всеки четири часа я караше да се храни. Не че тези интервали се бяха наложили от само себе си, тя приемаше това, което ѝ даваше, без да протестира.

Дойде време да се разделят, както бяха планирали, но вместо Найема да продължи с Далас, сега щеше да остане с него, а Хади щеше да напусне страната сам.

Утре щяха да стигнат в Техеран, където да се смесят с местното население. Тогава Тъкър щеше да установи контакт и ако всичко е наред — да осигури транспорт. След още един ден щяха да стигнат до границата с Турция. Щяха да изоставят автомобила и да прекосят пеша границата през нощта в едно отдалечено място, което той вече бе проучил. Хади щеше да премине през друго място.

Хади се почеса по брадата. Никой от тях не се бе бръснал в продължение на две седмици и доста бяха брадясали. Погледна към Найема и каза:

— Може би утре, когато стигнем в Техеран, ще мога да се поогледам, да намеря някоя аптека и да ѝ купя хапчета за сън или нещо такова. Тя трябва да поспи.

Бяха спрели за кратка почивка, подслонявайки се край една полуразрушена стена, останала от някаква отдавна запустяла глинена къща. Найема седеше малко встрани от тях, но самотата ѝ се простираше далеч отвъд разстоянието, което ги делеше. Изобщо не трепваше. Просто седеше. Ако поне можеше да заплаче, помисли си Тъкър. Ако се освободеше от някаква част от огромната си мъка, ако се разтовареше, сигурно щеше да успее да заспи. Но досега тя не беше плакала — преживяният шок бе твърде дълбок, а тя не се бе възстановила достатъчно, за да може да заплаче. Сълзите щяха да дойдат по-късно.

Той обмисли предложението на Хади, но идеята да я упоят не му харесваше — вероятно щеше да се наложи да се движат бързо. И все пак...

— Може би — каза и остави нещата така.

Достатъчно дълго бяха почивали. Тъкър стана и даде сигнал, че времето за отдих е изтекло. Найема също се изправи и Хади се пресегна, за да ѝ помогне да мине по няколко изкъртени глинени тухли. Тя не се нуждаеше от помощ, но Хади напоследък се държеше покровителствено като квачка.

Той стъпи върху някаква дъска, чийто свободен край отскочи, и разбута тухлите, върху които Найема стъпваше в този момент. Някои от тях се затъркаляха изпод краката ѝ. Тя загуби равновесие, подхлъзна се и падна на дясното си рамо върху натрупаните отломъци.

Не извика, понеже беше тренирана да не издава ненужни звуци. Хади тихо изруга и се извини, докато ѝ помагаше да се изправи на крака:

— По дяволите! Съжалявам! Добре ли си?

Тя кимна и заизтупва дрехите си. Тъкър забеляза, че веждите ѝ се смръщиха леко, когато докосна рамото си. През последните два дни лицето ѝ беше толкова безизразно, че тази малка промяна веднага му подсказа наличието на някакъв проблем.

— Ранена си — едва каза той и вече беше до нея, помагайки ѝ да се измъкне от отломъците.

— Да не си изкълчила рамото си? — попита Хади и се намръщи загрижено.

— Не. — Звучеше леко учудена, но нищо повече.

Все пак извърна глава и огледа задната част на рамото си. Тъкър я накара да се обърне. Ризата ѝ беше леко съдрана и от мястото капеше кръв.

— Трябва да си паднала на нещо остро — каза той и си помисли, че раната може би е предизвикана от остро парче тухла, но после видя ръждивия пирон, който стърчеше от една изгнила дъска.

— Пирон. Добре, че ти биха инжекция против тетанус. — Докато говореше, разкопча сръчно ризата ѝ. Тя не носеше сутиен, затова той се задоволи с първите няколко копчета и оголи раненото ѝ рамо.

Прободната рана бе виолетова и вече се подуваше, а от раздразненото място се стичаше кръв. Пиронът се бе забил встрани от плешката, в месестата част под ръката ѝ. Той стисна раната и кръвта рукна по-силно. Хади вече бе отворил скромната им аптечка и бе извадил няколко парчета марля, с които попи течащата кръв.

Найема стоеше неподвижно, оставяйки ги да се погрижат за раната — бе незначителна, както Тъкър предположи, в сравнение с проявената от тях загриженост. Всяка една травма, която можеше да ги забави, бе опасна, защото щеше да ги принуди да останат в Иран по-дълго от предвиденото, така че притесненията им бяха основателни. Но зад всичко, призна си Тъкър, стоеше инстинктът на мъжа да

защитава жената. Тя не само бе единствената жена в компанията им, но и бе ранена — емоционално, а вече и физически. Разбира се, че ще се надпреварват да я защитават — тя беше красива млада жена, която бързо спечели симпатиите на всички в екипа със смелостта и интелекта си.

На съзнателно ниво той много добре разбираше всички причини, инстинктивни и лични. Подсъзнателно усещаше, че би преместил планини, само и само да не допусне тя да изпита още болка. Бе обещал на Далас да се грижи за нея и щеше да спази обещанието си, каквото и да му струва това.

На светлината кожата на голото ѝ рамо блестеше като седеф. Въпреки тъмните си коси и очи Найема имаше светъл тен. Елегантната извивка на рамото ѝ накара Тъкър да се възхити от нейната грация, докато мажеше раната с антибиотичен мехлем. Беше невероятно женствена въпреки грубите си дрехи и въпреки факта, че не носеше грим, че косата ѝ не беше сресана и че като всички тях наистина, ама наистина се нуждаеше от баня. Бе тъй изтънчена и елегантна, че той постоянно се удивяваше на силата и издръжливостта ѝ.

„Изглежда така, че ти се иска да я поставиш на пиедестал и да не допуснеш никога да се изцапа или да се нарани — бе казал Далас, когато сформираха екипа още преди Тъкър да се запознае с Найема. — Но ако го направиш, ще ти избие зъбите.“ Беше го казал с чисто мъжко задоволство, защото тя му принадлежеше, а Тъкър учудено бе поклатил глава при вида на влюбения до уши Далас Бърдок.

Тъкър постави една голяма лепенка над раната и придърпа ризата над рамото ѝ. Би закопчал дрехата ѝ вместо нея, но тя го направи сама с бавни движения, съсредоточено навела глава.

Времето, когато щеше да реагира на преживяния ужас, бе още далеч. Сега реакциите ѝ бяха притъпени от шока и изтощението. Той се съмняваше, че ако възникне нещо, което изисква да се действа бързо, тя ще се справи. Трябва да поспи, помисли си Тъкър, по един или друг начин.

Направи знак на Хади да се приближи.

— Няма да я пресилвам повече. Според картата на около петнадесет мили на север отгук има малко селце. Мислиш ли, че ще можеш да намериш някакъв превоз?

— А ти как мислиш?

— Недей да поемаш никакви рискове. Не можем да си позволим да започнат да ни преследват. Ако е нужно, изчакай до късно през нощта.

Хади кимна в знак на съгласие.

— Ако не се върнеш до призори, ще продължим сами.

Хади отново кимна.

— Не се притеснявай за мен. Ако не успея да се върна, просто я измъкни оттук.

— Така и ще направя.

Взел малко храна и вода, Хади скоро се изгуби от погледа им. Найема не попита къде отива, просто си седеше и гледаше с празен поглед пред себе си. Не, погледът ѝ не е празен, помисли си Тъкър. Това щеше да е по-поносима гледка от бездънното море от страдание, отразено в очите ѝ.

Денят напредваше. Тъкър посвети времето си на построяването на някакъв примитивен заслон, който да ги пази от слънцето през деня и от вятъра през нощта. Когато слязоха от планините, стана по-топло, но през нощта все още беше адски студено. Нахраниха се — или поне той яде, Найема отказа всичко, с изключение на няколко хапки. Но пък пи доста вода, повече от обикновено.

Когато се свечери, бузите ѝ леко се зачервиха. Тъкър пипна челото ѝ и без изненада установи, че е горещо.

— Имаш температура — каза той. — Заради пирона. — Температурата ѝ не беше особено висока, но тялото ѝ определено нямаше нужда от това допълнително изпитание.

Той хапна на светлината на джобното си фенерче. Треската бе лишила Найема от малкото апетит, който имаше, и тази вечер тя не яде нищо, но отново пи доста вода.

— Опитай се да поспиш — каза мъжът и тя покорно легна върху одеялото, което той постла за нея. Известно време наблюдаваше дишането ѝ, знаейки, че не спи. Просто лежеше, вперила поглед в сенките, и скърбеше за съпруга си, който не беше до нея и никога повече нямаше да бъде.

Тъкър се загледа в гърба ѝ. Двамата с Далас се бяха държали дискретно, въздържайки се от публични прояви на привързаността си един към друг, но през нощта спяха заедно, прилепили тела, а Далас

обвиваше голямата си ръка около кръста ѝ. Тогава тя спеше като бебе, напълно спокойна и сигурна.

Може би сега не успяваше да заспи, защото беше сама и чувстваше студа по гърба си. Това бе нещо съвсем обикновено — навик от онези, които една семейна двойка си създава толкова лесно: успокояващото присъствие на едно топло тяло през нощта, дишането на любимия... Може би именно доверието и интимността значеха толкова много. Интимността не бе особено присъща за Тъкър, доверието — още по-малко, но той знаеше, че между Найема и Далас ги имаше. Смъртта на Далас я бе ограбила, отнемайки ѝ нещо скъпо и обичано, и тя вече не можеше да намери покой през нощта.

Тъкър въздъхна вътрешно. Въздъхна, защото се самосъжаляваше. Знаеше какво трябва да направи и знаеше цената, която щеше да плати.

Взе една бутилка с вода и тихо се приближи към нея. Легна върху одеялото и сложи водата до себе си.

— Шшш — промърмори, когато тя се скова. — Просто заспивай. — Изви тялото си до нейното, предлагайки ѝ своята топлина, своята сила. Придърпа второ одеяло, за да ги пази от студа, и я задържа близо до себе си с ръка през кръста ѝ.

Чувстваше треската в тялото ѝ, но топлината ги обвиваше като трето одеяло. Найема все още трепереше леко и той я придърпа по-близо до себе си. Тя лежеше на здравото си ляво рамо и пазеше неподвижна дясната си ръка.

— Треската се бори с инфекцията — каза той е тих и успокояващ глас. — В аптечката има аспирин, ако ти стане твърде зле. Но предлагам да оставим тялото ти да се справи само, освен ако температурата ти не се повиши прекалено.

— Добре. — Гласът ѝ беше немощен от изтощение и апатичен.

Погали я нежно по косата и се опита да се сети за нещо, което да ангажира съзнанието ѝ. Може би ако просто спре да мисли, ще успее да заспи.

— Веднъж видях слънчево затъмнение. Беше в Южна Америка. — Не се впусна в излишни подробности. — Времето беше толкова горещо, че въздухът сякаш лепнеше. Студените души не помагаша — изпотяхах се веднага щом се избърших с хавлиената кърпа. Хората носеха колкото се може по-оскъдно облекло. — Не знаеше дали тя го

слуша, не се интересуваше особено. Продължаваше да ѝ говори с този успокояващ, леко монотонен глас, почти шепнеше. Ако я отегчеше дотолкова, че да заспи, щеше да бъде по-добре. — Оня ден по радиото бяха съобщили, че ще има слънчево затъмнение, но жегата така бе уморила всички, че на никой не му пукаше. Това бе просто едно малко селце, не от тези, които привличат интересувачите се от слънчеви затъмнения. Аз самият бях забравил за него. Денят беше слънчев и от светлината направо ме боляха очите, така че носех слънчеви очила. Неочаквано започна затъмнението. Слънцето още грееше, небето беше синьо, но изведнъж сякаш някакъв облак премина върху него. Птиците спряха да пеят и домашните животни се изпокриха. Един от селяните погледна нагоре и каза: „Вижте слънцето“, и аз си спомних за затъмнението. Предупредих ги да не гледат, защото ще ослепеят, ако го наблюдават прекалено продължително. Светлината беше някак призрачна, ако можеш да си представиш мрачна светлина... Небето стана истински тъмносиньо и температурата се понижи поне с двадесет градуса. Притъмняваше все повече и повече, но небето оставаше синьо. Най-накрая слънцето се скри изцяло и короната около луната беше... невероятна гледка. На земята цареше странен, дълбок сумрак и всичко беше притихнало, но над главите ни небето сияеше. Здрачът продължи няколко минути и през това време цялото село беше застинало. Мъже, жени и деца — никой не помръдваше и не проронваше и дума. После светлината започна да се връща и птиците запяха отново. Пилетата излязоха от курниците и кучетата се разляяха. Луната се отмести и стана толкова горещо, колкото си беше и преди, но вече никой не се оплакваше от времето.

„След два дни всичко живо в селцето бе избито, изклано в масова сеч“, помисли си той, но запази този спомен за себе си.

Почака известно време. Дишането ѝ беше твърде тихо, за да е заспала, но поне не беше толкова напрегната, колкото преди. Ако се отпуснеше, тялото ѝ можеше да престане да се съпротивлява и сънят да я надвие.

После ѝ заразкава за някакво куче, което бе имал като дете. Не съществуваше никакво куче, но тя не го знаеше. Кучето, което си измисли, беше порода Хайнц 57, с дълго, слабо тяло и с къдрава козина като на пудел.

— Грозновато малко същество — каза небрежно.

— Как му беше името?

Гласът ѝ го стресна. Беше тих, почти колеблив. Нещо го стисна за гърлото и започна да го души.

— Как ѝ беше името ли? — каза. — Кръстих я Фифи, защото мислех, че пуделите трябва да носят такива имена.

Разказа ѝ една след друга много истории за подвизите на Фифи.

Беше направо невероятно куче. Можеше да се катери по дърветата, да отваря сама повечето врати и любимото ѝ ядене беше... (Господи, трябваше да си спомни името на някоя детска зърнена храна!) а, да, „Корн флейк“ с вкус на плодове, Фифи спеше заедно с котката, криеше обувки под кушетката и веднъж дори бе изляла домашното му.

Тъкър си съчиняваше случки, свързани с въображаемата Фифи, в продължение на половин час. Гласът му звучеше в мелодичен ритъм и той правеше по някоя пауза, за да чуе дишането ѝ. То ставаше все по-бавно и по-дълбоко, докато накрая наистина се унесе и заспа.

Той също си позволи да заспи, но леко. Частица от съзнанието му остана будна в очакване на завръщането на Хади или на някакъв подозрителен шум. Събуди се на няколко пъти — да провери състоянието на Найема и да се увери, че температурата ѝ не се е покачила прекалено много. Челото ѝ още беше топло, но треската не беше опасна. Просто тялото ѝ използваше защитните си механизми, за да се излекува. Но за да бъде напълно спокоен, той я будеше всеки път и ѝ даваше да пийне малко вода. Както очакваше, природата вече си казваше думата и тя заспиваше отново в мига, в който затвореше очи.

Часовете минаваха, но Хади още го нямаше. Тъкър не губеше търпение. Хората спяха най-дълбоко в часовете преди разсъмване и може би Хади изчакваше този момент. И все пак винаги когато се разбудеше от леката си дрямка, Тъкър обмисляше положението и проверяваше часовника си. Колкото по-дълго спеше Найема, толкова по-добре щеше да възстанови силите си и щеше да може да пътува по-бързо. Обаче той не можеше да си позволи да чака прекалено дълго.

В пет часа запали фенерчето и пийна малко вода, а после нежно събуди Найема. Тя изпи водата, която той поднесе към устните ѝ, гушна се в него и въздъхна сънливо.

— Време е за ставане — промърмори той.

Тя остана със затворени очи.

— Още не... — Извърна глава към него и обви ръката си около врата му. — Ммм!... — Притисна лице към гърдите му.

Тя го мислеше за Далас. Още беше сънена, съзнанието ѝ бе упоено от дълбокия сън, а може би бе сънувала съпруга си. Свикнала бе да се събужда в прегръдките на мъжа си, да се гушка даже и когато не правят любов, а като се има предвид краткото време, през което бяха женени, Тъкър бе готов да се обзаложи, че почти не е минавала сутрин, в която Далас да не се люби с нея.

Би трябвало да я разтърси и да я събуди напълно, да я нахрани и да провери състоянието на рамото ѝ, да я приготви за тръгване независимо дали Хади ще се върне. Тъкър знаеше точно какво трябва да направи, но за първи път в живота си пренебрегна работата. Прегърна я по-силно, само за секунда, и почувства изгарящия го копнеж, когато тя отвърна на прегръдката му.

Не, тя не отвърна на него. Прегръщаше Далас и сънуваше Далас.

Струваше му много повече, отколкото би искал, но той пое дълбоко въздух и се откъсна от нея.

— Найема, събуди се — каза тихо. — Ти сънуваш.

Тя отвори сънливите си очи, черни като нощта на светлината на фенерчето. В тях постепенно изгря съзнанието за това, което става, последвано от шок и ужас. Отдръпна се от него, а устните ѝ затрепераха.

— Аз... — Понечи, но не успя да каже нищо друго. Изхлипа и се претърколи на одеялото, отдръпвайки се от него. Цялото ѝ тяло се тресеше от ридания. Издаде нисък, скимтящ звук, накъсан от хлипането, което се изтръгна от гърлото ѝ. Мъката ѝ се отприщи неудържимо, след като чувството за самоконтрол вече ѝ бе изневерило. Плака, докато не почна да се задушавя, докато гърлото ѝ не се сви конвулсивно и вече не можеше да издаде нито звук. Плака толкова много и той си помисли, че избликът на болката би трябвало все някога да стихне, но не стихваше. Все още хлипаше, когато Тъкър дочу шум от някакъв автомобил, приближаващ се в тъмната, студена утрин, и той стана да посрещне Хади.

ВТОРА ЧАСТ

ТРЕТА ГЛАВА

1999, Атланта, Джорджия

Полет 183 от Атланта до Лондон беше пълен. Пасажерите от първа класа вече се бяха качили на борда и се бяха настанили удобно, с напитка в ръка, нещо за четене или и двете заедно. Стюардесите бяха взели палтата им и ги бяха окачили в гардероба, бяха си поприказвали с онези от тях, които имаха настроение за това, бяха проверили дали момчетата от пилотската кабина се нуждаят от нещо.

Конгресменът Доналд Брукс и съпругата му Илейн заминаваха на почивка. Последната им ваканция бе толкова отдавна, че Илейн почти не можеше да повярва как Доналд се бе съгласил на това принудително бездействие. Откакто го избраха за първия му мандат преди петнайсет години, той редовно посвещаваше на работата си по осемнайсет до дваисет часа на ден. След всичкото това време, прекарано в Конгреса, у него все още бе останало зрънце идеализъм, което го подтикваше да смята, че данъкоплатците заслужават подобавашо усърдие от негова страна, дори и нещо повече. Тя бе свикнала да си ляга сама, но винаги се събуждаше, когато той се прибираще у дома. После двамата се държаха за ръка и си приказваха. В началото не фигурираха в ничии списъци с най-влиятелните хора от елита, така че тя бе прекарала доста вечери сама с децата.

Сега нещата бяха малко по-други. Доналд бе председател на Комисията по международни отношения към Белия дом и те определено бяха сред елита, час по час присъстваха на различни мероприятия и събирания, но поне бяха заедно.

О, понякога се случваше да се върнат за малко у дома, в Илинойс, когато Конгресът не заседаваше. Вместо да се поотпусне и да намали темпото, Доналд използваше времето да си навакса в контактите със своите избиратели. Не бяха прекарвали заедно истинска ваканция от времето, когато бе избран за първи път.

Илейн очакваше с трескаво нетърпение дните, когато щяха да се излежават до късно, да поръчват храна от рум сървис, да се наслаждават на спокойното разглеждане на забележителности из

Лондон. Пет дни — в Лондон, след това — кратка разходка из Париж за още пет дни, после — Рим и Флоренция. Идеалната ваканция.

Два реда зад тях Гарвин Уитакър вече бе погълнат от документите, които носеше в куфарчето си. Той беше сред висшата администрация на една водеща компютърна фирма, бурно разраснала се през последните седем години — печалбата ѝ сега възлизаше на петдесет милиарда долара. Не можеше да се мери с „Майкрософт“, но пък кой можеше? Когато проектът му се реализираше на пазара, Гарвин предвиждаше за пет години фирмата да удвои печалбата си. Поне се надяваше, мечтаеше за това. Изчакваше най-удобния момент, увеличаваше мощта и пазарите си, като внимаваше да не настъпва гигантите по мазола. Но когато преценеше, че времето е дошло, щеше да им покаже своята оперативна система — толкова съвършена и опростена и тъй добре защитена срещу вируси, че щеше да остави всички останали след себе си.

На първия ред седеше един делегат на ООН от Германия, който притискаше ледената напитка към челото си с надеждата главоболието му да намалее достатъчно, за да може да подремне по време на дългия полет. На място 2F седеше една дама, която работеше в Световната банка. Смръщила вежди, тя четеше „Уолстрийт Джърнъл“. Като малка винаги си бе мечтала да има вълнуваща професия, например неврохирург или филмова звезда, но бе разбрала, че парите са най-силният стимулатор, много по-мощен от всеки наркотик. Пътуваше из целия свят: беше вечеряла в Париж, пазарувала в Хонконг, карала ски в Швейцария. Животът ѝ беше хубав и тя възнамеряваше да го направи още по-хубав.

Един дипломат от кариерата седеше на място 4D. В годините на президента Буш той беше посланик във Франция, но после му бяха отредили много по-незначителна роля. Наскоро се бе оженил за дъщерята на известна фамилия от Чикаго, чието богатство и влияние много скоро щяха да му донесат нужните дивиденди; очакваше да го направят отново посланик, но не в някоя държавица с непроизносимо име, която никой не може да открие на картата.

В отделението на туристическата класа Чарлс Лански избърса потта от челото си и се опита да не мисли за предстоящото излитане. Нямахше нищо против летенето, когато самолетът е вече във въздуха, но направо му прилошаваше от страх, докато кацаше или излиташе.

След кратък престой в Лондон щеше да лети за Франкфурт, което означаваше две излитания и две кацания. Единствено изключително важна среща можеше да го принуди да преживее всичко това.

На борда на самолета се изсипа група колежанчета, които щяха да посетят Англия, Шотландия и Ирландия. Всеки от тях носеше на гърба си неизменната раница, в която имаше най-необходимото: бутилка минерална вода „Евиан“, преносим компактдиск плейър, колекция любими дискове, чантичка с гримове — ако колежанчето беше момиче, и електронна игра — ако беше момче, вероятно и някоя дреха. Те бяха загорели от слънцето, със здрав вид, приличаха си като грахови зърна в шушулка, но бяха достатъчно млади, за да смятат себе си за уникални и неповторими.

Един след друг в самолета се качиха обичайната група от бизнесмени и туристи, засуетиха се наоколо и накрая заеха местата си. Млада дама тревожно стискаше в ръце пътната си чанта, докато стюардесата не ѝ предложи да я остави в багажното отделение над главата ѝ. Тя поклати глава и успя да набута чантата под седалката пред себе си, макар че тя едва се побра и не остана никакво място за краката ѝ. Беше преbledняла и се потеше въпреки хладната струя въздух, който идваше от вентилацията над главата ѝ.

Най-накрая огромният самолет L-1001 се откъсна от входа на терминала и се присъедини към онези, които чакаха за излитане. Пред него имаше седемнадесет други самолета, които бавно се придвижваха към пистата. Единият от пилотите от време на време даваше по микрофона някаква информация на пътниците за предстоящото излитане. Повечето от пасажерите в първа класа вече бяха събули обувките си и бяха обули черните пътнически чорапи — компанията „Делта“ предвидливо ги осигуряваше на тези, които щяха да летят през океана. Хората прелистваха списания, изваждаха книги от чантите си, а някои вече похъркваха.

Най-накрая дойде ред и на полет 183. Големите двигатели зареваха, самолетът набра скорост и се понесе надолу по пистата, все по-бързо и по-бързо, после се откъсна от земята и се понесе във въздуха. Чу се някакво ръмжене — колесникът се прибираще в тялото на машината. Машината се стрелна в синьото небе, като постепенно набираше нужната височина. Според предвидения план трябваше да

стигнат до източното крайбрежие и близо до Ню Йорк да се отклонят към Атлантическия океан.

Тридесет и три минути след началото на полета, някъде над планините в западната част на Северна Каротина, самолетът избухна в огнено кълбо, от което като в забавен каданс излитаха парчета от корпуса, достигаха пиковата точка на своята траектория и падаха обратно на земята.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Вашингтон, окръг Колумбия

Двамата мъже се бяха разположили удобно край старото писалище от деветнадесети век, направено от орехово дърво; повърхността му имаше приятен матов блясък и бе инкрустирана с розов италиански мрамор. Между тях стоеше красива дъска за шах с подредени ръчно изработени фигури върху нея. Библиотеката, в която седяха, бе удобна, но леко позанемарена — не че Франклин Вини не можеше да си позволи да я спретне. Но госпожа Вини я беше подредила така една година преди смъртта си и той харесваше нещата, които тя бе избрала за него. Намираще спокойствие сред тази леко спартанска, типично мъжка атмосфера.

Тя беше открила и шаха на разпродажба в едно имение в Ню Хампшър. Франк с умиление си спомни колко много Доди бе обичала разпродажбите в имения. Цял живот тя бе съхранявала в себе си редкия дар да се радва на живота, откривайки удоволствие в множество дребни неща. Нямахше я вече десет години, но не минаваше и ден без той да мисли за нея. Понякога — с тъга по миналото, но най-често — с усмивка, защото имаше хубави спомени.

Както винаги, двамата с Джон бяха хвърлили ези-тура, за да определят кой да направи първия ход. Франк избра белите и започна агресивно, макар и традиционно, премествайки пешката пред царя си с две полета напред. Някой път предпочиташе по-обикновените ходове, защото понякога да постъпиш предвидимо бе най-неочакваното и изненадващо решение.

Франк знаеше, че е много добър играч на шах. При все това му беше доста трудно да победи Джон. По-младият от двамата мъже притежаваше аналитичния интелект на компютър, търпението на Йов и когато дойдеше нужният момент — агресивност като на самия Джордж Патън^[1]. Това правеше Джон Медина много опасен опонент не само в шаха, но и във всяка избрана от него област.

Кайзер, огромната немска овчарка, спеше доволно в краката им и от време на време издаваше пискливи джавкания като малко кученце:

гонеше въображаеми зайци насън. Присъствието на кучето им действаше успокояващо.

Къщата бе проверена за подслушвателни устройства сутринта и още веднъж — когато Франк се бе прибрал у дома тази вечер. Електронен шум би попречил на всеки да подслуша разговора им с параболичен микрофон, ако някой решише да опита по този начин. Алармената система представляваше последна дума на техниката, ключалките на вратите бяха максимално здрави, а прозорците — защитени с метални решетки.

Къщата, която отвън изглеждаше като дом на средно заможен човек, представляваше истинска крепост. Но въпреки това и двамата знаеха, че крепостите са превземаеми. Девет милиметровият пистолет на Франк лежеше в чекмеджето на писалището. Оръжието на Джон се намираще в кобура отзад на кръста му. Длъжността на Франк, заместник оперативен директор на ЦРУ, го превръщаше в ценна мишена за шпионаж — ето защо твърде малко хора знаеха къде живее. Името му не фигурираше в никакви списъци и протоколи. Всички обаждания от и за личния му телефонен номер задължително преминаваха през няколко централи, което ги правеше невъзможни за проследяване.

Въпреки това, което и да е вражеско правителство не би се поколебало да отвлече Джон Медина, ако почне да избира между тях двамата, помисли си с ирония Франк.

Джон огледа внимателно шахматната дъска и небрежно докосна топа, докато обмисляше следващия си ход. После насочи вниманието си към офицера от страната на царицата и го премести.

— Как са моите приятели в Ню Орлиънс?

Франк не се изненада от въпроса. Понякога се случваше да минат месеци, дори година или повече, преди да види Джон, но когато това станеше, той винаги задаваше определени въпроси.

— Добре са. Имат си бебе, момченце, което се роди миналия месец. А детектив Частън вече не работи в полицейския участък на Ню Орлиънс, нито пък е детектив; сега е лейтенант в щатската полиция.

— А Карън?

— Работи в едно отделение по травматология, всъщност работеше там, преди да се роди бебето. Сега е в майчинство, поне за година, доколкото знам, може и за повече.

— Предполагам, че няма да има проблеми да се върне обратно на работа, когато е готова — каза меко Джон, но Франк го познаваше достатъчно добре, за да долови молбата в гласа му, или може би беше заповед? Макар че формално Джон му беше подчинен, на практика той се радваше на голяма независимост.

— Не, разбира се — каза Франк и това беше обещание.

Преди две години бащите на Карън и на Джон бяха убити в един заговор, целящ да прикрие това, че сенатор Стивън Лейк е поръчал убийството на собствения си брат във Виетнам. Докато работеше по разкриването на заговора, Джон бе станал почитател на смелата Карън и на нейния твърд като стомана съпруг. Макар че те така и не научиха името му, той се бе погрижил да отстрани някои препятствия от пътя им.

— А госпожа Бърдок?

Този въпрос също бе очакван.

— Найема е добре. Разработила е едно ново устройство за следене, което е почти неоткриваемо. Управлението за национална безопасност я нае за няколко проекта.

Джон изглеждаше заинтересуван.

— Неоткриваемо подслушвателно устройство? Кога ще бъде готово за използване?

— Скоро. Прикрепя се към съществуващата мрежа, но без да предизвиква спад в напрежението. Електронните търсачи не могат да го засекат.

— Как е успяла да го направи? — Джон побутна още една пешка напред.

Франк изгледа намръщено дъската. Едно нищо и никакво движение, а променяше целия ход на играта и насочваше развитието ѝ в съвършено нова посока.

— Нещо във връзка с модулирането на честотата. Ако го разбирах, щях да си намеря истинска работа.

Джон се засмя. В онези редки моменти, когато можеше да се отпусне пред хора, на които имаше доверие и които знаеха кой е, той беше изненадващо открит по характер. Ако харесваше някого, човек никога не можеше да се съмнява в неговото приятелство, може би защото по-голямата част от живота си прекарваше в опасност, сред сенките, отговаряйки на различни имена и носейки различни маски на

лицето си. Дълбоко ценеше онова, което е истинско и на което може да се довери.

— Омъжила ли се е повторно?

— Найема? Не. — Разположението на пешката продължаваше да го притеснява и той все така се мръщеше срещу дъската, а отговорът, който изричаше, занимаваше съзнанието му само наполовина. — Няма си постоянен приятел. Излиза на срещи от време на време, но това е всичко.

— Оттогава минаха пет години.

Нещо в тона на Джон привлече вниманието на Франк. Вдигна поглед и видя как по-младият мъж леко се намръщи, сякаш беше недоволен да узнае, че Найема Бърдок все още е несемейна.

— Изглежда ли щастлива?

— Щастлива? — Изненадан от въпроса, Франк се наведе назад на стола си, забравил за играта на шах. — Доста е заета. Обича работата си, плащат ѝ много добре, има хубав дом, кара нова кола. Аз мога да си погрижа за тези неща, но не мога да управлявам или да познавам емоциите ѝ.

От всички хора, за които Джон се явяваше анонимен ангел хранител, Найема Бърдок бе тази, която той следеше най-отблизо. Откакто я изведе от Иран, след като съпругът ѝ беше убит, той проявяваше почти персонален интерес към нейното благосъстояние.

В проблясък на интуиция, почти граничещ с ясновидство, което помагаше на Франк Вини да бъде толкова добър в работата си, той каза:

— Ти я искаш за себе си.

Рядко изказваше мислите си толкова открито и непредпазливо, но изведнъж се почувства толкова сигурен в казаното, колкото изобщо можеше да бъде. Леко се смути от думите си.

Джон го изгледа, вдигнал въпросително вежди.

— Разбира се — каза, сякаш това беше нещо съвсем естествено. — Доколкото от искането има някаква полза...

— Какво имаш предвид?

— Аз съм последният човек, който би трябвало да се обвързва с когото и да било. Не само че понякога ме няма с месеци, но винаги съществува възможността да не се върна изобщо. — Каза го спокойно,

без емоции. Знаеше съвсем точно какви са рисковете на професията му, приемаше ги, може би дори ги търсеше съзнателно.

— Това важи и за други професии: елитните военни части, някои строителни работници. Но те се женят, имат семейства. Аз също имах.

— При теб обстоятелствата бяха различни.

Имаше предвид факта, че Франк не бе участвал в секретни операции. Джон се бе специализирал в онези мисии, които никога не излизаха на бял свят, финансирани от фондове, за които нямаше счетоводна отчетност, нямаше никакви писмени данни. Грижеше се за онова, което трябваше да бъде свършено, без правителството да се намесва официално, за да може винаги да отрекат участието си, ако се наложи.

Франк отдавна обмисляше как да подхване този разговор и сега възможността за това му изглеждаше идеална.

— За теб обстоятелствата също могат да бъдат различни.

— Нима?

— Не смятам вечно да опъвам каиша. Пенсионирането ми изглежда все по-привлекателна перспектива. Можеш да заемеш мястото ми като едното нищо.

— Заместник оперативен директор? — Джон поклати глава. — Аз се изявявам на бойното поле, знаеш го.

— А ти знаеш, че можеш да се изявиш където пожелаеш. Роден си за тази работа. Дори си по-подготвен от мен самия, когато започнах. Помисли известно време... — Телефонът звънна и прекъсна думите му. Очакваше това обаждане. Вдигна слушалката, каза няколко думи и затвори. — Един агент ще донесе доклада.

Истинската причина за тяхната среща измести в съзнанието им играта на шах. Откакто полет 183 бе катастрофирал миналата седмица, агентите на ФБР претърсваха всяко кътче от назъбените планини на Каролина, събирайки парчета от разбилият се самолет в опит да установят какво всъщност се е случило. Загиналите бяха двеста шейсет и трима души и те искаха да разберат защо. По радиото нямаше никакви необичайни съобщения, полетът протичаше съвсем нормално, докато самолетът не се бе стоварил на земята. Намерена бе черната кутия и според предварителните доклади пилотите не бяха установили нищо нередно. Каквото и да се бе случило, събитията се

бяха развили светкавично. И ужасяващо трагично. Следователно в цялата история имаше нещо съмнително.

От един от своите неизвестни и тайни източници Джон бе подочул за появата на някакъв нов тип експлозив, който не можеше да бъде засечен от рентгеновите апарати на летищата. Той бе невидим дори за най-съвременната апаратура, като тази, използвана на летището в Атланта. Джон бе уведолил Франк, който тихомълком се зае да осигури цялата налична информация относно полет 183 веднага щом ФБР и службата по безопасност на полетите успеят да съберат нужните данни.

Мястото на катастрофата бе трудно за оглед. Теренът беше планински, гъсто залесен и труднодостъпен. Останките от разбили се самолет бяха разпръснати върху огромна територия. Късове метал и части от човешки тела биваха намирани по върховете на дърветата. Екипите работеха непрекъснато в продължение на седмица, като първо събираха останките от мъртвите тела и ги предаваха на специалистите по съдебна медицина, натоварени с почти неизпълнимата задача да ги идентифицират. Едва след това се заеха да открият и най-малките частици от самолета. Колкото повече парчета намереха, толкова попълна щеше да е картинната мозайка, и вероятността да открият какво се е случило се увеличаваше.

Петнадесет минути по-късно един агент почука на вратата на Вини и събуди кучето Кайзер. Джон остана в библиотеката, дискретно невидим, а Франк заедно с Кайзер отиде да вземе доклада.

Франк бе поръчал две копия и връщайки се в библиотеката, даде едното от тях на Джон. Седна обратно на мястото си и зачете доклада, а челото му се смръщи. В писанията нямаше нищо успокоително.

— Определено е имало експлозия. Всъщност това не беше под съмнение.

Хората от околността бяха докладвали за внезапен силен шум като от взрив, придружен с ярка светлина. Въпросът дали някой изобщо е видял нещо, оставаше открит, понеже самолетът се бе разбил в планините и наоколо нямаше добра видимост. Хората обикновено не се разхождат насам-натам с поглед, зареян в небето, но ако следобедното слънце се бе отразило в металния корпус на самолета и бе привлякло нечие внимание в критичния момент, все пак не бе изключено някой да е видял самата експлозия. Но по всяка вероятност,

чувайки силния шум, хората се бяха огледали наоколо, бяха забелязали дима и летящите парчета и въображението им бе довършило картината.

Незабавно бяха плъзнали слухове, че полет 183 е свален от ракетен снаряд. Сред пасажерите се намираше и конгресменът Доналд Брукс, председател на Комисията по международни отношения към Белия дом. Някой със сигурност е искал да го премахне, макар че причините за това, които се появяваха на страниците в Интернет, бяха, меко казано, отвлечени. Доказателство за заговора според поддръжниците на теорията за ракетния снаряд бе фактът, че конгресменът Брукс, който живееше в Илинойс, бе решил да замине на почивка с полет от Атланта, а не от Чикаго. Това очевидно беше подозрително. Дори след като стана ясно, че първородният син на семейство Брукс живее в Атланта и родителите му са прекарвали няколко дни при него, преди да тръгнат за Европа, теорията за свалянето на самолета, с цел да бъде премахнат един-единствен човек не загуби популярност.

Не съществуваше обаче никакво доказателство за използването на ракетен снаряд. Начинът, по който металът бе разкъсан и обгорял, както и останките от парчетата на корпуса, свидетелстваха за това, че самолетът е свален от вътрешна експлозия, която буквално го бе пръснала на парчета, откъсвайки огромна част от корпуса и цялото ляво крило.

Предварителните химични анализи говореха за употребата на пластичен експлозив. Но не бяха намерили никаква следа от детонатор. Дори при такава колосална експлозия биха останали доказателства, които да бъдат открити при изследване с микроскоп и по химичен път; ако нещо съществуваше, то оставяше отпечатък.

— За да причини такива поражения, бомбата трябва да е била доста голяма и апаратурата в Атланта би трябвало да я засече — каза Франк с нескрита тревога в гласа. Целият багаж на полета бе проверен от хора или от машини. Ако устройството бе неоткриваемо с наличната техника, както предполагаше Джон, наистина имаха голям проблем.

Щеше да се наложи всеки куфар, чанта и ръчен багаж да бъдат претърсвани на ръка, но не само авиокомпаниите бяха потенциално застрашени. Възможните приложения на такова едно устройство изглеждаха ужасяващи: можеше да се използват в бомби, изпращани

по пощата, за разрушаването на сгради на ФБР или на всякакви други обществени сгради, както и за прекъсването на транспорта и съобщенията. Никой в Америка не обръщаше особено внимание на сигурността на мостовете, но ако някои от тях бъдеха разрушени, целият трафик щеше да се парализира.

Експлозивът може би е бил маскиран като нещо друго и по този начин са успели да го прекарат през уредите за проверка в Атланта. Системите понякога отказваха, нито една техника не беше съвършена. И все пак би трябвало да останат някакви следи от детонатора. Би трябвало да намерят дистанционен или живачен детонатор, или пък най-обикновен брояч — каквото и да е, с което да е предизвикана експлозията. Именно детонаторът помагаше за откриването на повечето бомби, защото детекторите по-лесно ги засичаха при сканиране.

Джон потърка брадичката си и хвърли доклада върху писалището на Франк. Химическият анализ силно го заинтригува. По някои компоненти откритият експлозив приличаше на пластичните експлозиви, но имаше и разлики.

— Мисля, че става дума за RDX — каза той.

Това беше циклонит, или Ц-4. Само по себе си съединението бе твърде неустойчиво за обработка, ето защо често го използваха в съчетание с други елементи, а това можеше да доведе до прилика с пластичните експлозиви. На RDX можеше да се придаде всякаква форма, включително и на връзки за обувки.

Франк вдигна глава.

— Но как? Знаеш, че багажите се хвърлят и бутат. Един нестабилен експлозив би се взривил още на земята.

— Ами ако първоначално не е бил нестабилен? Ако съединението се разпада и дава начало на химическа реакция, която го взривява? Щом срокът на разпадане е известен, времето на избухване може лесно да се предвиди.

— Нещо, което в началото е стабилно като пластичен експлозив, но после се разпада и се самовзривява? Триста дяволи! — Франк затвори очи.

— Винаги съществува възможността някой социопат да е сътворил такова чудо в лабораторията си, но от това, което чувам, става въпрос за свръхсекретна лаборатория в Европа.

— ИРА.

— Сигурен съм, че вече са в списъка на чакащите да си го закупят, но нямам данни да са спонсорирали създаването му.

— Кой тогава?

— Избери си, списъкът е дълъг... — Терористичните групировки в света никнеха като гъби след дъжд. Съществуваха поне две хиляди и петстотин известни организации. Някои от тях идваха и си отиваха, а други имаха хиляди членове и се задържаха на сцената в продължение на десетилетия. — И всички те ще се сдобият с тази новост.

— Само ако могат да си го позволят.

Понякога терористичните организации си сътрудничеха, но все пак не ставаше дума за някакво голямо, щастливо семейство. Един нов експлозив беше изключително доходен бизнес, затова щяха да се опитат да запазят производството му в тайна колкото се може по-дълго, така че да запазят монопола върху него. Накрая, разбира се, както става с всички нови технологии, всички щяха да го притежават, но пък тогава най-вероятно щяха да са открити и начини за засичането му. Подобно на партия шах, на всеки ход противникът отговаряше със свой.

— Ако експлозивът е в Европа и зад него стоят големи пари, Луи Ронсар е нашият човек — каза Джон.

Само по себе си това представляваше голям проблем. Ронсар бе някакъв митичен французин, който не принадлежеше към никаква групировка, но осигуряваше контактите между много от тях. Бе натрупал огромно състояние, предлагайки онова, което се търсеше. Най-вероятно не стоеше зад разработката на експлозива, но бе логичният посредник, човекът, който да отговаря за доставките и плащанията — разбира се, срещу комисионна.

Можеха да отвлекат или премахнат Ронсар — той не живееше в нелегалност. Ала охраната му бе почти непробиваема и това правеше отвличането по-трудно от премахването. Дори и да успееш да го заловят, Джон се съмняваше, че той ще издаде някаква ценна информация. И най-изтънчените техники за водене на разпит можеха да бъдат контрирани успешно с подходящи тренировки и контрол над съзнанието. Проблемът с Ронсар се усложняваше и от факта, че той разполагаше с влиятелни приятели във френското правителство. Оставяха го да се занимава с това, което вършеше, поради всички тези

причини, но също така и защото той не беше нито източникът, нито потребителят на онова, което предлагаше. Беше посредник, проводник, свързка. Ако го елиминираха, друг щеше да заеме мястото му.

Ключът към разрешаването на проблема бе да открият източника, но Джон трябваше да установи и на кого са изпратени други доставки. За да се справи, трябваше да се добере до Ронсар.

---

[1] Джордж Патън — американски генерал, герой от Втората световна война. — Б.р. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Когато Джон Медина идваше във Вашингтон, никога не отсядаше на едно и също място. Буквално казано, нямаше дом. Ако разполагаше с такъв, всеки, който го търсеше, щеше да има отправна точка. Така е с домовете — рано или късно всеки се връща у дома, ако си има такъв. Затова той живееше в хотели и мотели, жилища под наем — апартаменти и понякога къщи — колиби, бараки, палатки, пещери, землянки и въобще — където свареше.

Апартаментите под наем бяха предпочитаното му жилище. Те бяха по-уютни от хотелите и за разлика от мотелите имаха повече от един изход. Не обичаше да спи на място, където могат да го притиснат в ъгъла.

Хотелът, който избра този път, имаше балкони от ковано желязо пред всяка стая. Именно това повлия на решението му. Беше се настанил, проверил за подслушвателни устройства, проучил как стои въпросът с безопасността на сградата и едва тогава бе отишъл да се срещне с Франк Вيني. Сега, докато минаваше през фойето в посока към асансьорите, никой не би разпознал в негово лице мъжа, нанесъл се по-рано през деня.

Дегизировката не бе го затруднила. Когато нае хотелската стая, носеше очила, косата му бе покрита със сив спрей, под бузите си бе подпъхнал памук, за да изглеждат по-пълни, и забележително накуцваше. Бе говорил с носов акцент от Роучестър, Ню Йорк. Дрехите му изглеждаха такива, сякаш ги е купил от някоя разпродажба в универсален магазин. Сега от онзи мъж нямаше и следа: бе свалил очилата и бе измил сивия спрей от косата си. Вместо сивите полиестерни панталони носеше джинси, вместо карираната риза — бяла, а зеления шлифер бе заменил с черно сако, тъй добре скроено, че оръжието му изобщо не се забелязваше, и дори му стоеше много елегантно.

Бе окачил табела с надпис: „Не ме безпокойте!“ на вратата на стаята си, за да държи служителите на хотела настрана. Повечето хора биха се изненадали, ако знаеха колко често персоналът влиза и излиза

от стаите им, докато ги няма през деня. Чистачите, поддръжката, мениджърите — всички те притежаваха ключове и можеха да влязат във всяка стая. Освен това съществуваха и професионални крадци, които се мотаеха из хотелите и наблюдаваха кога бизнесмените влизат и излизат и колко дълго се задържат навън. Един добър крадец винаги можеше да проникне в заключена стая — влизането му се изчерпваше с това да набележи някого, да се повърти около рецепцията, за да разбере колко дълго ще остане човекът, а после дискретно да го проследи, за да научи номера на стаята му. На следващата сутрин просто трябва да позвъниш в стаята и да изчакаш дали някой ще се обади. Ако няма никого, се качваш и за по-сигурно чукаш на вратата. Ако пак никой не отговоря, просто влизаш.

Табелата „Не ме безпокойте“ поне създаваше впечатление, че в стаята има някого. Освен това бе набрал някакъв номер, невъзможен за проследяване, и бе оставил телефонната слушалка вдигната. Така че, ако крадецът или крадлата позвънеше, щеше да чуе сигнала „заето“.

На дръжката на вратата, от вътрешната страна, бе закачена малка алармена сигнализация с батерии. Ако някой пренебрегнеше табелата и отвореше вратата, щеше да прозвучи пронизителна сирена, със сигурност привличайки вниманието на околните. Джон изключи алармата, като натисна бутона на малкото дистанционно, което носеше в джоба си. Алармата беше просто един малък трик, но тя му се видя забавна, а и щеше да изкара ангелите на всеки, решил да влезе в стаята му. Не би се занимавал с нея, ако не бе оставил компютъра си в стаята.

Всичко изглеждаше точно така, както го бе оставил. За всеки случай, верен на навиците си, провери и се замисли за разработения от Найема уред. Технологиите се развиваха скокообразно; създаваше се нещо ново и за известно време собственикът му, който и да е той, имаше предимство. После като ответна реакция се изобретяваше друга технология и този път предимството бе на страната на противника. Устройството на Найема щеше да им даде преднина, поне засега. Но технологиите не можеха да останат в тайна завинаги и рано или късно лошите — терористи, шпиони и враждебно настроени правителства — също щяха да разполагат с него. Приложението на устройството можеше да бъде използвано срещу него, за да го пленят или убият. Найема може би щеше да е доволна, ако разбереше, че изобретението ѝ е довело до смъртта му. Обаче нямаше как да узнае; твърде малко хора

биха узнали. Той нямаше семейство, нямаше приятели или добри познати сред колегите си. Хората, с които работеше, не знаеха кой е.

Разбира се, не му се налагаше да прикрива самоличността си пред Франк Вино. Нито пък пред Джес Макферсън, стар приятел на баща му. Какво облекчение бе за него да се отпусне и да бъде самият себе си в редките моменти, когато беше с някого от тях двамата.

Седна на бюрото и върна телефонната слушалка на мястото ѝ. После включи кабела на портативния компютър към телефона. Написа няколко команди и получи достъп до базата данни на ЦРУ. Бе един от малкото хора в света, които все още използват системата MS-DOS, но когато работеше, той я предпочиташе значително пред която и да е оперативна система, изискваща мишка. Мишката бе незаменима за сърфиране по Интернет или за компютърни игри, но той бе установил, че тя го забавя. Изписването на командите на DOS отнемаше много по-малко време, отколкото придвижването на ръката му до мишката, избирането на съответния текст, кликването и връщането на ръката му обратно върху клавиатурата. В неговия свят спестените секунди оперативно време можеха да означават безопасно измъкване, след като се е добрал до необходимата информация.

Имаше море от информация, посветена на Луи Ронсар — родителите му, къде е израснал, оценките му в училище, неговите приятели, извънучебните му занимания. Луи не бе търпял никакви лишения в детството си: баща му — богат индустриалец, а майка му — красавица от добро семейство, посветила цялото си време на децата — първородния Луи и Мариет, три години по-малка от него.

Луи бил студент в Сорбоната, когато майка му починала от рак на яйчниците. Баща му загинал при катастрофа пет години по-късно, по време на една командировка в Германия. Луи поел в свои ръце управлението на семейния бизнес и по неизвестни причини минал от другата страна на закона. Оттогава насетне личната информация за него се оказва доста оскъдна, макар че едва ли можеше да бъде смятан за отшелник.

Ронсар притежаваше строго охранявано имение в Южна Франция. Бе наел малка армия, която да се грижи за безопасността му; човек трябваше да мине през много прецизен подбор, за да попадне в нея. Бяха успели да внедрят техен доверен човек, но засега това нямаше никакви резултати: агентът не беше открил нищо ценно,

защото той самият се намирал под строго наблюдение и задълженията му бяха тясно специализирани. Но все още беше на мястото си и Джон си записа името му и фалшивата самоличност, която използваше.

Имаше и една скорошна снимка на Ронсар: впечатляващ на вид мъж със смугла кожа и леко екзотични черти. Носеше тъмната си коса дълга, обикновено прибрана на тила, но при по-официални случаи я оставяше свободно пусната. На снимката тъкмо си тръгваше от някакъв банкет, облечен в смокинг и с ослепителна блондинка под ръка. Тя му се усмихваше и го гледаше с обожание. Блондинката се казваше Софи Жерар, бивша и краткотрайна любовница на Ронсар, с която той вече не се срещаше.

Списъкът на любовниците на Ронсар бе дълъг. Жените го намираха за много привлекателен. Ала връзките му не продължаваха дълго, макар че той очевидно се държеше подобаващо внимателно и нежно с приятелките си, докато погледът му не се спреше върху някоя друга.

Имаше диаграма с разположението на имението и прилежащите към него земи, но нищо — за самата къща. Ронсар понякога даваше приеми, но за строго ограничен кръг посетители и ЦРУ още не бе успяло да уреди достъп на някой свой агент като гост или като част от прислугата. Вярно, че Ронсар не се намирал в челния списък на техните приоритети, така че не бяха положили кой знае какви усилия.

Но това щеше да се промени. Ронсар току-що се бе придвижил под номер едно във въпросния списък.

Джон се разходи из още няколко файла, проверявайки финансите на Ронсар, похарчени за изграждането на съществуващата охранителна система в имението му. Откри съвсем малко информация: или Ронсар бе изтрил сведенията, или никога не бе имало такива.

Когато свърши, часовникът вече показваше два през нощта. Протегна се и едва тогава забеляза, че раменете му са се схванали. На следващия ден вечерта щеше да се срещне отново с Франк и тогава може би щяха да разполагат с повече подробности относно катастрофата на самолета. Дотогава можеше да си позволи да се отпусне.

Взе душ и се стовари на леглото. Притежаваше уменията на война да заспива лесно и веднага, но тази вечер дълго гледаше в

тавана, където миниатюрната червена лампичка на противопожарната сигнализация светваше и изгасваше. Нямаше нужда да търси причината за безсънието си, тя му бе добре известна.

Найема.

Далас бе мъртъв от пет години. Защо не беше се омъжила повторно или поне не бе имала постоянен приятел? Беше млада — само на двадесет и пет, когато загина Далас — и хубава. Не си бе позволил да провери лично или да попита през всичките тези пет години. Но сега реши, че вече е изминало достатъчно дълго време и е безопасно да попита. Само за да установи, разбира се, че има съпруг и едно-две дечица и че животът ѝ е продължил своя нормален ход.

Да, но не се оказа така. Тя все още бе сама.

Дали се бе променила? Напълняла, може би леко посивяла? Много хора започваха да побеляват още на двадесет и няколко години. Големите ѝ тъмни очи още ли изглеждаха толкова дълбоки, че човек можеше да се удави в тях и пак да не му пука? Имаше възможност да я види. Тя никога нямаше да разбере. Можеше да задоволи любопитството си, да се усмихне леко от удоволствие, че я вижда, и да се отдалечи. Но той знаеше, че няма да я види никога: понякога е най-лесно да се разделиш окончателно и завинаги. Той още бе самият себе си и бе отдаден на това, което вършеше, така че нямаше полза да мечтае, независимо от това колко приятно му е да го прави.

Съзнанието за това бе едно, а пропъждането на тези желания — съвсем друго нещо. Щеше да направи това, което трябва, ала онова, което искаше, бе да я прегърне — само веднъж, но тя да разбере, че целува него, че именно той прави любов с нея. Искаше поне веднъж да я съблече гола и да я притежава, обаче трябваше да се задоволи с този единствен път, защото не можеше да си позволи да рискува още.

Ала дори шансовете за този „единствен път“ бяха колкото на снежна топка в ада, така че накрая той изключи мечтите си, обърна се на другата страна и заспа.

Джон пристигна в къщата на Франк като предишната вечер — в кола със затъмнени стъкла. Влезе с колата в гаража, чиито врати се вдигнаха, когато се приближи, и се спуснаха, когато вече беше вътре. Бе прекарал деня в търсене на повече подробности за Ронсар, като се

опитваше да измисли начин за проникване в имението му и за получаване на информацията, от която се нуждаеше. Засега не му бе хрумнало нищо, но накрая и това щеше да стане.

Франк отвори вратата, а на лицето му се четеше разсеяно изражение. То очевидно се дължеше на купчината листове, които още стискаше в ръката си. Франк, изглежда, никога не преставаше да работи, дори и когато си беше у дома — просто сменяше работното си място. Когато Доди беше жива, нерядко се опитваше да забрави за работата си и просто да бъде с нея, но по-често потъваше в мисли и добиваше унила физиономия, така че тя със смях го избутваше в кабинета. Сега, когато нея вече я нямаше, Франк често работеше по шестнадесет часа на ден.

— Тъкмо отивах да взема кафето — каза той на Джон. — Ти върви в библиотеката, а аз ще го донеса там.

Джон се спря напред крачка и изгледа въпросително стария си приятел, Франк не си падаше по домашните задължения — старяеше се, но в тялото му просто нямаше ген, който да отговаря за правенето на кафе. След смъртта на Доди Джон бързо бе научил, че ако желае кафе у Франк, по-добре е да си го приготви сам. Ако иска да го пие, разбира се.

В отговор на погледа му Франк каза раздразнително:

— Не съм го правил аз, а Бриджит.

Бриджит бе икономката — служителка в Управлението, която се грижеше за Франк и Доди, откакто Франк бе станал заместник оперативен директор. Прибираше се у дома, след като поднесе вечерята на Франк и измиеше съдовете, ако той изобщо се хранеше вкъщи на вечеря. Сигурно бе направила кафето и го бе сипала в термос, за да остане топло.

— В такъв случай — добре, ще пийна една чашка.

Джон се ухили и се измъкна от кухнята, а Франк измърмори едно: „Умник!“ зад гърба му.

Вратата към библиотеката бе полуотворена. Джон влезе и се закова на прага, а в главата му за момент се възцари пълен вакуум. Първата му мисъл бе едно нечуто яростно проклятие. По дяволите Франк и добрите му намерения!

Найема Бърдок бавно стана от стола, на който седеше, а лицето ѝ изглеждаше преbledняло на светлината на лампата. Очите ѝ бяха все

така големи и тъмни, каквито ги помнеше, дори още по-тъмни, когато ги присви и го изгледа през полуотворените си клепащи. Произнесе само една дума, пълна с изненада и недоверие: „Тъкър?!“.

Джон се насили да помръдне и да влезе в библиотеката съвсем спокойно, сякаш знае, че тя ще е там. Затвори вратата. Франк да си мисли каквото си ще.

— Всъщност — каза той така, сякаш не бяха минали пет години — ти беше права. Тъкър не е истинското ми име. Казвам се Джон Медина.

Той никога не се объркваше: бе обучен да не се паникьосва, да не губи концентрация. Но това си беше шок — да я види срещу себе си — някой сякаш внезапно го бе ударил в корема. Помисли си, че не е съзнавал колко е зажаднял за това да я види, иначе нямаше просто така да изтърси нещо, което бе скрил от нея преди пет години.

Почти никой от познатите му не знаеше истинското му име. И за двете страни така бе по-безопасно. Тогава защо й каза — на тази жена, която с пълно право можеше, ако не да го мрази, то поне да го избягва? Тя беше чула как той в крайна сметка казва на съпруга й да избере смъртта си. Стоеше там и го гледаше втренчено с очи, черни като нощта, с пребледняло като платно лице, шокирана от ужас, когато той бе заповядал на Далас да натисне копчето, което щеше да сложи край на живота му, но и да доведе до успешен завършек мисията му. Това не беше нещо, което една жена може да забрави или да прости.

Сега бе пребледняла почти толкова силно, колкото тогава. За момент той изпита надежда, че не е чувала за него. Това бе възможно: той се занимаваше със секретни задачи, а името му се произнасяше шепнешком от неговите колеги. Найема бе едно техническо лице, което едва ли някога влиза в контакт с изпълнители на подобни мисии.

Тя преглътна така, сякаш гърлото й бе пресъхнало.

— Джон Медина е... просто легенда — каза с напрегнат глас и той разбра, че действително е чувала за него.

— Благодаря ти — отвърна небрежно, — макар че не ми харесва думичката „просто“. Аз съм си съвсем истински. Искаш ли да ме ухапеш, за да се увериш? — Седна на ръба на писалището на Франк. Люлееше единия си крак и позата му бе свършено отпусната, въпреки напрежението и възбудата, от които му идеше да закреши.

— Мислех, че изпитаното средство е ощипването.

— Предпочитам ухапванията.

Страните ѝ възвърнаха цвета си, но тя не отклони поглед от него.

— Очите ти бяха кафяви — каза с обвинителен тон. — Сега са сини.

— Цветни лещи. Истинският цвят на очите ми е синият.

— Или пък носиш цветни лещи сега.

— Ела да се увериш — подкани я. Но както очакваше, тя нямаше желание да се приближи толкова близко до него.

Найема възвърна спокойствието си и седна обратно на стола си. Кръстоса крака, а стойката ѝ бе отпусната и без следа от напрежение, досущ като неговата. Може би дори и повече. Движението ѝ прикова вниманието му към краката ѝ, към няколкото сантиметра, които се виждаха от бедрата. Досега не беше ги виждал. Преди те бяха в панталони, а понякога — дори свенливо прикрити от дългата мюсюлманска роба. Много красиви крака наистина: стройни, изящни, е лек тен. Изглежда, още бе в много добра форма, може би тренираше редовно.

Реакцията на тялото му рязко го принуди да се вземе в ръце. Вдигна поглед и установи, че тя го наблюдава. Машинално се запита дали не е кръстосала крака само за да го разконцентрира. Ако е така, бе успяла. Ядоса се на себе си, защото сексът беше един от най-старите и изтъркани прийоми за разсейване, а въпреки това той се бе поддавал на изкушението.

Франк отвори вратата и наруши мълчанието помежду им. Носеше табла с голям термос и три чашки за кафе, но нямаше захар или сметана.

— Запознахте ли се вече? — каза небрежно и погледна към Джон, давайки му възможност да съобщи на Найема каквото име си поиска.

— Каза, че истинското му име е Джон Медина — рече Найема. Гласът ѝ звучеше спокойно и безизразно и Джон за пореден път се възхити на превъзходното ѝ умение да се самоконтролира. — Преди пет години го познавах като Даръл Тъкър.

Франк отново стрелна Джон с поглед, в който този път се четеше изненада, че толкова бързо е разкрил истинската си самоличност.

— Ползва много имена. Това е част от работата му.

— В такъв случай Джон Медина може би също е псевдоним.

— Не мога да ти гарантирам — каза с ирония Франк. — Познавам го от доста време и за мен самия винаги е бил Джон Медина.

Джон я наблюдаваше, докато тя асимилираше информацията. Забеляза как в очите ѝ проблесна мимолетно подозрение, че Франк би могъл също да я лъже. Не беше наивна и доверчива душица, но пък и не беше свикнала да прикрива изцяло мислите и чувствата си.

— Защо съм тук? — попита рязко, като прехвърли погледа си върху Джон.

Франк отново привлече вниманието ѝ върху себе си.

— Възникна един... проблем. — Наля чаша кафе и я подаде на Найема.

— По какъв начин ме засяга това? Може ли малко сметана и захар, моля?

Този простицък въпрос стресна Франк, който изобщо си нямаше понятие от нищо, свързано с домакинството. Изглежда паникьосано таблата, сякаш се надяваше исканите неща да се материализират отведнъж.

— Ами... Аз...

— Няма значение — каза тя и спокойно отпи от чистото кафе. — Мога да го пия и така. Та какъв е проблемът?

Джон едва се въздържа да не се изхили. Както добре си спомняше, тя винаги пиеше кафето си чисто. Просто Найема си отъмщаваше на Франк, задето я въвляче в такава шокираща ситуация. Винаги бе успявала да е на нивото на другите от екипа и да отстоява своето, и този факт го изненада толкова силно, колкото и тогава, защото изглеждаше като истинска дама.

Франк го погледна така, сякаш го молеше за помощ. Джон сви рамене, Франк сам бе организиран това малко представление, сам трябваше и да го доиграе. Нямахме никаква представа защо Найема се намира тук, освен ако това не беше част от нескъпаните опити на Франк да се прави на сватовник. Той може би си въобразяваше, че Джон се нуждае от някои основни уроци по тази част, и понеже бе признал, че се чувства привлечен от Найема, Франк си бе казал: „Защо пък не?“. Само дето Франк го нямаше в Иран да види лицето ѝ, когато той бе заповядал на съпруга ѝ да избере смъртта — тогава щеше да знае защо не.

— Ами... ние много се интересуваме от твоята работа. Едно подслушвателно устройство, което не може да се засече, би било просто незаменимо. Както се оказва, имаме спешна нужда от него. Ти знаеш повече за устройството от всеки друг, понеже си го разработила. Освен това имаш и малко практически опит...

— Не! — прекъсна го тя. — Не се занимавам с практически задачи. — Отново беше пребледняла, а лицето ѝ приличаше на студена маска. Стана на крака. — Ако това е единствената причина, поради която искахте да разговаряте с мен, съжалявам, че загубихте времето си. Едно телефонно обаждане щеше да е достатъчно и можехте да си спестите усилията да ме каните тук — направи малка пауза и продължи иронично: — или където и да било.

— Още не си чула всички подробности — каза Франк, като отново стрелна Джон с поглед. — Пък и ти си, ако мога да добавя, служител на Управлението, не агент на свободна практика.

— Нима ще я уволниш, ако ти откаже? — попита Джон с искрен интерес в гласа само за да накара Франк да се помъчи още малко.

— Не, разбира се...

— Тогава няма какво повече да обсъждаме — каза твърдо тя. — Моля, разпоредете се да ме откарат у дома.

Франк въздъхна и се предаде.

— Разбира се. Извинявам се за неудобството, госпожо Бърдок. — Не беше свикнал да дава извинения, но се справи добре.

Джон го остави да се пресегне към телефона, преди да го прекъсне.

— Не си прави труда — каза небрежно и се изправи, както се бе облегал нехайно на писалището. — Аз ще я закарам.

ШЕСТА ГЛАВА

Найема се качи в колата и закопча предпазния колан.

— Не трябва ли да ми сложиш превръзка на очите или нещо такова? — попита го иронично, но съвсем не на шега.

Вратата на гаража се вдигна пред тях и колата излезе на улицата, а после зави наляво.

Тъкър — по-скоро Медина, както вече трябваше да свикне да го нарича — взе, че се усмихна.

— Само ако желаеш. Не ми казвай, че ти завързаха очите, за да те доведат тук.

— Не, но седях със затворени очи.

Не се шегуваше. Не беше имала никакво желание да узнае къде живее заместник оперативният директор. Бе загубила вкуса си към приключения преди пет години, а адресът на Франк Вини попадеше в графата „потенциално опасна информация“.

Усмивката на Медина се разтегна още повече. „Всъщност той изглежда доста добре“, помисли си тя, докато наблюдаваше лицето му в мъждивата зелена светлина на таблото. През изминалите пет години, когато си спомняше за него, то бе в контекста на случилото се, а не как изглеждаше. Лицето му бе избледняло в паметта ѝ. И все пак тя го бе разпознала веднага, дори и без брада.

Когато го видя, шокът от срещата им се оказа доста по-силен, отколкото можеше да си представи, но пък тя едва ли бе очаквала да го види някога отново, така че нямаше как да се подготви за това. Тъкър — не, Медина — бе неразривна част от най-големия кошмар в живота ѝ. Когато чу гласа му, това моментално я върна пет години назад.

— Трябваше да се досетя, че си редовен агент на ЦРУ, а не временно работещ. — Сега се чувстваше като наивна глупачка, но пък нещата винаги изглеждаха по-ясни, когато човек ги оценява в контекста на вече минали събития.

— Защо да е трябвало? — каза той с интерес. — Работех под прикритие и се представях за агент на свободна практика.

Връщайки се назад в спомените си, тя осъзна, че Далас знаеше истината и именно затова бе настоявал Медина да не участва в най-рискованата част от операцията, когато можеха да го заловят. Далас, един бивш „тюлен“, свикнал да работи при условия на пълна секретност, бе запазил тази информация за себе си, като не я бе споделил дори с жена си. Но сега тя работеше за Управлението и бе наясно с факта, че така се работи. Човек трябва да умее да пази тайна, не да разгласява пред приятели и съседи с какво си вади хляба; дискретността се превръщаше във втора природа.

— Далас знаеше, нали? — попита просто за да се увери.

— Знаеше, че съм щатен агент, но не знаеше истинското ми име. Бях работил с него преди и той ме познаваше като Тъкър.

— Тогава защо ми го каза? Не беше нужно. — Щеше й се да не го бе направил. Ако даже само петдесет процента от това, което се говореше за Джон Медина, беше истина, то тя предпочиташе да не знае кой стои зад името. В този случай неведението бе по-безопасно от предпазливостта.

— А може би беше. — Гласът му прозвуча замислено, но той не се впусна в обяснения.

— Защо ти трябваше прикритие, за да работиш с нас? Нали бяхме екип? Никой нямаше да те предаде.

— Ако не знаехте истинското ми име, нямаше да можете да го разкриете, ако случайно попаднехте в плен.

— А ако ти попаднеш в плен?

— Нямаше да се случи.

— О, нима? И как щеше да го предотвратиш?

— С отрова — каза той и това прозвуча като нещо съвсем естествено.

Найема се сви и потрепери. Знаеше, че някои агенти от дните на Студената война са носели отрова, обикновено цианкалий, с който да се самоубият в случай на нужда. По-скоро биха го погълнали, отколкото да се оставят да ги заловят. Пригади й се от това, че Джон Медина би постъпил по същия начин.

— Но...

— За предпочитане е пред това да те измъчват до смърт — сви рамене той. — Доста хора съм успял да вбеся през всичките тези

години. Всички те с удоволствие биха участвали в това да ме нарежат на парчета.

От онова, което ѝ бе известно за подвизите му, можеше да съди, че изобщо не преувеличава. Даже напротив. Носеха се слухове, че премахнал собствената си жена, когато открил, че е двоен агент и се готви да предаде някакъв високопоставен шпионин. Найема не бе повярвала на този слух, но пък не бе повярвала и че Джон Медина е реално съществуващо лице. Никой от хората, които говореха за него, не го познаваше лично, не го беше виждал, нито пък познаваше някого, който го е виждал. Тя го възприемаше като някаква... градска легенда, като мит, роден в средите на работещите за ЦРУ.

Още не можеше да асимилира факта, че той не само съществува, но и че тя го познава лично. И дори по-смайващо бе неговото собствено отношение към всичко, свързано със собствената му персона. Сякаш приемаше славата и репутацията си като някаква неизбежна цена, която трябва да плати, за да може да върши това, което обича.

— Като се имат предвид обстоятелствата — каза тя жлъчно, — не трябваше да ми го казваш. Даже и сега. — Фактът, че бе разкрил самоличността си, я изпълваше с подозрение.

— Всъщност толкова се изненадах да те видя, че се изпуснах.

Самата мисъл нещо да го извади от контрол бе толкова несъстоятелна, че тя се изсмя.

— Защо не продължиш да ме занасяш! — каза.

— Вярно е — промърмори той. — Не знаех, че ще те заваря там.

— И нямаше никаква представа, че господин Вини иска аз да... каквото там искаше да направя? И просто ей така се появи? Колко вероятно е това?

— Не особено, но невероятни неща се случват всеки ден.

— Той очаква ли от теб да ме убедиш да приема работата?

— Може би. Не знам какво е намислил. — В гласа му прозвуча леко раздражение. — Но подозирам, че играе някаква двойна игра. Ще трябва сама да го попиташ.

— Щом като отказвам да приема работата, каквато и да е тя, има ли някакво значение каква е двойната му игра?

Той внезапно се ухили.

— Не мисля, че очакваше да му откажеш. Поне не толкова бързо. Не са много хората, които могат да му кажат „не“.

— Значи е имал нужда да го преживее.

— Нищо чудно, че Далас беше луд по тебе — каза Медина с възхищение. — Беше трудно и на него някой да му се опре. Изглеждаше толкова твърд, колкото бе и в действителност.

Да, така беше. Далас бе висок метър и деветдесет и тежеше малко над сто килограма, само мускули. Но силата му не се намираше в тялото, колкото и добра да беше формата му, а в качествата на съзнанието му, в решителността и концентрацията. Именно те го правеха... изключителен.

Не можеше да разговаря за Далас с никого. През последните пет години капсулира спомените си за него в душата си. Бяха женени за кратко, запознаха се малко преди това и не успяха да си създадат кръг от семейни приятели. Професиите им бяха свързани с много пътувания. Ожениха се набързо в Рино, прекараха един незабравим меден месец в Аруба, после Далас го нямаше за шест седмици, а тя замина за Сиатъл, за да работи по един проект за митнически контрол. Възникваше ту едно, ту друго и така и не успяха да се запознаят един друг с роднините си.

След смъртта на Далас тя отиде до Индиана и се запозна с роднините му. Държаха си ръцете, горчиво оплаквайки го заедно. Но тогава бяха все още твърде шокирани от случилото се, твърде смазани от бремето на въпросите „защо“ и „как“, за да се отдадат на спомени и да я питат що за човек е тя. Понякога им пишеше писма, но когато Далас беше жив, не бяха разполагали с достатъчно време да установят по-близък контакт помежду си. Сега, когато Далас го нямаше, нито една от страните не бе склонна да задълбочава и сближава отношенията си с другата.

Нейното собствено семейство, милите, любящи родители, които живееха спокойния си, нормален живот в едно предградие на Каунсил Блъфс, Айова, се държаха с разбиране и съчувствие, но още отначало не бяха успели напълно да скрият неодобрението си за това, че двамата с Далас решиха да заминат за Иран. Цялото й семейство — родителите, братята й Мейсън и Сам, сестра й Киара — не искаха нищо друго, освен традиционния семеен бит: работа от девет до пет, женитба, деца, да живееш в един и същи град, откакто си се родил и

докато умреш, да познаваш всеки в махалата и да пазаруваш в един и същ магазин в края на седмицата. Не знаеха какво да правят с черната овца в стадото си, не познаваха копнежа по това да видиш повече, да правиш повече неща от другите. Бе им чужд стремежът ѝ да се развива и да търси приключения, стремеж, който я бе подтикнал да напусне родния си град и да поеме към неизвестното.

През последните пет години изплащаше греховете си, живеейки сама със спомените, които никой не споделя. Понякога мислено шепнеше името му, а когато самотата преливаше в душата ѝ, го изричаше на глас в безответен и безутешен порив. Но не можеше да разговаря за него с никого.

Обаче Медина го бе познавал, бе присъствал, когато всичко това се беше случило. Той щеше да разбере. Именно той от всички останали можеше да я разбере напълно и изцяло.

Не бе устояла на изкушението — позволи му да я откара до дома ѝ. Не можеше да обвинява него за собственото си чувство за вина. Може би имаше нужда да поговори с него, за да остави тази част от миналото зад гърба си. Може би отдавна щеше да го направи, ако знаеше как да се свърже с него, но щом стигнаха до Париж, той бе изчезнал.

Положила ръце в скута си, тя наблюдаваше как тъмните улици се низят покрай тях. Запита се дали Далас би я обичал сега, дали изобщо би разпознал в нейно лице жената, в която се е влюбил. Онази жена бе дръзка и жизнена, с вкус към предизвикателствата. Но онези дни бяха безвъзвратно отминали. Бе престанала да поема рискове.

— Така и не ти благодарих — каза едва чуто. — За онова, което направи.

Той повдигна изненадано вежди и я стрелна с очи.

— Да ми благодариш!

Стори ѝ се, че не е просто изненадан, а направо изумен.

— За това, че ме измъкна от Иран — поясни Найема, а после се зачуди защо бе необходимо да го казва. — Знам, че бях просто едно бреме за вас.

„Че бях легнала на плещите ти“ сигурно звучеше по-точно. Цели епизоди от онези дни се губеха в паметта ѝ, изобщо не си спомняше как е излязла от бараката. Но помнеше как вървяха през студените

тъмни планини, когато емоционалната болка бе толкова силна, че не чувстваше никакви физически страдания.

— Бях обещал на Далас.

Думите му прозвучаха простичко, но непоколебимо. Заболя я, когато чу името на Далас, изречено гласно.

През тези пет години не минаваше и ден, в който да не мисли за съпруга си. Ужасната болка си бе отишла и на нейно място понякога идваше смътна тъга и чувство за самота. Но най-често тя си спомняше хубавите моменти, които двамата бяха преживели. Съжаляваше за това, че не са имали повече време да бъдат заедно, че не са успели да научат всички най-дребни подробности един за друг. Името на Далас отново я потопи в тъга, но сега тя бе някак поносима, по-притъпена, а и в гласа на Медина звучеше нотка на разкаяние. Това, което времето не успяваше да промени, бе изпитваната от нея вина — съзнанието, че Далас нямаше да се захване с тази работа, ако тя не бе пожелала да я приеме.

Може би тя не бе единственият човек, чувстващ се виновен. Медина, за какъвто и да се представяше, ѝ правеше впечатление на човек, който би направил нужното и после би продължил по пътя си, без да се обръща назад. Но очевидно не беше съвсем така. Той се бе грижил за нея, точно както бе обещал на Далас, при положение, че би било много по-лесно да я остави да замръзне и да умре от студ в планината. Не можеше да си представи какво го бе подтикнало да постъпи по този начин, но въпреки това му беше благодарна.

— Да не мислиш, че обвинявах теб? — попита го с тих глас. — Не. Никога не съм го правила.

Отново го бе изненадала. Когато го погледна, забеляза как той стисна зъби.

— А може би трябваше — отвърна Медина.

— Защо? Какво можеше да направиш? — Беше преживявала тази нощ хиляди пъти в неистовите си усилия да приеме реалността. — Никога нямаше да успеем да го измъкнем жив от фабриката, камо ли от Иран. Ти го знаеше. И той също го знаеше. Избра да изпълни мисията си, избра бързата смърт пред бавната и мъчителната. — Успя да се усмихне, но някак тъжно. — Както ти с твоето хапче цианкалий.

— Аз бях този, който му каза да натисне бутона.

— Той щеше да го направи, независимо от думите ти. Той беше мой съпруг и ми беше известно, когато се омъжих за него, че е дяволски способен да прояви героизъм. — Тя знаеше от кой тип мъже е Далас; знаеше, че ще се чувства задължен да доведе работата си докрай, на всяка цена, дори и това да му струва живота.

Медина замълча и се концентрира върху шофирането. Тя му каза накъде да завие на следващото кръстовище. Живееше в Маклийн, от същата страна на реката, от която се намираше Лангли, така че пътуването ѝ до работата не я затрудняваше.

Тогавя тя също бе седяла до него, докато той мълчаливо караше в нощта. Хади бе „осигурил“ от иранското село един „Форд феърлейн“, модел 1968, и тримата заедно стигнаха с автомобила до Техеран. После Хади се отдели и двамата продължиха пътя си сами. Тогавя тя имаше треска и всичко я болеше, бе съсипана от мъка и от чувство за вина и едва издържаше.

Медина се бе грижил за нея. Когато раната от пирона в рамото ѝ се инфектира, той измъкна незнайно откъде една ампула с антибиотик и ѝ направи инжекция. Следеше за това да се храни и да спи и я преведе през границата с Турция. Намираше се до нея по време на първия раздиращ пристъп на безкрайна болка, но не се опита да я успокои, защото знаеше, че плачът е за предпочитане пред това да задържи всичко вътре в себе си.

Ако вземеше предвид всички обстоятелства, оказваше се, че дължи на този мъж живота си.

Да обвинява Медина би било лесно, много по-лесно, отколкото да вини себе си. Но вътрешната твърдост на характера ѝ, която бе привлякла Далас, ѝ пречеше да постъпи другояче, освен да погледне истината в очите: когато Медина се бе обърнал към тях двамата с предложението да приемат тази работа, Далас искаше да откажат. Именно тя искаше да я приемат. Би могла да си каже, че работата е била важна, а това наистина беше вярно, но имаше и други, които Медина можеше да вземе в екипа си, ако те с Далас му бяха отказали.

Да, Далас разбираше много от експлозиви. А тя — от електроника, независимо дали ставаше дума за сглобяване на радио или на детонатор, или пък за монтиране на подслушвателно устройство на телефонна линия. Но имаше и други хора, които се справяха добре и които щяха да свършат работата не по-зле от тях. Тя

бе пожелала да идат — не защото се чувстваше незаменима, а защото копнееше да усети тръпката на предизвикателството. Като дете винаги се катереше високо по дърветата, връзваше чаршафите един за друг и се спускаше от прозореца на втория етаж. Обичаше джетовите и спускането със сал от бързеи и водопади, и дори за малко, докато беше в гимназията, обмисляше възможността да се присъедини към един отряд за обезвреждане на бомби. За облекчение на родителите си вместо това се бе записала да учи електроника и чужди езици, но покъсно установи, че познанията ѝ я отвеждат по-далеч от дома и към по-големи опасности, отколкото ако бе отишла в местния отряд за обезвреждане на бомби.

Найема познаваше добре собствената си природа. Обичаше възбудата, прилива на адреналин, причинен от усещането за опасност. Именно в търсене на подобно силно усещане, макар и свързано с нещо, което съвсем не бе самоцелно, тя бе повлякла Далас и го бе убила. Ако не беше тя, щяха да си търсят къща по крайбрежието на Северна Каролина, както искаше Далас.

Ако не беше тя, Далас още щеше да е жив.

Затова тя се бе отказала от живота, който обожава, от високото напрежение и ходенето по ръба на острието. Цената се оказваше твърде висока. Последната мисъл на Далас бе за нея и това означаваше твърде много, за да си позволи лекомислено да излага живота си на опасност.

Медина спря колата до алеята, която водеше към къщата ѝ, после влезе на заден ход. Държейки ключа от дома си в ръка, тя излезе от колата. Далас също паркираше така: с предницата на колата, насочена към изхода — една елементарна предпазна мярка, която му позволяваше да тръгне по-бързо при нужда и правеше по-трудно блокирането на пътя му.

Колко странно, че не се бе сецала за това от години; просто паркираше колата си в гаража, както постъпваха милиони други хора като нея. Но методът на паркиране на Медина я накара в един миг да почувства внезапното заставане нащрек, остротата на сетивата си, ускоряването на пулса. Докато се усети, и вече се оглеждаше, вираше се в сенките и се опитваше да регистрира някакво движение с периферното си зрение.

Медина бе сторил същото, само дето извърши огледа много по-бързо, с отработен рефлекс.

— По дяволите! — каза Найема раздражително и тръгна покрай тротоара към сводестия навес над входната врата.

— По дяволите какво? — Той се намери до нея, като се движеше безшумно, и направи така, че да стигне до навеса първи. Никой не се криеше там и не се готвеше да ги нападне — не че тя бе очаквала нещо различно. Просто искаше да не забелязва какви ги върши той.

— По дяволите, прекарах половин час с теб и вече търся убийци в храстите!

— Няма нищо лошо в това да си нащрек и да забелязваш какво става около тебе.

— Няма, ако бях в тайните служби или поне ченге, но не съм. Просто си играя с машинарийки. Единственото нещо, което може да се спотайва в храстите ми, е някоя котка.

Той протегна ръка към ключа от къщата, но тя го спря с поглед.

— Караш ме да се чувствам като параноичка. Има ли някаква конкретна причина за всичко това? — попита го, докато отключваше вратата и после я отвори. Нищо злоещо не се случи, не последваха изстрели или експлозия.

— Извинявай. Просто по навик.

Тя бе оставила да светят някои лампи и той надникна вътре, а на лицето му се четеше интерес.

— Искаш ли да влезеш? Така и не пийнахме кафе в дома на Вини. — Не предполагаше, че ще го покани, докато не чу думите, които изричаше. Не можеше да се каже, че са в приятелски отношения, макар че тя се изненада да установи колко лесно се разговаря с него. И все пак той беше Джон Медина, а не някой солиден и улегнал бюрократ, който я бе извел на вечеря.

Той пристъпи вътре нащрек, а погледът му обходи стаята, като поглъщаше всеки детайл от обстановката. Наблюдаваше я как отваря вратата на гардероба и изключва алармената система. Внезапно ѝ се стори, че би могъл да опише подробно всичко, което бе минало през погледа му за тези няколко секунди, и дори да ѝ каже кода на алармената система.

Тя затвори вратата на гардероба. Медина каза:

— Направи ми една услуга. Включи отново алармената сигнализация.

Понеже той имаше основателни причини да държи на спазването на правилата за сигурност, тя го стори.

Найема бе купила къщата преди три години, когато едно значително увеличение на заплатата ѝ даде възможност да притежава собствено жилище, вместо да живее под наем, даже при космическите цени на недвижимите имоти в окръг Колумбия. Бе твърде голяма за сам човек — с три спални и две бани плюс една отделна тоалетна. Но тя бе оправдала покупката пред себе си, казвайки си, че така ще разполага с достатъчно място за близките си, когато ѝ идват на гости. Макар че те никога не идваха. Пък и с трите си спални къщата щеше да се продаде по-лесно, ако някога ѝ хрумнеше, че иска да живее другаде.

Със сводестите си врати и прозорци къщата донякъде напомняше испански стил. Бе боядисала сама стените на стаите, избирайки пастелен прасковен цвят, докато мебелите бяха в тъмnozелено и тюркоазно, а килимът — в неутрално бежово, не особено оригинален, но понеже бе запазен, вместо да го смени, тя го бе покрила с голяма рогозка на геометрични фигури в зелено, синьо и прасковено. Ефектът бе свеж и създаваше уют, а атмосферата — женствена, без да е претенциозна.

— Тук е приятно — каза той и тя се запита какви ли изводи си е направил от начина на обзавеждане.

— Кухнята е насам. — Повече го, като включваше лампите пред себе си. Обожаваше кухнята си — дълга, с редица от прозорци на дясната стена. Барът бе покрит с мозайка от теракота в синьо и керемидено и представляваше удобна и функционална работна площ за всеки кулинарен проект, независимо колко е амбициозен. На первазите на прозорците в малки сандъчета растяха билки и ароматни треви, а ароматът им изпълваше въздуха. В дъното на стаята се намираше уютна малка маса за закуска с два стола и обградена с пищно избуяли папрати.

Найема се зае да приготвя кафето, докато Медина се приближи до прозорците и започна да спуска щорите една след друга.

— Не се ли уморяваш понякога — попита го тя — да си винаги нащрек?

— Вече не ми прави впечатление, отдавна съм свикнал. А и ти би трябвало да пускаш щорите. — Закрачи из кухнята с ръце в джобовете. Спря се пред дъбовата поставка, на която бяха наредени кухненските ножове, измъкна най-големия и опря острието му в палеца си, после го върна на мястото му. Следващото му спиране бе при задната врата, чиято горна половина бе от стъкло; спусна перденцата и провери ключалката.

— Обикновено го спускам. Гледам да не предизвиквам съдбата и да не си навличам неприятности. — Едва изрече думите си и уличи сама себе си в лъжа. Едва ли можеше да си навлече по-голяма неприятност от Джон Медина, а със сигурност сама бе отправила предизвикателство към съдбата с поканата си.

— Тук ти трябва по-здрава ключалка — каза той разсеяно. — Всъщност трябва ти нова врата. Някой може просто да счупи стъклото, да се пресегне и да отключи вратата.

— Първото нещо, което ще направя утре сутринта, ще е да се погрижа за това.

Сигурно бе усетил иронията в гласа ѝ, защото я погледна и се ухили.

— Извинявай. Ти вече знаеш всичко това, нали?

— Да. — Тя извади две чашки от шкафа. — Нивото на престъпността в този квартал е ниско, а аз наистина разполагам с алармена система. Предполагам, че ако някой наистина иска да се вмъкне вътре, ще счупи колкото прозорци му е необходимо, а не само прозореца на задната врата.

Той дръпна един от високите столове на бара и приседна на него. Изглеждаше отпуснат и спокоен, макар че тя се зачуди дали някога се отпуска напълно, като се има предвид кой е и с какво се занимава. Наля кафето и постави една чашка пред него. Погледна го през бара.

— Окей, кажи ми сега защо ме докара у дома. Само не ми казвай, че е в името на доброто старо време.

— Тогава няма да ти кажа. — Както си пиеше кафето, за момент изглеждаше потънал в мислите си, но бързо се съвзе от мимолетното разсейване. — Доколко неуловимо е това ново устройство за подслушване, което си разработила? Разкажи ми за него.

Тя направи гримаса.

— Нищо не е напълно неуловимо, както знаеш. Но поне не предизвиква колебания във волтажа, така че осцилоскопът не може да го засече. Но ако някой използва метален детектор, това е нещо друго.

— Франк изглеждаше впечатлен.

Найема изведнъж се настрои подозрително.

— Не е кой знае какво, защото, както казах, може да се използва само в определени случаи. Ако ти е известно как се проверява за подслушвателни устройства, тогава можеш да го пригодиш и да го направиш практически неуловимо. Защо изобщо ти е споменал за него?

Устройството можеше да има ценни приложения, но далеч не беше потресаващо откритие, което да промени развитието на разузнаването в световен мащаб. Защо заместник оперативният директор трябваше да знае за него, че и да я вика на частна среща в дома си?

— Попитах го как я караш. Той ми каза върху какво работиш.

Предпазливостта ѝ се превърна в нескрита подозрителност. Е, добре, нормално бе Медина да пита за нея, но това не обясняваше как Вини би могъл да знае каквото и да е за нея, още по-малко — за последния ѝ проект.

— От къде на къде заместник оперативният директор ще знае нещо за мен? Ние работим в съвсем различни отдели. — Мнозинството от служителите на ЦРУ не бяха бляскавите герои, пресъздавани от Холивуд, а чиновници, аналитици и технократи. Допреди Иран Найема копнееше за вълнението и тръпката на оперативната работа, но вече не. Сега се задоволяваше да работи върху електрониката, необходима за събирането на информация в разузнаването, и се чувстваше доволна, че всяка вечер се прибира в собствения си дом.

— Защото го помолих да те държи под око.

Откровеното му признание я изненада.

— И защо ти трябваше да го правиш? — Не ѝ харесваше идеята някой постоянно да я следи.

— Искях да разбера дали си добре, пък и никога не изгубвам дирите на някого, чиито умения мога да използвам отново.

По гърба ѝ преминаха студени тръпки. Сега вече знаеше защо я бе докарал до дома ѝ — искаше да я въвлече обратно в света, от който

се бе оттеглила след смъртта на Далас. Готвеше се буквално да размаха бутилка под носа на алкохолик, който се е отказал от пиенето, да я отклони от правия, сигурен път, който следваше. Няма да успее, освен ако у нея не се пробуди старото желание да изпита покачването на адреналина, свързано с опасността, помисли си тя с нарастващ ужас. Ако наистина се е променила, нищо от казаното от Медина нямаше да може да я изкуши да изостави сигурния си, безопасен живот, който си бе изградила.

Смяташе, че се е променила. Мислеше, че гладът за приключения я е напуснал. Защо тогава я обхващаше такава паника, сякаш представата за евентуалното предизвикателство можеше да ѝ замае фатално главата?

— Недей да смееш да искаш от мен това... — започна тя, но той я прекъсна.

— Нуждая се от теб, Найема.

СЕДМА ГЛАВА

„Дявол да го вземе, защо не се е омъжила повторно? — помисли си с диво раздражение Джон. — Или поне да се беше обвързала с някой стабилен бюрократ с нормално работно време...“

Беше стоял настрана от нея поради куп много добри причини. Работата му не предразполагаше към създаване на интимни отношения. Имаше кратки връзки, но нищо, което да наподобява сантиментално обвързване. Понякога отсъстваше в продължение на месеци и прекратяваше всякаква комуникация. Не се очакваше да доживее до достолепна и дълбока старост.

Освен всичко друго смяташе, че е последният човек, когото тя би искала да види. Разкритието, че не го обвинява за смъртта на Далас нито сега, нито преди, го беше разтърсило. Въпреки че никога не бе му имала доверие, не го държеше отговорен за това. Трябва да си човек с кристално чувство за справедливост, за да можеш да снемеш изцяло вината от някого, както беше направила тя.

Бе се научил да не драматизира трудните решения, които му се налагаше да взима. Всяко едно от тях оставяше своя отпечатък върху душата му или върху останалото от нея. Но другите хора рядко възприемаха нещата по начина, по който ги виждаше той — с годините се научи да не обръща внимание и на това. Както се изрази веднъж Джес Макферсън, старият приятел на баща му, той бе истинско бедствие за околните. Използваше ги, изцеждаше ги докрай, а после или им изменяше, или просто изчезваше от живота им. Естеството на работата му изискваше от него да не допуска никого достатъчно близо до себе си, да не се обвързва емоционално. Бе загърбил това правило само веднъж, позволявайки на една жена да се доближи до него. По дяволите, дори се беше оженил за нея. Вениша стана въплъщение на най-голямата катастрофа в живота му — и в личен, и в професионален план, и през изминалите четиринадесет години оттогава той бе неизменно сам.

Няколко пъти през последните пет години за свое най-голямо облекчение бе мислил, че Найема най-вероятно го ненавижда до смърт.

Това я поставяше на безопасно разстояние извън обсега му на действие и убиваше появяващото се от време на време желание да се свърже с нея. През определени интервали просто се осведомяваше за здравето и живота ѝ, за да се убеди, че е добре — в края на краищата беше обещал на Далас да се грижи за нея — и това бе всичко.

Очакваше тя да си е намерила някого. Съвсем млада, само на двадесет и пет, бе останала вдовица. Беше и умна, и хубава. Искаше му се да си е намерила някого, защото това щеше завинаги да я превърне в нещо недостижимо. Но тя не беше го направила и той се отказа от желанието си да се държи благородно.

Вече нямаше да ѝ даде никакъв шанс.

Но ако просто я поканеше да излезе с него, тя би избягала като дявол от тамян. Трябваше да подходи нежно и внимателно — като рибар, опитващ се да улови едра пъстърва на тънка като паяжина корда. Найема не биваше да усети кукичката, докато не стане твърде късно за бягство. За него собствената ѝ природа щеше да бъде добре дошла — авантюристичният дух, който тя искаше да погребее, и някаква реална ситуация, която трябваше само да се доотработи, щяха да са неговите оръжия. Срещу него стоеше фактът, че въпреки перипетиите, свързали ги по силата на обстоятелствата в Иран, тя му нямаше доверие. Винаги бе знаел, че е умна.

Франк я бе поканил в дома си под фалшив предлог с добронамерен, но недодялан опит за сватовничество. Е, може и да бе сполучил. А може и предлогът да не бе чак толкова фалшив в края на краищата. Съзнанието на Джон препускаше, колебаейки се между рисковете и печалбата. Реши да се възползва.

— Полет 183 на „Делта“ беше саботиран. Лабораториите на ФБР установиха наличието на следи от експлозив, но без детонатор. Веществото, изглежда, се самовзривява. Предполага се, че е някакво ново съединение на базата на RDX, разработено в Европа.

Тя закри ушите си с длани.

— Не искам и да чувам за това.

Джон заобиколи бара и хвана ръцете ѝ, свали ги от главата ѝ и ги задържа в своите, обвил пръсти като белезници около тънките ѝ китки.

— Всичко в Европа минава през ръцете на един търговец на оръжие, който се оказа Луи Ронсар. Живее в Южна Франция.

— Не — каза тя.

— Трябва да ми помогнеш да проникна в неговите файлове, за да разбера къде се произвежда веществото и кой вече е получил доставка от него.

— Не! — отново понечи да протестира Найема, но гласът ѝ прозвуча отчаяно. Не се опита да се отскубне от него.

— Ронсар има слабост към хубавите жени...

— За бога, нима очакваш да си предложи услугите? — попита го тя невярващо, а очите ѝ се свиха предупредително.

— Не, разбира се! — троснато отвърна той. За нищо на света не би допуснал Ронсар или някой друг да я притежава. — Искам да получиш покана за вилата му и да монтираш подслушвателно устройство в офиса му.

— Само в този град има поне хиляда души, които могат да свършат тази работа. Не ти трябва аз.

— Трябваш ми ти. От тези хиляда души, които могат да се справят, колко са жените? Понеже ти гарантирам, че никой мъж не би могъл да привлече интереса на Ронсар и да получи покана за вилата му. Колко са? Може би двайсет? Нека да са сто. Ронсар е на трийсет и пет. Колко жени сред тези сто са горе-долу на неговата възраст? А колко сред тях са тези, които са привлекателни колкото теб?

Тя понечи да освободи китките си. Джон просто затегна хватката, като внимаваше да не я нарани. Тя беше толкова близо, че той можеше да види, че кожата ѝ е нежна като кадифе.

— Ти говориш френски...

— Почти съм го забравила.

— За нула време ще си го припомниш. Имам нужда от жена, която е млада, красива, говори езика и има нужните умения. Ти отговаряш на всички условия.

— Намери си друга! — каза вбесена тя. — Не се опитвай да ми кажеш, че не си могъл да намериш наеман агент, който да отговаря на всичките ти изисквания и който да не знае истинското ти име. От думите ти излиза, че съм едва ли не втора Мата Хари, но аз никога не съм работила под прикритие. Най-вероятно и двамата ще загазим до смърт заради мен...

— Няма. Участвала си и в други операции...

— Преди пет години. И отговарях за някои технически подробности, не се превъплъщавах в роли. Това е по твоята част —

добави хладно Найема.

Той остави бронята си да падне и застана беззащитен срещу нея. Все пак тя имаше право.

— Нуждая се от теб — повтори Джон. — Само този път.

— Само този път, докато не изникне нещо друго и не решиш, че отново се „нуждаеш“ от мен.

— Найема... — Нежно потърка с палци вътрешната страна на китките ѝ, а после се отдръпна и взе чашката си с кафе. Бе ѝ оказал достатъчно физически натиск. Сега трябваше да се оттегли и да ѝ позволи да възстанови контрола над себе си, така че да не се почувства заплашена. — Виждам съм те как работиш. Бърза си, добра си и можеш да сглобиш предавател от разни парчетии. Идеална си за тази работа.

— Последния път се превърнах в развалина.

— Защото чу как съпругът ти умира. — Думите му бяха самата истина, изказана без заобикалки, и той видя как тя се сви, сякаш някой ѝ удари шамар. — Допустимо е да изпаднеш в шок. Пък и ти се справи доста добре. Не се наложи да те носим.

Тя се извърна и разсеяно заразтрива китките си.

— Моля те!

Най-малко очакваше да чуе точно тези думи от неговата уста.

Той забеляза как тя изведнъж се стегна.

— Не се опитвай да ме убедиш със сладки приказки!

— Даже не бих си го помислил — промърмори той.

— Толкова си потаен и коварен! Разбрах го още първия път, когато те видях. Използваш стратегии и манипулираш, и... — Млъкна и се обърна към него. Преглътна с мъка, а големите ѝ тъмни очи сякаш бяха видели призрак. — Върви по дяволите! — прошепна едва чуто.

Той запази мълчание и остави примамката да подейства. Към опасността се привикваше тъй лесно, както към всеки наркотик. Пожарникари, ченгета, служители от специалните служби, дори персоналът от спешните отделения в болниците — всички те познаваха трескавата възбуда, невероятния приток на енергия, когато сетивата ти се изострят и чувстваш как не можеш да се побереши в кожата си от цялата тази сила, пулсираща във вените ти и изпълваща мускулите ти. Отрядите за бързо реагиране, тайните агенти — всички те бяха адреналинови наркомани. Както и той самият. Както и Найема.

Занимаваше се с това отчасти защото обичаше родината си (а някой все пак трябваше да пълзи в канавките и да се цапа с помията на обществото), но и защото обожаваше да ходи по ръба на острието, което дели опасността от катастрофата, използвайки само ума и способностите си, за да оцелее. Найема не беше по-различна от него. Искаше да бъде, но не беше.

— Имаш ли представа колко разпространен е тероризмът? — попита я небрежно. — Това не е нещо, което се случва само в други държави, терористични актове се извършват тук и сега непрекъснато. Полет 183 е просто най-пресният номер. През 1970-та година град Орландо, Флорида, бе заплашен с ядрена бомба, ако не предостави един милион долара на терористите. През 1977-ма мюсюлмани взеха заложници от офисите на градската управа във Вашингтон и от няколко други места. През 1985-та ФБР залови трима индийски екстремисти, изпратени тук със списък от жертви, набелязани за убийство. Последва избухването на бомба в Световния търговски център. Пък и Локърби, Шотландия. По дяволите, мога да ти представя списък, дълъг един метър.

Тя наведе глава, но той напълно бе ангажирал вниманието ѝ.

— Успяваме да открием повечето експлозивни заради детонатора, не заради самите тях. Ако проклетите копелета са се сдобили с експлозив, който в началото е стабилно съединение, а после се разпада и взривява, тогава имаме голям проблем. Един взривен мост може да парализира транспорта по цялото Източно крайбрежие. Един разрушен язовир — и цялата ни енергийна система е под заплаха. Особено уязвими са самолетите. Така че трябва да открия къде се произвежда въпросният експлозив и Ронсар е най-добрият начин да го направя. Рано или късно ще успея, по един или друг начин, но колко хора ще загинат междувременно?

Найема още мълчеше. Той побърза да добави, сякаш тя вече се беше съгласила да работи заедно с него:

— Ще бъда там под прикритие, използвайки една самоличност, която изграждам от доста време. Ще те представя като моя асистентка или приятелка, но ти сама ще трябва да си осигуриш покана. Иначе няма как да те взема със себе си.

— Не. Няма да го направя.

— Веднъж влезли вътре, ще накарам Ронсар да ни представи един на друг. Ще се престоря, че съм силно впечатлен. Това ще ни осигури извинение да бъдем заедно.

Тя поклати глава.

— Няма да го направя.

— Ще трябва. Вече ти казах прекалено много.

— Иначе ще трябва да ме убиеш, така ли?

Той пхна ръце в джобовете си, а сините му очи блестяха развеселено.

— Не си мислех за нещо, което да е толкова в стил Джеймс Бонд.

— Но точно така звучи — като откъс от филм за Джеймс Бонд. Ще ти трябва някой с подготовката на шпионин, с кама под пелерината, не аз.

— Ще имаш време да се поупражняваш в използването на оръжие — само най-важните техники. Те ще ти бъдат достатъчни. Макар че, ако всичко върви добре, изобщо няма да ти се наложи да ги прилагаш. Влизаме вътре, ти поставяш устройството, аз прониквам във файловете му и ги копирам, а после излизаме. Това е всичко.

— От твоите уста звучи просто като две и две — четири. Ако беше толкова лесно, досега да си го направил. Той... как му беше името... Ронсар?... Сигурно има страхотна охранителна система.

— Плюс собствена армия, която отговаря за охраната на имението — призна Джон.

— От което следва, че работата ще е доста по-трудна от това, което ти се опитваш да ми кажеш.

— Не и ако всичко стане както трябва.

— Ами ако не стане?

Той сви рамене и се усмихна.

— Фойерверки.

Найема потрепери. Джон го забеляза, видя изкушението в очите й.

После тя поклати глава.

— Намери си някой друг.

— Няма друг с квалификация като твоята, фактът, че не си се занимавала с подобни операции от пет години, е в твой плюс, защото няма голяма вероятност някой да те разпознае. В средите на разузнаването всички се познават. Мога да ти изградя такава

самоличност, която да е непробиваема за всяка проверка от страна на Ронсар.

— Ами ти? Не може да се каже, че напоследък не си активен.

— Не, но аз полагам доста усилия, за да съм сигурен, че никой не знае как изглеждам или кой съм. Имай ми доверие. Прикритието ми е толкова стабилно, че понякога аз самият не знам с кого си имам работа.

Найема леко се засмя, клатейки глава, и Джон разбра, че е паднала в ръцете му.

— Добре — каза тя. — Знам, че ще съжалявам, но... Добре, съгласна съм.

— Джон — каза предпазливо Франк Вини, — имаш ли представа какво правиш?

— Вероятно не. Но въпреки това ще го направя.

— Ронсар не е глупав.

Джон се бе отпуснал на един от големите кожени фотьойли в библиотеката на Франк. Подпря с ръце брадичката си и заразглежда шахматната дъска. Бяха подновили играта, която бе прекъсната преди два дни от агента, донесъл предварителния доклад за катастрофата на полет 183.

— Ти си този, който я замеси — изтъкна Джон.

Франк се изчерви.

— Много глупаво от моя страна да се намеся — измърмори.

— Но и много хитро. Не можеш да ме убедиш, че не си си помислил с каква готовност ще приема поста ти, ако имам някакъв стимул да се оттегля от активната оперативна дейност. — Премести един офицер. — Шах.

— Дяволите да го вземат! — Франк втренчи ядосано поглед в шахматната дъска за около минута, а после вдигна очи към Джон. — Все някога ще трябва да се оттеглиш, а аз не мога да си представя по-подходящо място да приложиш уменията си от моя отдел.

— „Все някога“ не е същото като „сега“. Докато не се компрометирам, ще бъда по-полезен на активна служба.

— Привличането на Найема Бърдок към активната служба може да ускори оттеглянето ти. Първо, тя знае кой си. И второ... — Франк го

изглежда проникателно. — Можеш ли да я зарежеш, ако е необходимо?

Очите на Джон станаха безизразни и студени.

— Мога да постъпя така, както трябва — каза той. Как изобщо Франк си позволяваше да му задава този въпрос след случилото се с Вениша? — А и Найема е може би най-добрата алтернатива, с която разполагам. Нямах да избира нея, ако не беше така. Трябва ми някой, който да проникне вътре с мен, а тя има най-голям шанс да получи покана от Ронсар.

— Ами ако той не се интересува? Ако не я покани?

— Тогава ще трябва да направя каквото мога. Но рисковете се увеличават. С нея ще имам добър шанс да вляза и да изляза, без да ме разкрият.

— Добре. Ще уредя да ѝ дадат безсрочен отпуск. — Франк премести своя топ.

— Така и си помислих, че ще постъпиш — каза Джон и премести една пешка. — Шах и мат.

— По дяволите! — промърмори Франк.

— Сигурно съм се побъркала — каза си Найема, докато се измъкваше от леглото си преди разсъмване. Прозя се и се облече: долнище на анцуг, фланелка с къс ръкав, къси чорапи и маратонки. — Направо трябва да ме освидетелстват.

Как изобщо се остави Медина да я убеди да му помогне за тази работа, когато се бе заклела пред себе си, че никога няма да допусне да я въвлекат отново в онзи начин на живот? Това, че бе загубила Далас, не беше ли достатъчно?

Но Медина имаше право за тероризма, за приложенията на подобен експлозив, за невинните хора, които биха загинали. Беше прав, по дяволите! Така че трябваше да помогне, ако може.

Влезе в банята и изми лицето си, после зъбите. Среса косата си. Лицето, което я гледаше от огледалото, бе леко подпухнало от съня, но страните ѝ имаха свеж тон, а очите ѝ блестяха особено. Почувства, че се мрази. За бога, очакваше го с нетърпение. Далас бе загинал, а тя пак не се бе научила на нищо.

— Найема! Я се размърдай!

Тя замръзна на място. Не можеше да повярва на ушите си, но отвори вратата на банята и надникна в спалнята си. Там нямаше никого. Отправи се към вратата на хола и я отвори. Оттам нахлу светлина и аромат на току-що сварено кафе, който се носеше откъм кухнята.

— Какво си мислиш, че правиш в къщата ми? — изръмжа Найема и бойко закрачи към кухнята. — И как се вмъкна вътре?

Медина седеше пред бара с чаша кафе в ръка. Изглеждаше така, сякаш часът е девет, а не четири и половина: с будни очи и спокойно отпуснато тяло, облечено в черно долнище на анцуг и черна фланелка с къс ръкав.

— Казах ти, че ти трябва нова ключалка на задната врата.

— Ами алармата? Сигурна съм, че я включих.

— Неутрализирах я. С помощта на джобно ножче и десетсантиметрова жица. Сипи си кафе.

— Не, благодаря! — Толкова бе ядосана, че обмисли възможността да го залее с кафето. Винаги се бе чувствала в безопасност в дома си, а сега благодарение на него вече не се чувстваше така. — Знаеш ли колко платих за тази алармена система?

— Повече, отколкото струва. По-добре си вземи куче. — Стана от високия стол, на който седеше. — Ако няма да пиеш кафе, да потичаме малко.

Тридесет минути по-късно тя все още устояваше на темпото му и не изоставаше нито крачка. Да разговаряш, докато тичаш, не беше лесно, но те дори не бяха направили никакъв опит. Тичаха надолу по улицата до парка, който се намираще на осемстотин метра от дома ѝ; после и по тихата алея, нарядко осветена от някоя самотна лампа. Тя се чувстваше в такова отвратително настроение, че ѝ се искаше някой да се опита да ги ограби, за да може да си го изкара на него; само дето случаите на грабежи не бяха често срещано явление в техния квартал.

Ситни камъчета и пясък проскърцваха под ходилата им. Въздухът в ранната утрин бе хладен и уханен. Тя още дишаше равномерно, а краката ѝ далеч не бяха изморени. Обожаваше усещането за свиване и разпускане на мускулите си и постепенно

започна да се успокоява и да се концентрира единствено върху тичането.

Той тичаше до нея, сякаш току-що бяха започнали. Движеше се без усилие, дишаше бавно и отмерено. Далас тичаше по същия начин, спомни си Найема, сякаш можеше да продължава така с часове.

— Бягаш като „тюлен“ — каза тя, раздразнена от факта, че леко се задъхва.

— И така би трябвало да бягам — отвърна небрежно той. — Иначе шестте най-тежки месеца от живота ми са били напразни.

Тя толкова се изненада, че замалко остана да спре на място.

— Минал си през курса за подготовка на „тюлените“?

— Оцелях след курса за подготовка на „тюлените“ — поправи я той.

— Там ли се запознахте с Далас?

— Не, аз бях няколко курса преди него. Но той... Ами разпозна някои от нещата, които направих, когато за първи път работихме заедно.

— Използваше ли истинското си име по време на обучението?

— Не. Нито пък във флота са ми правили никакви отстъпки. Съгласиха се да ме допуснат само при условие, че издържа приемния изпит, и можех да остана дотогава, докато успявам да покривам нормативите.

— Какви бяха изискванията, за да те приемат?

— Четиристотин и петдесет метра плуване, бруст или кроул за по-малко от дванайсет минути и половина, после десет минути почивка, после четиридесет и две лицеви опори за две минути. След двуминутна почивка — петдесет коремни преси за две минути. Още две минути почивка, после осем набирания без ограничение за времето. Десет минути почивка, после два километра и половина бягане, с ботуши и войнишки панталони, за по-малко от дванайсет минути. Това бяха минималните изисквания. Ако човек не се намира в много по-добра форма, няма никакъв шанс да издържи подготовката по време на курса.

Беше казал всичко това, без изобщо да се задъхва. Впечатлена пряко волята си, тя го попита:

— Защо го направи?

Той мълча в продължение на около четиридесет метра. После каза:

— Колкото по-добре бях подготвен, толкова повече се увеличаваше шансът ми да остана жив. Имах една задача, при която всяка секунда време, всеки милиметър разстояние бяха решаващи.

— На колко години беше? — Нямах как да е бил много възрастен, не и ако беше няколко курса преди Далас. Това означаваше, че е започнал участието си в секретни операции като много млад.

— На двадесет и една.

Двадесет и една. Почти тийнейджър, а вече толкова отдаден на работата си, че се бе подложил на подготовката на „тюлените“ — една програма, която беше така тежка, че само пет процента от приетите успяваха да стигнат до края. Сега Найема вече знаеше защо двамата с Далас си приличаха по толкова много неща.

— Колко още ще тичаме?

— Можем да спрем, когато поискаш. В страхотна форма си — няма нужда да се тревожа за това.

Тя започна да забавя ход.

— Има ли вероятност да се наложи да бягаме, за да отървем кожата си.

Джон също забави темпото и се изравни с нея.

— Човек никога не знае.

Именно тогава Найема разбра, че наистина се е побъркала — защото не изпита страх.

ОСМА ГЛАВА

— Ти откъде знаеш, че тичам всяка сутрин? — попита го, когато се върнаха в къщата. Тичането до голяма степен беше оправило настроението ѝ. Ранната сутрин бе любимата ѝ част от деня. Небето придобиваше оттенъци на седефено и розово, а птиците се събуждаха и запяваха.

Чувстваше се уморена, но тонизирана, както всеки път след бягане.

— Казах ти, че Франк те следеше през годините.

— Глупости, не се бързай!

Той се разсмя. Тя го изгледа ядосано, докато ровеше в джоба си за ключа. Отключи вратата.

— Какво толкова смешно има?

— Ами когато кажеш нещо не особено благоприятно... Иначе изглеждаш като някаква мадона...

— Какво!? — Тя го зяпна слисано.

— Добре тогава — като ангел. Заради това твое невинно личице. — Ухили се и погали с пръст бузата ѝ, а после сръчно направи маневра и влезе в къщата преди нея. Не беше забелязала кога го е извадил, но в ръката му имаше пистолет. — Изглеждаш така, сякаш няма да разбереш повечето псувни, ако ги чуеш. — Той се движеше наоколо, оглеждайки къщата, докато говореше.

Тя се ококори в красноречива гримаса и го последва вътре.

— Тогава ще се опитам да се придържам към „Боже мой!“ и „Я виж ти!“, за да не те шокирам. И не си въобразявай, че можеш да смениш темата. Господин Вини не просто ме е държал под око, нали? Била съм поставена под строго наблюдение. Кажете ми защо.

— Наблюдението не е постоянно. Само в началото беше, докато установим какви са навиците ти. Сега е от време на време, за да сме сигурни, че си добре, и да знаем, ако нещо се промени.

— Кажете ми защо сте прахосвали времето и ресурсите на Управлението за такива цели. — Наложите ѝ се да повиши глас, защото той премина през хола и се отправя да проверява спалните.

— Не сме. Франк се свърза с една частна агенция.

В началото бе раздразнена и не можеше да повярва. Сега беше откровено слисана. Блъсна вратата и тя се затвори с трясък.

— Платил си на частна агенция да ме следи?! За бога, Тъкър, ако си искал да знаеш как съм, защо просто не вдигна телефона и не се обади?

Той се връщаше по тъмния коридор към нея. Почти не се виждаше, защото бе облечен в черно. Забелязваха се единствено лицето и ръцете му. Може би това се дължи и на начина, по който се движи, помисли си разсеяно тя. Сякаш се плъзгаше безшумно; човек трябваше да разчита на зрението си, за да го засече, понеже беше съвършено тих.

— Джон — каза той.

— Какво?

— Ти ме нарече Тъкър. Името ми е Джон.

Той стоеше точно пред нея, толкова близко, че Найема чувстваше топлината на тялото му, усещаше мириса на потта му, мириса на мъж. Тя направи крачка назад и вдигна глава, за да го погледне в лицето.

— Още не съм свикнала. За мен ти беше Тъкър през тези пет години, независимо дали щях да те видя отново или не. Медина си от по-малко от дванайсет часа.

— Не Медина. Джон. Наричай ме с малкото ми име.

Отдаваше учудващо голямо внимание на тази история с имената. Бе застанал неподвижно, вперил поглед в лицето ѝ.

— Добре, Джон да бъде. Но сигурно ще се изпускам, особено когато ме вбесяваш... Средно по веднъж на час, поне засега...

Той ѝ се ухили и Найема се зачуди дали беше, защото толкова лесно я ядосваше, или защото тя отново му проговори малко грубичко. Всъщност за каква я смяташе, за монахиня ли? Май щеше да се чувства неудобно, ако той продължава да се смее на всяка втора нейна дума.

Тя го побутна с пръст по гърдите. Ръката ѝ сякаш срещна стоманена плоча, която изобщо не поддаде.

— Щом като така и така ще използваш друго име, когато стигнем във Франция, не трябва ли да свикна да те наричам така? Ами ако се изпусна тогава?

— Ще внимавам да не те вбесявам.

— Няма ли да ми кажеш? — попита го невярващо Найема.

— Още не.

Тя го подмина и ядосано се отдалечи.

— Отивам да взема душ. Заклучи вратата, като излизаш.

Бълваше огън и жупел, докато се къпеше. Нямаше никаква причина да не ѝ каже името си, под чието прикритие щеше да работи. Просто обичаше да ѝ противоречи и да се прави на потаен, макар че това вече се бе превърнало в навик за него и може би не осъзнаваше... Не, разбира се, че съзнаваше. Той правеше всичко съвсем съзнателно. Бе забелязала това негово качество в Иран.

Тогава излизаше, че нарочно ѝ бе разкрил истинското си име, а не че беше толкова изненадан, та да го каже неволно. Джон Медина не казваше нищо неволно. Ако го правеше, нямаше да е жив сега. Въпросът беше — защо? Можеше да се представи за Тъкър и тя никога нямаше да разбере. Какво пък толкова, каза си. Някой знаеше ли изобщо с каква цел Джон Медина прави каквото и да било?

Тя се позабави в банята, наслаждавайки се на сутрешния ритуал на хидратиране на кожата си и после нанасяйки балсам за тяло с фин мирис, който щеше да се запази през целия ден. Нямаше да ходи на работа преди девет, така че не трябваше да бърза. Това бе една от причините, поради които ставаше толкова рано: не обичаше да бърза и припряно да пристига на работа. Разбира се, обикновено спеше повече, отколкото снощи, но Медина си бе тръгнал доста след обичайното ѝ време за лягане.

Влезе в спалнята и взе един комплект тъмносиньо бельо, но облече само бикините. Носеше сутиен, докато тичаше и беше на работа, но вкъщи не си правеше труда. Облече хавлията си и плътно завърза колана около кръста си, измъкна мокрите си коси изпод яката и се отправи боса към кухнята да види дали кафето, което беше приготвил Медина, още става за пиене.

Той седеше на бара и пиеше кафе — досущ както преди малко. Найема се поспря за секунда, после отиде при кафеварката и си наля една чаша.

— Мислех, че щеше да си тръгваш.

— Защо?

Тя обърна глава към него, както се бе подпряла на шкафчето, с чашката кафе в ръка. Забеляза, че косата му е мокра.

— Използвах другата баня, за да си взема един душ — каза. — Надявам се, че нямаш нищо против. Макар че трябваше да облека същите дрехи.

— Не, нямам нищо против. Но все пак мислех, че си тръгваш. Трябва да ходя на работа.

— Не, не трябва. В безсрочен отпуск си.

Тя отпи от кафето, като се опитваше да скрие изненадата си — а, да, и раздразнението.

— Това е ново за мен.

— Франк се погрижи за това снощи. На мое разположение си, докато приключим с тази работа.

Не беше много сигурна, че ѝ хареса как прозвучаха думите му. Стомахът леко я присви. Смешно е, каза си. Отново се опита да се скрие зад чашата кафе.

Приличаше на хищна пантера — гъвкав, мъжествен, облечен изцяло в черно — и спокойно се бе отпуснал сред ведро обзаведената ѝ кухня. Тениската прилепваше по тялото му и подчертаваше ширината на раменете му, както и плоския корем. Беше висок и строен, но помускулест, отколкото изглеждаше във всекидневните си дрехи. Имаше предвид нещо друго с последните си думи, но физическото му присъствие беше толкова силно, че тя не можа да се въздържи да не възприеме казаното в малко по-различен контекст. Дали издръжливостта и силата му се простираха и до правенето на любов? Ако беше така, то... Господи!

Веднага отклони мислите си от тази насока — тя не вещаеше нищо добро.

— А какво се очаква от мен да правя през свободното си време, докато заминем? Кога всъщност заминаваме? — попита го трескаво.

— След около седмица. Нужно е време, за да ти изградим стабилна самоличност. Междувременно ще тренираме. Как се справяш с оръжията и самозащитата?

— Изгубила съм форма.

— Някога обучавали ли са те да се защитаваш?

— Не. Изкарала съм само един курс по предотвратяване на изнасилвания, нещо от този род. Нали знаеш, най-основните техники. — Както и вече закърнелите ѝ способности, останали от тренировките ѝ с Далас преди пет години, които тя така и не беше продължила.

— Добре. Няма да имаме време за навлизане в подробности, но за една седмица мога да те подготвя достатъчно, така че да си равностоен съперник за повечето мъже. Вече си в добра форма, което ще ти е от полза.

Страхотно! Изглежда, щеше да ѝ се наложи да остане в неговата компания непрекъснато в продължение на една седмица. Тя въздъхна и измъкна един тиган от шкафа.

— Нямам намерение да правя нищо, докато не хапна. Ти какво искаш за закуска?

— Избери си — каза Медина, като посочи малкия арсенал, който беше наредил на пейката. Намираха се в едно частно стрелбище, използвано от работещите в ЦРУ. Огромната, приличаща на хамбар сграда бе празна, с изключение на тях двамата.

Помещението не беше претенциозно. Личеше си, че е построено с оглед на функционалността, а не на вида му. Далечната стена на стрелбището бе отрупана с чували, пълни с пясък, и бали слама, така че амунициите да не минават през стената и да няма опасност да ударят нещо или някого навън. Стените бяха шумоизолирани, а осветлението — огромни лампи като тези, използвани във фабриките. Всяка една от тях можеше да бъде включвана и изключвана сама за себе си, така че светлината можеше да се регулира.

Той посочи към първото оръжие.

— Това е „Колт“, 45-ти калибър. Той е доста мощен, с по-специално предназначение. Следващият е револвер „Смит и Уесън 357“. Той също е доста тежко оръжие. Но и двата са надеждни като слънцето, така че може би трябва да се поупражняваш с тях. Обаче не бих ги препоръчал за редовна употреба — заради теглото им. На теб ти трябва нещо по-леко. — Посочи останалите оръжия. — Следващият е „Зиг Зауер П 226“, деветмилиметров. Моят предпочитан пистолет. Другият е „Н&К Р9S“. Той е с двеста грама по-лек от колта и е доста добър. Който и да избереш от двата, няма да сбъркаш.

Найема разгледа оръжията, после взе в ръцете си всяко едно от тях подред. Двата револвера се оказаха толкова тежки, че едва успяваше да се прицели. С „Н&К“ се справяше по-добре, но най-много

й допадна моделът на „Зиг“ — заради лекотата, с която боравеше с него.

— Изглежда, „Зиг“ ще се окаже и мой фаворит. — Не беше оръжеен експерт, но не беше и абсолютно начинаеща. Далас не би могъл да понесе органически една съпруга, която не може да стреля, и ѝ бе преподавал основното, настоявайки да се упражнява. Но това беше преди пет години и оттогава тя не бе стъпвала на стрелбище.

— Моделът „Зиг“ няма предпазител, който се задейства с палец. Този лост от лявата страна служи за това — каза той. — Никога, ама никога недей да сваляш ударника, ако лостът е освободен. Някои пистолети „Зиг“ са с двойно действие и нямат такъв лост, но ти трябва да свикнеш да го използваш.

— Много е неудобен — каза Найема, след като прекара една минута в опити да свикне с лостчето. — Не мога да го освободя, ако не го преместя в другата си ръка.

— Опитай с левия палец. Аз свикнах да стрелям с него с лявата си ръка, защото срещнах същото затруднение.

Тя го изгледа косо.

— Точно ли?

— Разбира се — отвърна хладно той. — Иначе нямаше да го правя.

— Извинявай, че засегнах мъжкото ти достойнство.

— Мъжкото ми достойнство не е свързано с оръжието ми, скъпа.

Тя прехапа устната си, за да не добави още нещо. Точно тази тема можеше да ги тласне в опасни води.

Веднага щом успя да овладее оръжието, то ѝ отвърна с учудваща точност и лекота на действието. Постави един пълнител в него и Медина нагласи първата мишена с форма на човешка фигура на десет метра от Найема.

— Само толкова ли? — попита, като се чудеше дали би трябвало да се засегне.

— В повечето случаи, когато ще ти се наложи да използваш пистолет, ще трябва да стреляш отблизо, но всичко става много бързо, така че ще имаш на разположение пет секунди или дори по-малко. Работи върху точността си, преди да започнеш да се тревожиш за разстоянието. Така или иначе, за всяка мишена, която се намира на много повече от трийсет метра, по-добре е да разполагаш с пушка.

— Как ще качим оръжията си на борда на самолета?

— Няма да ги качваме. Бихме могли, но ще привлечем твърде много внимание. Ще си ги набавим, когато стигнем във Франция. Между другото, няма да пътуваме заедно.

Тя кимна, сложи слушалките и вдигна пистолета. Далас я бе научил на техниката „насочваш и стреляш“. Според някои проучвания хората били много точни, когато трябва да посочат към нещо, но когато се опитвали да стрелят, стремежът им да се прицелят точно по някакъв начин повлиявал на естествената им способност. Идеята бе в това не да се целиш, а просто да насочиш оръжието.

Ръцете на Медина я обгърнаха откъм гърба и се заключиха върху нейните, като нанесоха някои корекции в начина, по който държеше пистолета.

— Леко натисни спусъка — промълви той, а гласът му прозвуча през слушалките.

Тя пое дълбоко въздух и бавно започна да издишва както я бе учил Далас. Когато стигна до половината, спря и дръпна спусъка. Оръжието отскочи в ръцете ѝ като живо, а цевта се вдигна от отката на изстрела. Ушите ѝ бяха защитени от слушалките и шумът прозвуча глухо — като дъска, която се пропуква. Пушек и мирис на барут обгориха ноздрите ѝ. Без да каже нито дума, тя здраво стисна пистолета, пое си дъх и стреля отново.

Този път Медина хвана за по-голяма стабилност китките ѝ, но и тя самата бе по-подготвена за отката. Не се опита да му противостои, просто остави предмишниците ѝ да поемат силата на удара.

— Добре — каза Медина и свали ръцете си от нейните.

Спокойно, без да бърза, тя изпразни пълнителя по мишената. Когато свърши, според указанията му извади празния пълнител и сложи нов. Докато зареждаше пистолета, той постави нова мишена, този път — на двайсетина метра разстояние. Изстреля всичките куршуми и от втория пълнител.

После той приближи мишените за проверка. На първата от петнайсет изстрела Найема бе уцелила два пъти главата, веднъж — врата и пет попадения бяха улучили гърдите.

— Само осем — каза тя с отвращение. — Малко над петдесет процента.

— Това не ти е състезание по стрелба, така че не се прави на легендарната Ани Оукли. Можеш да приемеш нещата така: с останалите седем куршума вероятно би изкарала ангелите на всеки, застанал близо до целта.

Наложи й се да се засмее, нищо че го направи малко невесело.

— Много ти благодаря.

— Няма защо. Погледни втората мишена.

Втората мишена я накара да се почувства по-добре. И двата пъти се бе опитала да разпреди по равно изстрелите между главата и гърдите. Сега имаше три попадения в главата, което не беше кой знае какво, но пък всичките осем изстрела бяха попаднали в целта при стрелбата й в гърдите.

Каза на Джон какво се е опитвала да направи.

— Забрави главата — посъветва я той. — Когато си под напрежение, гърдите са много по-добра мишена. Не е нужно да убиваш никого, само да го спреш. А сега да преминем към друго оръжие.

— Защо ще го правим?

— Защото никога не се знае какво ще намерим. Трябва да се научиш да използваш каквото имаш под ръка.

„От неговата уста звучи така, сякаш ще ме прави професионален стрелец“, каза си кисело тя. Но премина към „Н&К“, както гласяха инструкциите му, и повтори същото упражнение. Доста се затрудни обаче с колта и „Смит и Уесън“-а. Пистолетите бяха толкова тежки, че само за да ги държи стабилно, и то с двете ръце, трябваше да използва всичките си сили. Първият изстрел с калибър 357 така я разтърси, че зъбите й изтракаха.

Медина отново застана зад нея и хвана китките й с двете си ръце, като й даде от силата си.

— Ако ти не си заедно с мен, няма да се справя с тези големи пистолети — процеди през зъби тя.

— Справяш се добре. Гледай да си почиваш между изстрелите.

Не само че трябваше да си почива, но и да възстановява концентрацията си. Сега вече знаеше защо наричат големите пистолети „ръчни оръдия“. Не успяваше да уцели всеки път, но куршумите, които попадаха в целта, пробиваха огромни дупки в

картонените фигури. След това се налагаше да разтрива ръцете си, за да помогне на мускулите си да се отпуснат.

— За днес стига толкова — каза той, като забеляза действията ѝ.
— Ако продължиш, ще хванеш мускулна треска.

— Нямам нищо против да спра — промърмори Найема. — Пък и не съм Рамбо все пак.

— Че кой е? — каза сухо той.

Тя се засмя, докато разтриваше схванатите си рамене.

— Сега какво следва?

— Малко тренировки, ако си съгласна.

Тя го изгледа подозрително.

— Какви тренировки?

— Такива, които да те научат как да се грижиш за себе си.

— Трябва да те уведомя, че взимам витамини и поддържам влажността на кожата си.

— Умница! — разсмя се Медина и небрежно прехвърли ръка през раменете ѝ. — От нас двамата ще излезе страхотен екип.

— Страхотен временен екип — поправи го, като се опита да игнорира внезапното ускоряване на ударите на сърцето си. За нищо на света нямаше намерение да се върне в този бизнес на пълен работен ден, че дори и почасово. Ставаше дума за еднократно споразумение.

Медина ѝ позволи да има последната дума, но тя забеляза самодоволното присвиване на устните му, което той бързо прикри. Това ѝ подсказа, че той има други планове. Което беше почти толкова обезпокоително, колкото и самата работа.

За нейно облекчение Медина не я пресили особено много по време на тренировката. Гимнастическият салон, където я заведе, не беше никакъв салон, а изоставен хамбар на тридесет мили южно от окръг Колумбия. Въпреки това там имаше уреди, тежести, боксови круши и какво ли още не. Имаше и един голям, син, дебел шест сантиметра дунапренов дюшек.

— Това нещо не е достатъчно дебело — декларира тя.

— Достатъчно дебело е. Няма да те хвърлям на главата ти — каза той и изрита обувките си.

— Повече ме притеснява задникът ми. — Тя последва примера му и свали обувките си.

— Обещавам да се грижа добре за задника ти.

И показа на дело, че може да държи на думите си. Тренировката не включваше тръшкане на земята и заплитане на крайниците на кълбо.

— Първо правило: не се опитвай да свалиш на земята никого — посъветва я той. — Не си достатъчно добра. Най-доброто, на което можеш да се надяваш, е да се измъкнеш невредима, и точно върху това ще работим сега. Имаш едно психологическо предимство на своя страна — дребна си...

— Не съм!

Той вдигна очи към тавана.

— Добре, по-дребна си от повечето мъже.

— Но съм жилава.

Тогава той се разсмя — явно не успя да се сдържи.

— Добре, жилава си. Не знам точно къде, но ще се доверя на думите ти. Обаче изглеждаш...

Този път бе неин ред да погледне към тавана, обръщайки очи.

— Знам — като ангел.

— Това май не ти харесва, а? Нека да кажем тогава, че изглеждаш като дама. Изглеждаш така, сякаш никога не си била мръсна, никога не си се потила и не си псувала.

— За третото губиш по точки — промърмори тя.

— А и не изглеждаш толкова склонна да спориш, колкото си.

— Не споря, просто уточнявам.

— Та, както казах — ухили й се отвисоко той, — изглеждаш като сметаново сладкишче. Ангелско, женствено сметаново сладкишче. Така че всеки мъж, който те сграбчи, няма да очаква от теб да направиш нищо, освен може би да се разплачеш.

Тя реши, че засега се бе заяждала достатъчно, и сви рамене, като се опитваше същевременно да ги разкърши.

— Окей, научи ме тогава как да накарам мъжете да плачат.

— Ще бъда пределно доволен, ако те науча как да се измъкваш.

Благодарение на курса по защита от изнасилване тя вече знаеше някои от основните неща. Джон й помогна да опресни паметта си за много от хватките: например как да разкъса хватката на някого, който я е хванал отпред. Трябваше бързо и решително да вкара ръцете си под

тези на нападателя. Бърз и силен удар със стегната длан по носа можеше и да не убие човек — макар че можеше, ако се изпълни правилно — но със сигурност щеше да му причини болка. Както и ако плеснеше противника си с длани по ушите — движение, предвидено да спуга тъпанчетата му. Удар по очите или по гърлото със свити пръсти също вършеше добра работа.

Показа ѝ къде е най-уязвимото място на гърлото. Добре нанесен удар там можеше да разкъса трахеята. Ако не му се оказеше незабавна помощ, човек с разкъсана трахея би умрял. Дори и да не успееше да нанесе достатъчно силен удар, тя поне щеше да обезвреди противника си, удрайки го в гърлото.

Движеха се по тепиха, като заемаха различни пози и следваха различни сценарии. По необходимост упражнението включваше близък контакт. Найема нареди на самата себе си да не обръща внимание на усещанията, предизвикани от допира до високото мускулесто тяло на Джон, когато той се притискаше до нея или я обвиваше с ръце в разнообразни захвати, които търпеливо я учеше да разкъсва.

И двамата се произпотиха, но той не спираше, докато тя не взе да се задъхва.

— Какво искаш, да викам за помощ ли? — попита го накрая.

— Можем да спрем, когато поискаш — каза учуден той.

— Страхотно! И ми го казваш чак сега.

— Не искам да те пресилвам. Ще тренираме всеки ден, за да увеличим силата и издръжливостта, но няма да се получи, ако хванеш мускулна треска.

Имаше дори леко притеснен вид, затова Найема каза:

— Не мисля, че ще хвана мускулна треска, но въпреки това съм готова за една почивка.

— В онзи хладилник ей там има малко вода. Аз ще поработя малко с тежестите, докато ти си почиваш.

Тя си донесе бутилка със студена вода от ръждясалия хладилник в ъгъла и седна на дюшека да гледа. Той съблече тениската си и я метна встрани. Найема побърза да извърне глава и отпи още малко вода. Един гол от кръста нагоре мъж не беше нищо необичайно наглед, но все пак... това беше Джон Медина, който съвсем не беше обичаен.

Тя се излегна на дюшека и затвори очи, за да не се поддава на изкушението да го наблюдава. Между тях двамата не можеше да има нищо друго, освен работа. Той се занимаваше със секретни операции, а тя си имаше редовно работно време — от девет до пет следобед. Двамата водеха съвсем различен начин на живот. И все пак за няколко главозамайващи секунди тя си помисли дали да не се наслади на една мимолетна връзка с него.

Какво ли щеше да бъде? Приятно ѝ беше да е с него днес, даже и когато я дразнеше. Той я предизвикваше, като просто се държеше естествено. Чувстваше се уморена, но се чувстваше и изпълнена с жизненост, която пулсираше във вените ѝ както не ѝ се бе случвало от много, много време. Той ли бе направил всичко това или перспективата да се върне на бойното поле? Или той самият бе неразривно свързан със самата ситуация така, че да ѝ бъде невъзможно да ги раздели?

Усещаше цялото си тяло като наелектризирано след тренировката с него. На няколко пъти ръцете му неволно бяха докоснали зърната на гърдите ѝ. Дланите му бяха стояли върху краката ѝ, върху хълбоците. Тялото му се бе плъзгало покрай нейното, а на няколко пъти, докато имитираха схватка, кракът му се намираще между бедрата ѝ.

Тя се претърколи по корем и положи глава на ръцете си. Джон Медина бе целият покрит с предупредителни знаци, които гласяха: „Опасна зона!“, и в името на собствената си сигурност тя трябваше да се съобрази с тях. Вече рискуваше повече, отколкото можеше да си позволи да загуби.

— Време е да се залавяме за работа, сметаново сладкишче — повика я той от пейката, на която правеше коремни преси.

— „Сметаново сладкишче“! — троснато повтори тя и се вдигна на крака.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Вила дьо Ронсар, Южна Франция

Луи Ронсар не се доверяваше на нищо, което не може да види, и на много малко от това, което може. Доверието според неговия опит бе стока с твърде висока цена.

Дори и когато се доверяваше, то беше на степени: вярваше на сестра си Мариет дотолкова, доколкото се чувстваше сигурен, че тя никога не би му навредила съзнателно; но понякога тя можеше да е толкова глупава, колкото и красива. Поради тази причина той не ѝ доверяваше нищо, свързано с бизнеса си. По необходимост поверяваше на малкото си избрани служители някои подробности относно бизнеса, но често проверяваше финансите и личния им живот в търсене на слабости, които можеха да представляват опасност за него. Служителите му например нямаха право да използват наркотици, но Ронсар не си правеше илюзии, че това е така само защото той го изисква. Така че... прибягваше до тестове за наркотици за всичките си служители, от най-нисше поставените до най-висшестоящите.

Съзнаваше, че животът му протича върху ръба на острие. Хората, с които всекидневно си имаше работа, не бяха примерни граждани. По негово мнение те бяха или фанатици, или психари, или и двете заедно. Тепърва щеше да установява кои са по-опасните.

Имаше само един начин да се отнасяш към такива хора: с изострено внимание.

Не приемаше поръчки от всекиго. Някой маниак, който иска да взриви бомба в училище като форма на протест за каузата на мира, не можеше да я получи от него, нито пък материалите, с които да си я направи. Даже и в света на терористите трябваше да има някакви норми, нали? Ронсар изискваше от партньорите си да са членове на регистрирана организация, която би се нуждаела от услугите му отново, така че вероятността да го предаде да е минимална.

От своя страна той бе абсолютно точен и коректен в доставките на обещаната стока. За себе си не взимаше нищо, освен предварително договореното заплащане. Неговата собствена стойност, той знаеше

добре това, се определяше от надеждността му. Затова полагаше изключителни усилия, за да се увери, че нищо няма да се обърка с която и да е доставка, независимо колко малка е тя. В резултат на това бизнесът му процъфтяваше и банковите му сметки в Швейцария и на Каймановите острови... пращяха.

Именно защото беше толкова предпазлив, всичко не дотам обичайно го правеше подозрителен. Така стана и с телефонното обаждане, което получи сутринта по частната си телефонна линия, чийто номер знаеха само ограничен брой хора.

— И така... — промърмори сякаш на себе си, докато се изтегна назад на стола си, и повъртя между пръстите си една ароматна пура, извадена от инкрустираната кутийка от сандалово дърво, която стоеше на бюрото му.

— И така? — повтори Кара Смит, неговата секретарка и помощница — „първа помощница“, както самата обичаше да се нарича. Тя вдигна глава от компютъра, който използваше, за да следи състоянието на многобройните му инвестиции. Когато бе проверявал миналото ѝ, с изненада бе установил, че името ѝ действително е Смит и че произхожда от някакво градче в Канзас с невероятното име Ватерло. Това ѝ бе предоставило много възможности през годините да си прави недотам благоприлични шеги за негова сметка.

— Получихме молба за съдействие от... един неочакван източник.

Кара може би знаеше по-добре от всеки друг колко много мразеше той неочакваното. Но също така го познаваше добре, може би по-добре, отколкото би било безопасно за нея, и тутакси забеляза интереса му. Нещо го бе заинтригувало, иначе веднага би отказал поръчката.

Тя се завъртя на стола си и се обърна към него, като кръстоса дългите си крака. Понеже бе висока метър и осемдесет, краката ѝ действително бяха доста дълги.

— И той се казва...

— Темпъл.

Сините ѝ очи с цвят на метличина се разшириха.

— Уау!

Тя е такава типична американка, помисли си той, толкова способна да се изразява не особено елегантно.

— Наистина „уау“.

Темпъл, известен само с фамилното си име, представляваше една смътна фигура в и бездруго сенчестия свят на терористите. Името му неофициално се свързваше с няколко убийства и бомбени атентата. Не избираше случайни цели — с едничката цел да всява ужас. Беше в състояние да свали и самолет, ако някой на борда му бе конкретната мишена. Не беше известно дали работи сам или за някоя още по-малко позната терористична организация. Ако работеше за себе си, никой не знаеше какви са плановете му. Темпъл беше истинска енигма.

Ронсар не си падаше по мистериите. Обичаше да знае съвсем ясно с кого и с какво си има работа.

— Какво иска?

— Експлозивът RDX.

Този път, за негово облекчение, тя не каза „уау“. Нито пък зададе въпроса, който неизбежно възникваше: как изобщо Темпъл е разбрал за съществуването на RDX? Тестовите бяха проведени едва преди седмица, и въпреки че съединението бе действало по очаквания начин, за съществуването му знаеха само шепа хора. Имаше някои производствени проблеми, които в момента бяха в процес на отстраняване, като например тенденцията някои партии да се разграждат по-бързо от предвиденото, с доста неприятни последици за боравещия с експлозива. Това изискваше деликатен баланс — да стабилизираш едно нестабилно съединение дотолкова, че да предскажеш скоростта му на разпад, като същевременно избегнеш прекалената му стабилност и риска да не се взриви изобщо.

— Открий всяка налична информация за Темпъл — каза й. — Искам да знам как изглежда, къде е роден... всичко.

— Ще приемеш ли поръчката?

— Зависи. — Ронсар запали пурата и се отдаде изцяло за няколко изпълнени с наслада секунди на малкия си ритуал. Когато краят на пурата искреше така, както му се искаше, той пое от деликатния аромат с привкус на ванилия и го почувства с цялата повърхност на езика си. Трябваше да се преоблече, преди да се срещне с Лора; тя обожаваше аромата на пурите му, но пушекът бе вреден за нея.

Кара се съсредоточи отново върху своя компютър и светкавично въвеждаше команди с клавиатурата. Компютрите бяха още нещо, на което нямаше доверие, така че никаква информация за работата му не

присъстваше във файловете на използвания от Кара, който беше свързан с онзи невидим електронен свят, наричан от американците „Мрежата“. Съществуваха, разбира се, програми за засекретяване, но някой постоянно проникваше през тях. Тийнейджъри достигаха до най-строго охраняваните файлове на Пентагона. Корпорации харчеха милиарди долари за подобряване сигурността на компютърните програми, течащи като решето. Единственият сигурен компютър според него бе този, който не е свързан с нищо друго — като този на бюро то му. В него съхраняваше данните за личните си дела. Като допълнителна предпазна мярка той редовно сменяше паролата. Избираше наслуки някоя дума от орфаното томче на Дикенс върху бюро то му. Даже четеше от книгата от време на време, но по-скоро — за да разсее подозренията на Кара, отколкото — от някакъв интерес към самата книга. Подгъваше ъгълчето на страницата, от която бе избрал паролата, и най-спокойно оставяше книгата на видно място, като че това нямаше никакво значение.

Системата му не беше свършена. Сменяше паролата толкова често, че понякога забравяше избраната дума, ето защо подгъваше ъгълчето на страницата. Винаги успяваше да разпознае думата, когато я видеше, ако четеше от вярната страница.

— Откъде е Темпъл? — попита Кара. — Не мога да открия нищо за него, използвайки широкообхватно търсене. Трябва да свия фокуса.

— Мисля, че е от Америка, но съм чувал слухове, че през последните десет години е живял в Европа. Опитай Скотланд Ярд.

Тя въздъхна, докато чаткаше по клавишите.

— Някой ден ще ме арестуват за това — измърмори.

Ронсар се усмихна. Харесваше Кара. Тя много добре знаеше с какво е свързан бизнесът му, но успяваше да се държи така, сякаш работеше в някоя корпорация. Нито пък се плашеше от него. А въпреки че известна доза страх и респект бе препоръчителна заради естеството на работата му, понякога това го изморяваше.

Не се бе влюбила в него, което си беше истински късмет. Ронсар познаваше жените, знаеше как им въздейства. Но Кара невъзмутимо беше заявила, че макар да го харесва, не възнамерява да спи с него. Това също представляваше облекчение за него.

Тя спеше с други мъже, напоследък — с египетския му бодигард Хосам, който бе изгубил ума си по високата блондинка, заслепен от

нея още в мига на запознанството им. Ронсар единствено се надяваше Хосам да не загуби контрол над блискоизточния си темперамент, когато викингската му богиня от Америка престане да изпитва интерес към него.

— Мамка му! — промърмори тя и затрака бясно по клавишите.

Той заключи, че компютърът на Скотланд Ярд ѝ създава проблеми.

— Мамка му! — кресна тя след минута, като плесна ядосано монитора с ръка. — Копелетата са добавили още една защита!...

Взе да си мърмори нещо под носа, докато се опитваше по електронен път да се намърда в базата данни на Скотланд Ярд. Ронсар чакаше и спокойно пушеше пурата си. Мърморенето на Кара бе почти неразбираемо — слава богу, защото, докато работеше, езикът ѝ деградираше обезпокоително.

— Адски тъпи шибаняци...

Той вдигна вежди, когато тя стана и закрачи из офиса, псувайки под носа си и размахвайки ръце във въздуха, сякаш водеше някакъв разговор със себе си.

— Добре тогава, какво ще стане, ако опитам това? — каза си тя и се върна на стола, като въведе още една поредица от команди.

След десетина минути се облегна назад, а на лицето ѝ бе изписано блажено изражение.

— Надхитрих тъпите копелета — изгука тя. — Окей, нека да видим какво имаме за „Темпъл, собствено име — неизвестно“.

На екрана светна файл. Кара натисна копчето за принтера и той се събуди, като изплю един-единствен лист хартия.

— Това не е кой знае какво — промърмори Ронсар, когато тя стана и му го донесе. — Опитай с ФБР — ако е американец, може да знаят повече за него.

Той се зачете. Скотланд Ярд не разполагаше с много конкретни факти за Темпъл. Предполагаше се, че е работил с „Бадер-Майнхоф“ в Германия. Вероятно е бил свързан с „Родината на баските“ в Испания. Възможни контакти с ИРА. Очевидно в Скотланд Ярд предполагаша доста неща за Темпъл, но знаеха съвсем малко.

Темпъл бе американец или канадец и се предполагаше — отново тази дума, — че е на възраст между тридесет и пет и четиридесет и пет. Не бе известен адресът му.

„Колкото и схематична да е информацията, поне дава отправна точка“, помисли си Ронсар. Той имаше контакти из цяла Европа. Ако някоя от трите организации, които се споменаваха, разполагаше със сведения за Темпъл, той — Ронсар — скоро щеше да ги притежава.

Кара мърмореше и ругаше, докато си проправяше път към базата с данни на ФБР. Когато чу триумфалното „Аха!“, Ронсар разбра, че е успяла.

— Мамка му, имаме и снимчица! — изненадано продума тя. — Не чак толкова добра, лицето му е наполовина скрито, но все пак е нещо.

Ронсар стана от бюрото си и прекоси стаята. Наведе се над стола на Кара и се вгледа в екрана на компютъра.

— Можеш ли да я увеличиш? — попита, докато изучаваше неясната, размазана снимка, показваща някакъв тъмнокос мъж, който се кани да влезе в една кола.

— Мога да увелича това, с което разполагаме. Но което камерата не е уловила, не мога да покажа. Не се вижда половината лице.

— Носи пръстен на лявата си ръка. Венчална халка? — „Интересно!“, каза си Ронсар. Но не за това, че е женен — такива неща се случваха даже и в света на терористите. Стори му се забавно такъв човек да носи толкова конвенционален символ като венчалната халка.

Снимката показваше тъмнокос мъж, доста висок, ако се съди по размерите на колата зад него. Лицето му бе в полупрофил спрямо обектива, което предоставяше добър изглед откъм лявото му ухо. Снимката можеше да е направена навсякъде — на никоя от колите не се виждаха табелите с номерата, даже и моделът на автомобила бе неразличим. Червената тухлена сграда в далечината изглеждаше също толкова анонимна, без никакви надписи или други знаци, които да подскажат нещо за местоположението ѝ.

— Ще ти направя разпечатка на информацията, за да си я четеш, докато аз работя по увеличаването на това — каза Кара и включи принтера.

ФБР разполагаше с повече информация от Скотланд Ярд и това показваше нагледно как си сътрудничат двете организации. С каквато информация разполагаше ФБР за някой международен терорист, това притежаваше и Интерпол. Каквото притежаваше Интерпол, трябваше

да го има и Скотланд Ярд. В това се състоеше предназначението на Интерпол. ФБР се бе спотаило и той се питаше защо.

— „Темпъл — тихо зачете Ронсар, — първо име — Джоузеф. Родно място — неизвестно. Идентифициран за първи път в Тусон, Аризона, през 1987-ма. Изчезнал, появил се отново в Берлин през 1992-ра. Кестенява коса, сини очи. Отличителни черти или белези: диагонален белег, около десет сантиметра, на лявата лопатка на гърба, направен вероятно от нож или друг остър предмет.“

„Нож в гърба? — помисли си Ронсар. — Господин Темпъл трябва да е живял интригуващ живот.“

— „Субектът е издирван за разпит във връзка с бомбения атентат в сградата на съда в Тусон, Аризона, за отвличането на камион с амуниции на НАТО в Италия през 1992-ра...“

Ронсар повдигна учудено вежди. Мислеше се за добре информиран, що се отнася до събитията от неговата сфера, но не беше чувал нищо за отвличането на натовски амуниции. Списъкът бе доста дълъг. ФБР издирваше Темпъл за разпит във връзка с петнадесет отделни инцидента.

Темпъл бе смятан за независим, не се знаеше да е свързан с някоя известна организация. „Сигурно е наемник“, помисли си Ронсар. Не убиваше за удоволствие или за себе си, а за тези, които ползваха услугите му, а те определено не биха могли да са евтини. Нито една от целите му съгласно списъка не изглеждаше лесна. А колкото по-трудна и рискована се оказваше задачата му, толкова по-висока бе цената.

Кой ли му плащаше този път? Кой бе научил за RDX-а и бе наел Темпъл да го осигури? Защо въпросният човек (или хора) просто не се беше обърнал директно към него, вместо да наема Темпъл за посредник? Вероятно ставаше въпрос за някого, който можеше да загуби много, ако цялата тази история се разчуе.

— Не е венчална халка — обяви Кара, докато принтираше снимката.

Веднага щом листът се показа от принтера, Ронсар го взе в ръцете си. Тя имаше право: пръстенът сякаш бе направен от множество сплетени златни въженца. Не, това не бяха въжета, а змии. Имаше нещо, което наподобяваше змийска глава.

А лявото ухо на господин Темпъл бе продупчено. Златната халка на него бе дискретна, но ясно си личеше на увеличената снимка.

Хората (или човекът), които стояха зад господин Темпъл, бяха внимателни. Изпращаха го да им върши работата, докато те благоразумно оставаха в сянка.

Но Ронсар бе също толкова предпазлив, също толкова внимателен. Нямахме бизнес отношения с никого, когото не познава.

— Мисля си, че трябва да се срещна с тайнствения господин Темпъл — промърмори той.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Маклийн, Вирджиния

Найема натисна копчето на будилника, преди да спре да звъни; стана, облече се в екипа си за джогинг, мина през банята и сънливо се затътри към кухнята. Както очакваше, Медина седеше на обичайното си място до бара и пиеше кафето си.

— Много смешно! — изръмжа ѝ той, а тя се засмя.

— Не се цупи. Все пак успя да влезеш вътре, нали?

— Да бе, трябваше да се провирам през прозореца на пералното помещение. Не беше особено достойно появяване.

„Но пък много безшумно“, помисли си тя. Спеше леко, но не беше чула нито звук.

— Предполагам, че си неутрализирал алармата и на прозореца.

— Неутрализирах я цялата. Вземи си нещо с инфрачервени лъчи или реагиращо на движение, не на пряк контакт.

Тя го изгледа намръщено. Алармената система бе намалила бюджета ѝ с цели хиляда долара, а той ѝ предлагаше да похарчи нови две хиляди.

— Защо просто да не направя същото с всичките прозорци и врати? Там, където висшите технологии не помагат, низшите вършат работа.

— И двете са добра идея. — Той ѝ се усмихна и вдигна чашата си към нея, сякаш я поздравяваше. — Това приспособление си го биваше.

„Низша технология“ звучеше като добро описание на това, което бе направила със задната си врата. Беше кула две обикновени резета от един железарски магазин, първото го бе поставила по обичайния начин: закопчалката — закрепена за рамката на вратата, а куката, която влизаше в закопчалката — върху вратата. Второто резе бе поставила до първото, но разменяйки местата на двете му части така, че закопчалката стоеше на вратата, а куката — на рамката.

Всеки, който разполагаше с кредитна карта, нож или друг плосък и тънък предмет, можеше да го пхне в пролуката на вратата, да избута

нагоре куката и да я освободи от закопчалката. Ако резето беше само едно, разбира се. При две резета, поставени обратно едно спрямо друго, този метод не можеше да се приложи. Ако човек пъхнеше кредитната си карта отдолу и я плъзнеше нагоре, тя опираше в резето, но вместо да извади куката от закопчалката, я натискаше в погрешна посока. Ако пък се опиташе да освободи резето отгоре, резултатът беше същият. Разбира се, ако човекът е много як или разполага със стенобойна машина, можеше да изкърти вратата от пантите ѝ, но това не представляваше много тих начин за влизане с взлом. Найема остана изключително доволна, че простичкото разрешение, изнамерено от нея, го е поставило в затруднено положение.

Излязоха от къщата, но вместо да завие надясно към парка, Медина се насочи наляво.

— Паркът е в другата посока — каза Найема, когато го настигна и изравни темпото си с неговото.

— Вчера тичахме там.

— Това означава ли, че никога не тичаш по един и същ маршрут два пъти, или пък лесно се отегчаваш?

— Отегчавам се — каза просто той. — Толкова съм наблюдателен, че чак ми е скучно.

— Лъжец!

В отговор той само се ухили и мълчаливо продължиха да тичат по пустата улица. Не се виждаха никакви звезди, а въздухът бе влажен, сякаш ще вали. До лактите ръцете ѝ бяха леко напрегнати заради стрелбата от вчера, но като изключим това, тя се чувстваше страхотно. Мускулите на бедрата ѝ се свиваха и отпускаха, а кръвообращението ѝ се засилваше с ускоряването на пулса ѝ.

Бяха тичали половин час, когато една кола зави зад ъгъла и тръгна бавно срещу тях по улицата, сякаш търсеше нещо.

Джон метна дясната си ръка през кръста ѝ и я дръпна зад едно дърво. Тя сподави инстинктивния си вик и едва успя да се предпази с ръце, когато той я притисна към ствола на дървото и я задържа така. Видя металния блясък на пистолета в лявата му ръка. Притаи дъх и още по-плътно долепи бузата си до грубата кора на дървото.

— Двама мъже — прошепна той едва чуто, а дъхът му накара фините косъмчета на слепоочието ѝ да настръхнат. — Вероятно са от частната агенция, която е наел Франк.

— Вероятно? Не знаеш ли?

— Не, не знам в кои часове те наблюдават, а и те не знаят, че съм тук. Сигурно те търсят, защото си се отклонила от обичайния си маршрут.

Мисълта за „часовете за наблюдение“ я раздразни. Стана ѝ неприятно, като си помисли колко пъти през последните години се беше случвало някоя кола да мине покрай нея в ранните сутрешни часове, без тя да заподозре каквото и да е. Просто се оглеждаше с присъщата на една жена предпазливост, докато колата се отдалечи и се изгуби от погледа ѝ. Чувстваше се смутена от собственото си неведение. Трябваше да е по-наблюдателна.

Кората на дървото драскаше бузата ѝ, а гърдите ѝ бяха притиснати.

— По-полека — каза задъхано. — Ще ме смачкаш.

Той се отмести с около сантиметър от нея, но това ѝ донесе облекчение. Остана зад дървото, докато колата се отдалечи на една пресечка разстояние, а после се отдръпна от нея. Тя недоволно изсумтя, когато се отблъсна от дървото.

— Ако са от нашите, защо просто не ги оставим да ни видят?

Той затича равномерно, а тя зае мястото си до него.

— Първо, защото не съм абсолютно сигурен, че са от нашите. И второ, защото не искам да ме видят, още по-малко да ме видят с теб.

— Няма що, страхотни бодигардове си имам — измърмори тя. — Да те оставят да проникнеш в дома ми два пъти един след друг.

— Нямахте ги, когато пристигнах. Сигурно просто минават с колата.

— Защо просто не кажеш на господин Вини да отмени наблюдението, поне засега? Изглежда ми логично. И ако някой мине покрай нас с колата си, ще знаем, че не е от нашите.

— Може и да го сторя.

Колата, изглежда, просто бе направила един кръг из квартала и сега отново се появи зад тях.

— Престори се, че ме преследваш, да видим дали ще стрелят — каза Найема и увеличи скоростта си, като знаеше, че светлините на фаровете са още далеч. Едва успя да се съдържи да не се изкикоти, когато Медина тихо изруга зад нея. Направи само няколко крачки и нещо тежко се стовари на гърба ѝ, а ръцете, които я сграбчиха, я

свалиха на земята. Приземиха се на меката трева до тротоара, тя — по корем, а той — върху нея.

В предутринния здрач бе малко вероятно да ги забележат, освен ако не се раздвижеха.

Той я притискаше към земята, въпреки че Найема се опитваше да се отскубне от тежестта му, и се кикотеше развеселено. Изчака колата да ги подмине.

— Ах, ти, малко... птиче — каза задъхано Джон, сякаш се опитваше да сподави смеха си. — Да ме застрелят ли искаш?

— Поддържам те във форма, Медина.

— Искаш да кажеш — в легнало положение — измърмори той и се изправи на крака, като ѝ помогна да стане. — Ами ако някой погледне от прозореца си и извика ченгетата?

— Отдавна вече няма да сме на това място. А ако сме още тук, ще кажа, че съм се спънала и ти си се опитал да ме хванеш. Няма проблеми.

— Надявам се, че ти е забавно — изръмжа той.

Тя се смути леко, защото осъзна: наистина ѝ бе забавно. За първи път от доста време чувстваше, че животът ѝ има някакъв смисъл, че ѝ предстои нещо важно. Без значение колко интересна бе работата ѝ с подслушвателните устройства, изпитанията им в лабораторията не я въодушевяваха особено.

Сега тя се чувстваше изпълнена с живот като преродена, сякаш през последните пет години бе водила някакво полуживо съществуване. През цялото това време не бе преставала да тича, но до вчера не бе забелязала силата, която изпълва мускулите ѝ, както и мощните удари на сърцето си. Харесваше ѝ спаринг двубоя с Медина — и на словесно, и на физическо ниво. Не беше маниачка на тема „оръжия“, но ѝ бе приятно да научи повече за различните пистолети, да ги усети в ръката си, да разбере докъде се простират възможностите ѝ при тяхното използване, а после да разшири границите им. Искаше да знае повече, да прави повече, да бъде повече.

Ето къде се криеше опасността от това да си на бойното поле. Познаваше изкушението, устояваше му цели пет години, но сега възбудата препускаше във вените ѝ като мощен наркотик. Не знаеше дали да изпитва омраза или благодарност към Медина, задето я бе въвлякъл отново в това.

Пет години самоналожено въздържание — бяха ли достатъчни? Сто години биха ли запълнили празнината, биха ли изкупили вината ѝ, която чувстваше спрямо Далас? Коленете ѝ омекнаха, когато си припомни как тичаха с него, а след това се къпеха заедно, след което си лягаха и правеха любов.

Щеше ли Далас да се чувства привлечен от жената, в която тя се бе превърнала за пет години, от жената, която си бе наложила да бъде? Или щеше да е отегчен от настойчивото ѝ придържане към сигурността и стабилността, към липсата на риск? Страхуваше се, че знае отговора. Далас беше човек, който поема рискове; въпреки скрития си темперамент той обожаваше предизвикателствата и опасностите. Защо иначе бе станал „тюлен“, а после агент на свободна практика? Най-силно ги привличаше един към друг съзнанието, че си приличат.

Медина също бе от този тип мъже, дори и нещо повече. Внезапно в главата ѝ прозвучаха предупредителни сирени: да си позволи да я въвлекат отново в този стремителен и главозамайващ свят на шпионаж и секретни операции бе едно, а да изпитва чувства към друг мъж от този свят — нещо съвсем различно.

Трябваше да е изключително предпазлива, защото емоциите се възпламеняваха лесно в подобни стресови ситуации. А и Медина бе привлекателен мъж, всъщност повече от привлекателен. Ако някога изобщо свалеше гарда, щеше да е неустоим. Държеше се непринудено с нея, но нито веднъж не бе разкрил никаква лична информация за себе си. Тя не знаеше нищо за него.

Вече бе почувствала няколко предупредителни сигнала на физическо привличане, породени от близкия контакт с него по време на тренировките. Една жена трябваше да е мъртва, за да не забележи това стегнато и мускулесто тяло — особено когато се намираше притиснат до нея.

Затова ли се бе пошегувала, че ще накара наблюдаващия да си помисли, че Медина я преследва — за да я настигне той и да я хване? В един проблясък на самоосъзнаване разбра, че бе флиртувала с него. „Аха, каза си, в бъдеще трябва да внимавам повече.“

Но за какво бъдеще ставаше въпрос? Това начинание щеше да е еднократно, нали? Щяха да работят заедно за кратко, само веднъж, а

после тя щеше да се върне към старата си безопасна работа, а той — да изчезне от живота ѝ.

— Готова ли си да приключваме?

Тя погледна светещия циферблат на часовника си: вече тичаха повече от час. За щастие не се бяха движили по права линия, иначе трябваше да мине още един час, докато стигнат до дома ѝ; понякога се движеха в кръг или се връщаха обратно, така че се намираха на не повече от осемстотин метра от къщата. Наближаваше пукването на зората — контурите на околните обекти се забелязваха съвсем ясно.

— Ами ако екипът, който ме наблюдава, още ме търси?

— По-добре да те търсят, иначе... — Не довърши изречението, но тя можеше да отгатне какво има предвид: иначе щяха да си търсят нова работа.

— Ще те видят — отбеляза тя.

— Ще те оставя да се прибереш вкъщи сама. Когато забележат, че си на сигурно място в дома си, ще преустановят наблюдението.

— Какво още предвижда планът за днес? Още стрелба?

— Това — също, както и още упражнения по самозащита.

С новия поглед върху душевността си не бе толкова сигурна, че близкият контакт с него е добра идея.

— Мислех, че ще ми е нужно само най-основното.

— Нали все с нещо трябва да си запълваме времето. Пък и, кой знае, може да ти потрябва някой ден. Впрочем днес ще ти доставят няколко пакета: нови дрехи, бижута и други такива неща.

— Защо са ми нови дрехи?

— Това е част от прикритието ти. Ще присъстваш на тържества в посолството, представяйки се за дъщерята на стари приятели на посланика.

Ще се налага да се контя, развеселено си помисли Найема. Очакваше с нетърпение тази част от задачата. Както повечето жени, тя обичаше хубавите дрехи и възбудата от това да знае, че изглежда добре.

— Изпробвай всичко — продължи той. — Дрехите трябва да са ти точно по мярка. Каквото не ти става, ще бъде сменено или преправено.

— Няма да мога да ги върна, ако ми ги преправят.

— Не се тревожи за това, можеш да ги задържиш — каза Джон. Огледа се наоколо. — Сега ще те оставя. Ще се видим след пет минути.

И свърна надясно. Ускори крачка, сякаш не беше тичал повече от час. Промуши се между две къщи, прескочи една ограда и се скри от погледа ѝ.

Найема превключи на бързи обороти. Бедрата ѝ я заболяха от усилието, но тя упорстваше и здраво забиваше крака в земята. Беше глупаво да се надбягва с него, когато не се състезаваха. Трябваше само да стигне бавничко до дома си и да позволи на хората от екипа да я видят, за да се уверят, че е добре. Знаеше, че е глупаво, и все пак го направи. Стремеше се да диша дълбоко, докато летеше надолу по тротоара. Който я видеше, щеше да си каже, че от това зависи животът ѝ, само дето никой не я гонеше.

Видя пред себе си колата на наблюдаващия екип, или поне така ѝ се стори. Не бе успяла да я огледа добре в тъмното, но стоповете ѝ се сториха познати, а и вътре имаше двама мъже. Колата стоеше паркирана до бордюра. Найема профуча покрай нея, без да удостои двамата мъже с нещо повече от бегъл поглед. Щом измина двадесетина метра, чу как запалиха двигателя.

Беше на две пресечки от дома си. Пренебрегна предупрежденията, които ѝ отправяха мускулите на краката, и си наложи да продължи да тича със същата скорост. Когато стигна до къщата, премина през малкия двор отпред и се насочи към входната врата. С крайчето на окото си забеляза как колата мина покрай нея и продължи пътя си. Отключи вратата и буквално се свлече вътре, като дишаше запъхтяно.

Облегна се на стената до вратата и се запита дали целта си заслужаваше усилието. Сърцето ѝ биеше така лудо, че кръвта бушуваше в ушите ѝ.

Или не беше от това? Наложил си да диша равномерно и вдигна глава, ослушвайки се.

Във втората баня шуртеше вода.

Тя измърмори нещо на себе си и се затътри да вземе душ.

Найема стоеше на синия дюшек лице в лице с Медина.

— Днес ще ти покажа някои удари — каза той. — Ако се изпълняват както трябва — а за това се изисква много практика, — те са смъртоносни.

Тя се отдръпна назад, сложила ръце на кръста си, и го изгледа подозрително.

— Защо ми трябва да знам нещо подобно? Нима ще влизам в ръкопашен бой с някого?

— Ако смятах, че ще ти се наложи, нямаше да те взимам със себе си. Донякъде го правя, защото разполагам с време и все пак — нищо не се знае. Хайде, ела. — Направи ѝ знак да се приближи.

— Искаш да ме превърнеш в професионален убиец, защото ти е скучно?

Дари я с ослепителна усмивка.

— От теб няма да стане професионален убиец. Най-много да успееш да зашеметиш някого, за да се измъкнеш. Казах ти, че са необходими години, за да се усвоят тези удари. Единственият начин да убиеш човек е ако случайно ги изпълниш правилно. — Отново ѝ направи знак да се приближи.

Тя пристъпи предпазливо напред, но остана извън обсега му.

— Успокой се, в този урок няма да се удряме. Само ще ти покажа някои от точките и ударните движения. — Направи бърза крачка напред и я сграбчи за китката, а после я дръпна до средата на дюшека, преди тя да успее да реагира.

— Това са техники от Тай-чи. Всъщност това е основата. Диммак представлява нанасяне на удари по акупунктурни точки. Никога, ама никога не го използвай, освен ако ситуацията не е на живот и смърт. Понеже, както ти казах, може и случайно да уцелиш както трябва.

Той вдигна ръката ѝ и хвана пръстите, после ги постави на външния ъгъл на окото си.

— Ето това е точното място. Почувствай го.

— Чувствам го.

— Даже един лек удар тук може да причини много неприятности — гадене, загуба на паметта, понякога и смърт.

Показа ѝ как се нанася ударът — с върха на пръстите. Техниката беше важна: трябваше да се уцели точния ъгъл. Накара я да повтори движението отново и отново, като използваше себе си за опитен обект.

Веднъж наистина го удари, съвсем лекичко. Той бързо се извърна и се преви надве, като се задъхваше.

— О, боже, извинявай! — Тя се втурна към него и сложи ръце на кръста му, сякаш можеше да го накара да се изправи. Обхвана я паника, като си спомни какво бе казал за удара, дори да беше слаб. — Да се обадя ли на 911?

Джон поклати глава и махна с ръка. Опипа с пръсти лицето си над горната устна и разтри слепоочието си по посока на ухото.

— Добре съм — каза той и се изправи.

— Сигурен ли си? Може би трябва да поседнеш.

— Нищо ми няма. Такива неща се случват по време на тренировки.

— Нека да се занимаем с нещо друго — предложи неловко тя.

— Окей, да преминем към слепоочието...

— Имам предвид нещо като джудо.

— Защо, професионален борец ли ще ставаш? — Сините му очи, остри като лазери, я приковаха на мястото ѝ. Хвана ръката ѝ и я насочи към слепоочието си. — Ето тук. Удряй силно, право навътре. Така можеш да нокаутираш противника си, а ако спукаш вената, нападателят загива за ден-два. Даже и да го реанимират, може да умре от кръвоизлива.

— Тук. — Премести ръката ѝ точно под зърното на гърдата си. Показа ѝ точното място и положението на ръката. — Това означава мигновена смърт...

— Няма да го направя — каза тя разгорещено. — Няма да се упражнявам повече върху теб.

— Добре. — Той притисна ръката ѝ в средата на гърдите си, между зърната. — Един удар тук предизвиква спазми в долната част на тялото, краката се подкосяват и нападателят пада на земята. Тук... — Придърпа ръката ѝ по-надолу, точно под гръдната кост. — Един правилно нанесен удар спира сърцето.

Беше безмилостен. Тягостният урок продължаваше и нямаше край. Караше я да изпълнява движенията, докато не усвои правилното положение на ръката, но тя упорито отказваше да го използва за опитно зайче. Още бе потресена от това, което може да причини едно леко докосване — ами ако наистина го удари?

Най-накрая той даде отбой. Току-що ѝ бе показал два удара, които причиняваха моментален пристъп на диария, и тя настояваше да ги упражни върху жива мишена. Медина отстъпи назад и поклати глава, като се смееше.

— Няма начин. Достатъчно си ми ядосана, за да го направиш.

— Адски си прав.

— Ще ми благодариш, ако някога те хванат натясно и трябва да знаеш как да свалиш някого на земята.

— Ако това някога се случи, специално ще те намеря и ще ти дам възможност да речеш: „Нали ти казах“. Но смятам да се упражнявам с диаричните удари, а не със смъртоносните.

Той се отдалечи да вземе една от бутилките, които бяха донесли със себе си. Разви капачката и я поднесе към устните си, а адамовата му ябълка се раздвижи, докато преглъщаше. Тя знаеше, че трябва да е предпазлива и да пази дистанция поне с ума си, ако не с тялото, но той представляваше един прекрасен мъжки екземпляр и всичко женско в нея оцени гледката. Долнището на анцуга му беше от мека материя, която прилепваше към задните му части и към бедрата като втора кожа, а черната тениска изобщо не скриваше мускулестите очертания на гърдите и раменете му.

Зърната на гърдите ѝ се свиха болезнено и гореща вълна премина през тялото ѝ. Тя прочисти гърлото си и откъсна поглед от него. Обърна му гръб и се приготви да направи няколко упражнения за разтягане. След тичането тази сутрин краката ѝ особено се нуждаеха от разтягане. Щеше да се заеме с упражненията и без това, просто за да си намери друго занимание, а не да мисли за тялото на Джон Медина.

„Трябва да внимавам — рече си тя. — Много, много да внимавам.“

— Готова ли си за стрелба? — попита той зад нея.

Найема изстена и се изправи. В какво, за бога, се беше забъркала?

Късно вечерта, след като бе изкупила всички налични запаси от резета с кука и закопчалка от железарския магазин и бе прекарала няколко часа в поставянето им навсякъде, с изключение на високия и

тесен прозорец във втората баня — искаше да види дали Джон ще успее да се провере оттам — тя се зае да пробва дрехите, доставени в многобройни кутии.

Всички носеха етикети на известни дизайнери. Комплектите бельо бяха от коприна, чорапогащите — тънки като паяжина. Всеки чифт обувки сигурно струваше поне двеста долара, а те наброяваха цяла дузина. Имаше и вечерни рокли, тоалети за коктейли, елегантни костюмчета, които показваха от краката й повече, отколкото тя обикновено разкриваше; къси панталонки, спортни фланелки, дантелени камизолки, джинси, кашмирени пуловери, поли. Имаше и бижута: перлени обеци и колие в комплект с тях, наниз от миниатюрни диаманти, златни гривни и синджирчета и един огромен медальон от черен опал със съответните обеци, от чиято красота й секна дъхът. Тя внимателно върна комплекта от опали в кутийката и посегна към един пръстен с голям жълт диамант.

Телефонът звънна. Найема вдигна слушалката, като държеше пръстена в ръка.

— Ало?

— Разгледа ли вече дрехите?

— Сега се занимавам с това. — Странно, не беше нужно да й се представя, помисли си тя. Макар че никога не бе говорила с него по телефона, веднага позна гласа му.

— Стават ли ти?

— Повечето.

— Утре ще се погрижа за това. Видя ли вече опаловия медальон?

— Току-що го прибрах. Това е най-прекрасното нещо, което съм виждала. — В гласа й имаше някаква нотка на благоговение.

— Зад камъка има предавател. Пипай го по-нежно. Ще се видим утре сутринта.

Чу се леко изщракване — той затвори телефона. Тя бавно върна слушалката на мястото й. Последните му думи можеха да се възприемат като предупреждение, ако се има предвид навикът му да прониква в къщата й. Тя се усмихна, представяйки си онова малко прозорче в банята.

— О, да, господин Медина! Непременно ще се видим.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Бинго! — каза тихо Джон и затвори телефона. Ронсар бе захапал стръвта. Съобщението бе стигнало до един компютър в Брюксел — съгласно неговите инструкции. После бе предадено на компютър в Торонто, с който се свърза чрез телефонна карта. Такива карти не можеха да се проследяват, ако Ронсар изобщо си даде труда да го направи. Ронсар не би очаквал името и номерът на Темпъл да се появят в графата „самоличност на позвънилия“ или номерът да може да се проследи.

Сега трябваше да прецизира времето развитие на нещата. Най-напред щеше да привлече вниманието на Ронсар към Найема и да види дали ще я покани във вилата си. Ако не я поканеше, трябваше да промени плана си. Но ако тя получи покана, той не искаше да пристигне във вилата преди нея.

Найема. Колкото и да му бяха приятни последните няколко дни с нея, тя го подлудяваше. Да я докосва, да я възбужда по време на уроците по самозащита — сигурно се беше побъркал, за да се подложи на такова изтезание. Но тя му носеше удоволствие по толкова много начини, че не можеше да си наложи да престане. Схващаше толкова бързо и притежаваше такъв силен състезателен дух, че автоматично приемаше всяко предизвикателство. Докато сутринта си взимаше душ в банята ѝ, се бе засмял тихо, защото знаеше, че е положила максимални усилия да го надбяга по пътя обратно към вкъщи, след като вече бе тичала повече от час.

Сега тя го възприемаше по начин, немислим преди. В Иран си нямаше и понятие колко много той завиждаше на Далас. Но сега я бе видял как го наблюдава, докато той съблича тениската си, бе видял усилието, което полага да не го зяпа. Обаче все още беше твърде рано да предприеме нещо. Ето защо се налагаше да се концентрира неистово всеки път, за да не получи ерекция, когато се приближава до нея. Едва днес тя бе осъзнала напълно привличането, което изпитва към него, така че изобщо не беше готова за някакво действие от негова страна.

Нещата нямаше да са толкова сложни, ако току-що се бяха запознали и започнали да излизат заедно. При такива обстоятелства той щеше да се чувства свободен да напредва както намери за добре. Поне дотолкова свободен, доколкото се чувстваше с всяка жена. Но двамата имаха общи преживявания: смъртта на Далас едновременно ги свързваше и разделяше. Никой друг не бе успял да премине тази бариера, защото никой друг не можеше да проумее всичко това. Той беше човекът, който се оказа заедно с нея в онази студена, мръсна барака, който бе гледал преbledнялото ѝ застинало лице, докато тя слуша последните думи на съпруга си. Той бе видял крясъка на ужас, изписан в погледа ѝ. Той я бе прегръщал, когато Найема най-сетне бе успяла да се разплаче.

И той щеше да е този, който ще разруши преградата, която тя бе издигнала между себе си и мъжката половина от света. Можеше да го направи, защото я разбираше, защото знаеше, че под женствената ѝ външност тупти сърцето на авантюристка. Джон щеше да ѝ даде възбудата, от която се нуждае и в професионален, и в личен план. Господи, как само се бе оживила през последните няколко дни! Буквално сияеше. Той се нуждаеше от цялата си воля, с която разполагаше, за да не я сграбчи в прегръдките си и да ѝ разкрие какво точно чувства.

Но и за това си имаше време, а то още не беше дошло. Найема все още не бе свикнала с мисълта, че изобщо желае някого, който не е Далас, и в частност — че желае именно Джон. Но щеше да свикне — той щеше да се погрижи за това.

Стана и трескаво закрочи из стаята, като инстинктивно избягваше прозореца. Не можеше да си спомни реакцията на някоя жена да е означавала толкова много за него, дори и тази на Вениша...

Спря и впери невиждащ поглед в обикновената, с нищо незабележителна репродукция в рамка, поставена на стената. След случилото се с Вениша може би не заслужава Найема. И може би Найема няма да иска да има нищо общо с него, ако знае за Вениша. „Може би“ — друг път, беше почти гарантирано! Ако е почтен, трябва да ѝ разкаже за бившата си жена.

Устата му се изкриви в нерадостна усмивка. Ако е почтен, нямаше да направи много от нещата, които бе извършил в живота си.

Желаеше Найема, желаше я със страст, която постоянно го изненадваше. И трябваше да я има.

Вила дьо Ронсар

— Можеш ли да проследиш съобщението? — попита Ронсар.

Кара, която беше втренчила поглед в монитора и същевременно изписваше команди на клавиатурата, разсеяно поклати глава.

— Само до първата отправна точка, след това изчезва в небитието. Темпъл разполага с дяволски добра система за кодиране и превключване.

Ронсар закрачи из офиса. Беше много рано сутринта, но той не се нуждаеше от много сън, а Кара нагаждаше работното си време спрямо него.

— Ти май ми каза, че всичко, написано на компютър, оставя следа.

— Така е, но следата може да води към задънена улица. Може да е програмирал първата трансляция така, че да се саморазрушава след предаване на съобщението. Може дори да не става дума за препредаване, а това, което смяташ за междинна точка, да е самата дестинация. Но ти, изглежда, не смяташ, че Темпъл може да бъде открит толкова лесно.

— Не може — измърмори Ронсар. — Всъщност къде е междинната точка?

— В Брюксел.

— Това значи ли, че той най-вероятно е в Европа?

— Не непременно. Би могъл да е навсякъде, където има телефонна линия.

Ронсар наведе глава назад, като обмисляше положението.

— Можеш ли да установиш нещо, ако разполагаше със самия компютър?

Очите ѝ заблестяха и тя го изгледа с интерес.

— И още как! Освен ако хардуерът не е повреден.

— Ако това е обичайният му метод за установяване на контакт, не би разрушил връзката. Би я защитил с програма за кодиране, но ще я запази. Ако можеш да установиш местоположението на компютъра, ще уредя да ти го донесат.

Тя се обърна отново към монитора и бясно затрака по клавиатурата.

Доволен, че скоро компютърът ще се намира в ръцете му, точно — в ръцете на Кара, Ронсар се върна на бюрото си. Лора бе прекарала тежка нощ и той се чувстваше уморен. Разбира се, имаше служители, които се грижеха за нея, но когато беше разстроена или й беше зле, тя настояваше татко й да стои до нея. Ако Лора имаше нужда от него, той зарязваше всичко, независимо с какво се занимаваше или къде се намираше, и отиваше при нея.

Още не беше успял да прегледа вчерашната поща, макар че Кара бе отворила писмата и ги бе струпала на бюрото му. Прехвърляше квитанции и покани — както винаги, последните бяха повече. Канеха го навсякъде; в света на бизнеса връзките означаваха всичко, дори и този бизнес да не бе от най-достопочтените. Много домакини на светски събирания биха дали всичко, за да си осигурят присъствието му — той беше несемеен и красив и около него витаеше опасна тайнственост. Ронсар възприемаше привлекателността си с известна доза цинизъм и с ясното съзнание за предимствата и ползите, които му носеше.

— Аха! — каза си, докато изваждаше от купчината покани една картичка от кремав пергамент. Премиер-министърът сърдечно го канеше на... Не си направи труда да провери за какво става въпрос, просто си отбеляза датата. Имаше неоченима полза от подобни събирания. Вече беше престанал да се учудва на това колко много световни лидери в областта на политиката, бизнеса и други сфери на обществения живот изпитваха нужда от неговите услуги. Съвсем непринудено се обръщаха към него на благотворителни балове или политически вечери, защото всъщност това бе техният свят и те се намираха в свои води. Някога той също принадлежеше към този свят. Все още се чувстваше съвсем спокойно в тези среди, но сега вече знаеше, че никъде не е в безопасност, поне не изцяло.

— Открих го — каза Кара и му подаде адреса.

Брюксел

Мъжът на средна възраст изглеждаше като всеки друг в Брюксел — среден на ръст, със стандартно тегло и цвят на косата, очите и

кожата. У него нямаше нищо, предизвикващо интерес. Движеше се с равномерна походка, като привидно обръщаше по-голямо внимание на вестника в ръката си, отколкото на това къде отива, докато не стигна до една жилищна сграда. Изкачи двете каменни стъпала и влезе през входа, после, вместо да използва раздрънкания асансьор, се отправи към стълбите, така че да няма голяма вероятност да срещне някого.

На последния, трети етаж отключи вратата, която водеше към една стая. Тя беше празна, ако изключим компютъра, чийто екран примигваше върху някаква дървена каса. Кабели го свързваха с електрическата инсталация и модема. Нямаше принтер.

Лампите в стаята бяха програмирани да се включват и изключват произволно. Прозорецът бе покрит с щори. Понякога той идваше сутринта и ги вдигаше, а следобед се връщаше да ги спусне отново, за да изглежда така, сякаш някой живее там. Доколкото му беше известно, никой никога не бе живял, съществуваше само компютърът.

Съгласно инструкциите за тази сутрин той се приближи бързо до компютъра и натисна няколко копчета от клавиатурата, въвеждайки програмата, която се казваше „Нортън Ютилитиз“. Част от тази програма бе и така наречената „Гавърмънт Уайп“ — която заличава следите, щом изпълни определената задача. Натисна няколко клавиша, почака за момент, после натисна още един. Хвърли бегъл поглед към екрана на компютъра, който изпълняваше указаните команди.

Извади от джоба си носна кърпа и изтри клавиатурата на компютъра, после — и дръжката на вратата, докато излизаше от стаята. Нямаше да се върне повече в тази празна стая с нейния електронен обитател.

Никой не го видя да идва или да си тръгва, пък и той бе толкова обикновен на вид.

По-късно следобед на същия ден един бял микробус спря на улицата, където се намираше жилищната сграда. От него излязоха двама мъже и тръгнаха по тясната уличка към сградата. Бяха облечени като работници, в изцапани с боя гащеризони, макар че в микробуса им нямаше никакъв инструмент от тези, които обикновено използват бояджиите.

Влязоха в кооперацията и се качиха по стълбите на третия етаж. Когато се озоваха в мрачния мръсен коридор, всеки от тях извади от гащеризона си тежък автоматичен пистолет и тихо се приближи към затворената врата на един апартамент. Единият от мъжете застана отстрани на вратата, като държеше вдигнат пистолета си, готов за стрелба. Кимна на другия, който предпазливо завъртя дръжката. На лицата на двамата се изписа изненада, когато вратата се отвори.

Бързо надникнаха иззад рамката на вратата, автоматично отскочиха назад, а после се успокоиха: стаята бе празна. И все пак те влязоха с вдигнати пистолети в ръка и бързо я претърсиха. Нищо. Не само че стаята се оказа необитаема, ами липсваха и следи от каквото и да било човешко присъствие.

От друга страна, компютърът беше тук. Стоеше на касата и тихо бръмчеше, а екранът му бе чисто син.

Двамата мъже коленичиха и професионално се заеха да огледат компютъра, като проследяваха кабелите за хранването и за телефона, търсейки нещо нередно. След като не откриха нищо, единият най-после се пресегна и изключи компютъра. Екранът угасна и тихото жужене замря.

Бързо измъкнаха кабелите и го понесоха към микробуса надолу по стълбите. Не си направиха труда да затворят вратата на апартамента след себе си.

Вила дьо Ронсар

Кара плуваше, когато Ронсар изпрати да ѝ съобщят, че компютърът е пристигнал. Излезе от басейна и се наведе, за да изстиска водата от косата си. Знаеше, че Хосам я наблюдава, а в тъмните му очи гори страстно желание. Не му обърна внимание. Уви една хавлиена кърпа около главата си и друга — около тялото.

Бедният Хосам! Цялата тази ревнива похот започваше да ѝ омръзва. Кара бързо се отегчаваше от любовниците си, защото всички те ставаха ревниви и се опитваха да бранят територията си, щом веднъж успееш да я вкарат в леглото си. Защо не можеха просто да се задоволят с добрия секс, както се задоволяваше тя? Не ѝ беше приятно да ги наранява, защото изпитваше чувства към всеки един от тях, но не по начина, по който искаха те. От друга страна, не беше склонна да

прекара живота си с някой мъж, когото не желае, просто защото изпитва съжаление към него.

Прекратяването на връзката ѝ с Хосам можеше да се окаже доста трудна. Добре разбираше културните различия помежду им, в началото те дори ѝ действаха възбуждащо. Но сега всеки път, когато се намираше в неговата компания, чувстваше, че се задушават. Нуждаеше се, така поне ѝ се струваше, от някое добро момче, с което да се забавлява, което да разбира, че нещата зависят от нея, поне що се отнася до собствения ѝ живот. Не беше властна, а просто независима по дух.

Истината беше, че никой мъж, когото познаваше, с изключение на Ронсар, не ѝ изглеждаше толкова интересен, колкото нейните компютри — а Кара имаше достатъчно ум, за да разбира, че той не е от типа на тихите семейни мъже. И никога нямаше да бъде. Тя го харесваше, но той не беше за нея. Може би никой не беше. Може би тя щеше да свърши като някоя от онези ексцентрични стари дами, които обикалят по света. Образът някак ѝ допаднаше.

Хосам се приближи до нея и положи длан върху ръката ѝ.

— Ще дойдеш ли в моята стая тази вечер?

— Днес не — каза тя колкото се може по-неутрално. — Господин Ронсар е донесъл един компютър, който иска да проуча, така че ще работя цяла нощ.

— Тогава утре.

— Знаеш, че не мога да ти обещавам нищо, понеже не знам кога ще съм заета.

— Омъжи се за мен и няма да ти се налага да работиш.

— Аз обичам да работя — каза тя. — Лека нощ. — Побърза да се измъкне, преди той да успее да я спре отново. Да, тази работа с Хосам определено ставаше опасна. Може би трябваше да помоли Ронсар да уволни Хосам, макар че не ѝ се искаше да го прави. Хосам си беше такъв. Нямаше нужда да бъде наказван за това.

Спря за малко в стаята си, за да се облече и да вдигне косата си. Ако беше в Щатите, би се втурнала в офиса си по хавлия, но Ронсар имаше твърде европейски разбирания за стандартите на облеклото. Всъщност това ѝ харесваше. Приятно беше да имаш стандарти.

Той я чакаше. Дългата му тъмна коса бе прибрана назад, както обикновено я носеше, а това придаваше екзотичен израз на лицето му.

Беше облечен в черни панталони и бяла риза, възможно най-неофициално според него.

— Подарък за теб — каза Ронсар и кимна по посока на компютъра, който сега заемаше бюрото ѝ.

Тя бързо включи апарата и седна пред него. Почака го да зареди. Нищо не се случи. Опита отново. Екранът все така оставаше неизменно син.

— Опаа!

— Има ли нещо, което не е наред? — попита Ронсар, като се приближи до нея.

— Бил е изтрит.

— Изтрит?

— Аха! Може би просто е използвал команда „С-prompt“. Ако е така, ще има някаква остатъчна информация на хард драйва.

— А ако не е така?

— Ако е използвал програма за изтриване от типа „Гавърмънт Уайп“, нищо няма да е останало.

— „Гавърмънт Уайп“?...

— Така се казва. Ако има нещо, което не искаш правителството да научи, използваш „Гавърмънт Уайп“ — „Правителствена бърсалка“. Тя е в „Нортън Ютилитиз“...

Той вдигна ръка в знак на протест.

— Не са нужни подробности. Колко време ще ти отнеме, за да разбереш кой тип изтриване е приложил?

— Няма да е много.

Той зачака търпеливо, а тя влезе в хард драйва и започна да търси остатъчни битове информация. Не намери нищо. Устройството бе чисто и неопетнено, сякаш току-що е напуснало производствената линия.

— Нищо — каза тя с отвращение.

Ронсар положи успокояващо ръка на рамото ѝ.

— Всъщност точно това очаквах.

— Тогава защо поиска компютъра?

— Защото исках да опозная господин Темпъл. Ако беше достатъчно небрежен да остави информация в компютъра си, може би нямаше да се занимавам с него. Но както излиза... — Ронсар се

поколеба и леко се усмихна — той е почти толкова внимателен, колкото и аз.

— Почти.

— Няма аз да ходя при него — каза меко Ронсар. — Той ще дойде при мен.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Името ти е Найема Джеймисън — каза Медина, докато ѝ подаваше паспорт, шофьорска книжка и карта за социални осигуровки.

Тя ги погледна със смесица от интерес и недоверие.

— Найема?

— Името ти е толкова необичайно, че може би ще се объркаш, ако трябва да отговаряш на някое друго. Винаги е най-добре да се придържаш максимално близко до истинското си име.

— Нима, господин Даръл Тъкър? — промърмори тя.

Той леко се усмихна, като призна попадението ѝ.

— Използвал съм толкова много имена, че подобните вече се изчерпаха.

Тя отвори паспорта. Там беше снимката ѝ, както и няколко страници, покрити с печати. Според документа през последната година бе пътувала два пъти до Великобритания и по веднъж до Италия, Швейцария и Австралия. Найема Джеймисън определено имаше богат опит на пътешественичка.

Шофьорската книжка изглеждаше също толкова автентична. Очевидно тя беше гражданка на Ню Хемпшър. Найема Прайс Джеймисън.

— Второто ми име е Прайс?! — попита изненадана.

— Това е моминското ти име. Семейството ти са стари приятели със семейството на съпругата на посланика.

— Значи съм омъжена?

— Вдовица. — Изглежда я втренчено и напрегнато, сякаш очакваше тя да се възпротиви срещу прикритие, което толкова много наподобява собствения ѝ живот. — Съпругът ти Крейг е загинал по време на инцидент с яхта преди две години. Жената на посланика — тя се казва Елинор — те е убедила да се присъединиш към тях за една ваканция в Париж.

Найема мълчеше. Разбира се, че много от детайлите ще приличат на събитията от живота ѝ — по този начин историята се запомняше лесно.

— Ами ако Ронсар наистина ме покани в дома си и реши да проучи миналото ми?... Какво ще установи?

— Ще установи, че си точно тази, която твърдиш, че си. Ще намери страници в светските хроники, които те споменават. Ще открие статия, посветена на смъртта на Крейг Джеймисън, в която се говори и за съсипаната му от скръб вдовица Найема. Не се притеснявай — самоличността ти може да издържи на всякакви проучвания.

— Ами посланикът и съпругата му? Те очевидно знаят, че не съм стара позната на семейството им.

— Да, но са свикнали да работят с хора под прикритие. Знаеш колко много от служителите на ЦРУ са в нашите посолства. Това е стандартна практика.

— Защо тогава Ронсар да не се усъмни в мен?

— Защото не работиш в посолството. Повярвай ми, те знаят или поне си имат представа кой работи за Управлението и кой не.

Тя си пое дълбоко въздух.

— Кога заминавам?

Той измъкна един самолетен билет от вътрешния джоб на самото си.

— Утре, с „Конкорд“.

— Страхотно! — Очите ѝ блеснаха. Винаги бе искала да лети със свръхзвуковия самолет. — А ти — кога ще пристигнеш?

— Няма да се видим, докато не отидем и двамата във вилата на Ронсар. Ако той не те покани... — Млъкна и сви рамене.

— ... Никога няма да те видя отново. — Опита се гласът ѝ да прозвучи небрежно, но не се чувстваше точно така. Само за няколко дни той сякаш се бе превърнал в основния елемент от възбудата, която Найема изпитваше. Но от самото начало тя знаеше как ще се развият нещата — знаеше, че Джон ще изчезне така внезапно, както се бе появил.

— Не съм казал това.

— Не си, но аз съм работила с теб преди, нали си спомняш? Когато задачата е изпълнена, ти изчезваш. Сега, когато вече знам кой си, знам защо го правиш.

— Найема... — Той пхна ръцете си в джобовете и придоби странно смутен вид. Винаги се владееше толкова добре, че

изражението му я развесели. — Ще се върна. Засега мога да кажа само това.

То веднага я заинтригува, но и озадачи. Нима искаше да каже, че смята да я използва и за друга операция? Част от нея искаше да изкрещи: „По дяволите, не!“, но дълбоко в себе си чувстваше копнеж, страстно желание за още.

Здравият ѝ разум надделя.

— Става въпрос за еднократно споразумение, Медина. Не разчитай на това да ме въвлечеш в друга операция! Не ми плащат вредни, нали знаеш.

— Разбира се, че ти плащат.

Тя се стресна и го изгледа подозрително.

— Какво искаш да кажеш?

— Че получаваш солидна премия за тази работа.

— Страхотно, няма що! Това означава, че всички в счетоводството...

— Не, не! Става въпрос за секретна операция, забрави ли? Всичко идва от банкова сметка, която не фигурира в счетоводните книги. И се опитай да ми викаш Джон вместо Медина, става ли? Джон е често срещано име, но в този град има доста хора, които биха наострили уши, ако те чуят да ме наричаш Медина.

— Джон — каза тя с неохота. Предпочиташе да го нарича в мислите си и на глас Медина. Това ѝ помагаше да запази известна дистанция — поне в начина, по който го възприемаше. Достатъчно трудно ѝ беше да се бори с привличането, което изпитваше към него, и нямаше нужда да усложнява нещата. — Да се върнем на въпроса. Това е еднократно споразумение. И такава трябва да остане.

С ръце в джобовете той бавно закрачи към прозореца на кухнята и разсеяно опипа с пръсти резетата, които беше поставила. През последните два дни бе принуден да се промъква през адски тясното прозорче на банята, извивайки тялото си максимално, за да успее сутринта да влезе в дома ѝ. Тя изглеждаше толкова щастлива заради тези малки приспособления, че той не ѝ каза за начина, който бе изнамерил да се справи с тях. Средностатистическият крадец не би разполагал с нужните инструменти, а онзи, който действително искаше да проникне в къщата, можеше винаги да счупи прозореца. Обикновеният гражданин най-често нямаше възможност да си позволи

охранителните мерки, които биха направили дома му напълно защитен от крадци, но пък и не му трябваше да хвърля толкова средства и усилия.

— Не си мисли, че можеш да не обръщаш внимание на думите ми — предупреди го тя.

Той я дари с една мимолетна топла усмивка, отдалечавайки се от прозореца.

— Не съм си и помислил.

И усмивката, и думите му я смутиха. Тя реши да смени темата и си пое дълбоко въздух.

— Да се върнем към плана. Какво ще стане, когато... ако... успея да си издействам покана за дома на Ронсар? Ами ако не те покани по същото време?

— Аз вече получих покана. Ронсар дава официален банкет след десет дни. Провежда го всяка година, нещо като благодарствено тържество — отплаща се на всички, които си затварят очите, когато възникнат деликатни ситуации около бизнеса му. Охраната е изключителна, дори още по-засилена от обикновено — заради всички тези хора в къщата му. Ще смята срещата си с мен за уредена от него. Ако Ронсар те покани на тържеството, приеми. Ако просто те покани да му отидеш на гости, откажи му. Това само ще изостри интереса му.

— Онова, което ми е известно за изострянето на интереса, би се побрало в черупката на яйце, а ще остане място и за самото яйце — измърмори Найема.

Той се усмихна широко.

— Не се тревожи, майката природа се е погрижила за това. Ние, мъжете, сме лесни. Жена, която диша, е достатъчна да събуди интереса ни — друго не ни трябва.

Тя се опита да се почувства обидена, но вместо това се засмя.

— Толкова ли е просто?

— Сравнени с жените, ние сме като амебите. Мозъкът ни се състои само от една клетка, но тя е тясно специализирана.

Ето как се изказа най-сложният мъж, когото някога бе срещала. Тя тръсна глава.

— Мисля, че трябва да се захващаме за работа, преди едничката ти клетка съвсем да изпуши. Какъв е планът за днес?

— Няма такъв — отвърна Джон. — Почини си, събери си багажа, преговори френския. Наминах просто да ти дам документите.

Толкова бе свикнала да тренира заедно с него, че един ден без това предизвикателство ѝ се струваше празен.

— И това е всичко, а? Ако не получа покана, няма да те видя повече.

Той се поколеба, а после се пресегна и леко докосна с ръка бузата ѝ. Поиска да каже нещо, но спря. В сините му очи за частица от секундата проблесна някаква емоция, която наподобяваше съжаление, но бе неизразимо по-сложна. Без да каже нито дума, се обърна и си тръгна, излизайки през задната врата, а движенията му бяха толкова безшумни, че Найема не би повярвала на присъствието му, ако не го виждаше с очите си.

Тя стоеше в кухнята и се опитваше да превъзмогне тръпките, предизвикани от неговото докосване. Не, не ѝ беше студено. Трепереше, но не изпитваше студ. От едно леко докосване нервните ѝ окончания се наелектризираха. Боже милостиви! Какво ли би станало, ако действително... „Не! — заповяда си на висок глас тя. — Не си го и помисляй! Не си представяй какво би било да правиш любов с него! Мъжете като Джон Медина не се любят — те правят секс, нямат връзки, а епизодични познанства.“

Макар че никой не би се сетил, ако съдеше по начина, по който бе живяла през последните пет години, но понякога тя смътно си мислеше да се омъжи повторно, да има деца. Перспективата принадлежеше към неясното бъдеще. Даже и да нямаше кой знае колко кандидати за ролята на съпруг, то тя все пак бе очаквала животът ѝ да се развие в подобна посока. Но ако се обвържеше с Джон, можеше да се прости с тази мечта. Ако си позволеше да има връзка с Джон, никога не би се примирила с мисълта да заживее с някой най-обикновен мъж.

Пред повечето хора той може и да минаваше за кротко агънце, но тя познаваше вълка, който живееше в душата му. Познаваше и собствената си природа, глада си за силни усещания. Ако почнеше да спи с Джон, с една крачка щеше да отиде твърде далеч и никога нямаше да има връщане назад. Това беше върховното предизвикателство и никое друго преживяване нямаше да може да се сравни с него. Но ако не допуснеше да усети вкуса му, нямаше да знае

какво е пропуснала. Може би щеше да подозира, но нямаше да знае със сигурност и все още имаше възможност да бъде щастлива с онзи обикновен мъж от бъдещето си.

„Какво значение има“, каза си тя и притисна с юмрук стомаха си, за да успокои раздиращата я възбуда. Той си беше отишъл. Ако планът им не се реализираше, вероятно никога нямаше да го види отново. Беше казал, че ще се върне, но тя не му вярваше особено. Не си позволяваше да му повярва, защото в противен случай щеше да почне да си въобразява, че го прави заради нея, а това бе най-опасната фантазия.

Найема събра багажа си в леко поизносения куфар, който бе пристигнал предния ден. Той е добра идея, помисли си тя, скъп и отговарящ на представата, която Найема трябваше да създаде за себе си, но далеч не изглеждаше нов. Всъщност изглеждаше така, сякаш бе обиколил света няколко пъти. Етикетите, с които беше облепен, носеха измисленото ѝ име и адрес.

Облече се в стилна сиво-зелена рокля, подходяща за път: модел шемизета, от ленено памучен плат, и наметна на раменете си лека жилетка. На краката си носеше удобни тъмносиви обувки с равна подметка. Въпреки простотата си, а може би именно заради нея облеклото ѝ красноречиво говореше за богатство и класа. И за съответното потекло.

Денят бе ясен и слънчев, не се предвиждаше забавяне на полетите заради лошо време. Чувстваше се превъзбудена и нервна и не можеше да прецени дали от страх или от очакване на предстоящото. Но беше готова, нямаше търпение да пристигне в Париж. Искаше да се срещне с този Луи Ронсар и да провери дали фактът, че е жива и диша, е достатъчен да събуди интереса му. Джон се нуждаеше от присъствието ѝ във вилата на Ронсар. Щеше да продължи сам, но работата му щеше да е по-малко рискована, ако има подкрепление. Непременно трябваше да получи покана.

Стана ѝ неловко, щом си помисли за предпазната мярка, която Джон бе настоял да вземе: хапчета против забременяване. Беше казал, че това е нещо рутинно при жените, занимаващи се с подобни секретни операции. Нима очакваше от нея да спи с Ронсар? Тя знаеше,

че жените често прибегват до секса, за да се доберат до мъжете, които са си набелязали — и в реалния живот, и в шпионажа. Е, добре, нейната отдаденост на работата не се простираше толкова далеч — не можеше и не би могла да спи с търговеца на оръжие, независимо от репутацията му на неустоим красавец.

Таксито пристигна навреме и шофьорът дойде до вратата, за да вземе багажа ѝ. Докато мъжът се отдалечаваше по тротоара, тя огледа уютния си дом. Изпита странно чувство на отчуждение, сякаш никога нямаше да го види пак. Пътуването ѝ не беше много по-различно от това да заміне на почивка някъде. Седмица, най-много две — и отново щеше да си бъде у дома, да се занимава с обичайните си служебни и домакински задължения. Този епизод никога повече нямаше да се повтори.

Внимателно заключи вратата и включи алармената система, която Джон бе реактивирал. Все пак той определено я бе накарал да обръща по-голямо внимание на сигурността: даже и след като включи алармата, тя се зае да обиколи всички прозорци и врати и да пусне резетата. Беше си купила устройство, което включва и изключва телевизора и осветлението и по този начин създава впечатлението, че някой живее в къщата. А и Джон бе обещал, че хора от Управлението ще я наглеждат, така че не се тревожеше особено.

Шофьорът на таксито изглеждаше нетърпелив и тя забърза по алеята. С всяка измината крачка се чувстваше все по-бодра и окрилена. Най-после отново беше в действие!

В Париж я посрещна един униформен шофьор, който натовари багажа ѝ в огромния мерцедес и учтиво ѝ подаде ръка, за да влезе в автомобила. Тя потъна в тапицираната с кожа седалка и затвори с въздишка очи. Вероятно конкордът елиминираше предизвиканото от часовата разлика изтощение, но пък може би тялото автоматично отчиташе местоположението на слънцето и разбираше, че нещо не е наред. Полетът със свръхзвуковия самолет бе много по-кратък, отколкото с обикновените реактивни самолети, но все пак се чувстваше изморена. Всичко, от което се нуждаеше, бе продължителна вана и тихо местенце, където да полегне.

Служителите от охраната на посолството, облечени в униформи на морски пехотинци, провериха колата и паспорта ѝ, преди да я пуснат вътре. Когато автомобилът спря до самата сграда, една висока и

стройна жена на около шейсет години с изумителна сребристобяла коса се спусна по стълбите с протегнати за прегръдка ръце и с широка усмивка.

— Найема! — възкликна дамата. — Толкова се радвам да те видя!

„Това сигурно е жената на посланик Териът — Елинор, старата семейна приятелка“, каза си Найема. Шофьорът отвори вратата и тя излезе от колата. Насочи се право към госпожа Териът и топло я прегърна.

— Изглеждаш изтощена — каза възрастната жена и я потупа майчински по бузата. — Часовата разлика е нещо ужасно, нали? Предполага се, че е още по-лошо, когато човек пътува на запад... или беше на изток? Все не мога да го запомня, но това няма особено значение, защото на мен все ми става зле, независимо в коя посока пътувам.

Найема осъзна, че госпожа Териът ѝ дава време да отреагира на срещата им. Съумя да се усмихне.

— Наистина съм уморена, но не искам да пропилявам времето си тук в лежане и спане.

— Не се безпокой за това — изгука госпожа Териът, докато я водеше нагоре по стълбите към входа на посолството. — Една кратка дрямка ще ти се отрази прекрасно. Не е нужно да ходиш никъде и да правиш каквото и да било.

От тези нейни думи Найема заключи, че присъствието ѝ на вечеря не само не беше очаквано, ами поради някаква причина би представлявало проблем.

— В такъв случай ще си подремна с удоволствие — каза тя.

Като се усмихваше и весело бърбореше, сякаш двете се познаваха от години, Елинор Териът поведе Найема към един асансьор. Качиха се на третия етаж.

— Ето я твоята стая — каза тя и отвори вратата към просторна спалня, обзаведена стилно в изискана смесица от античен и модерен чар. Цветовете бяха меки и успокояващи — бледотюркоазно, с детайли в прасковено и бяло. Леглото беше толкова високо, че до него бе поставена една табуретка за крака, а дюшекът изглеждаше толкова дебел, че спокойно можеше да потъне в него и да се изгуби от поглед.

— Банята се намира ето тук — продължи госпожа Териът и отвори облицована в бяло врата, която разкри пред погледа на Найема блестящи месингови повърхности, или може би бяха позлатени. — Сега ще донесат багажа ти и ако искаш, една камериерка ще го разопакова вместо теб.

Найема поиска да каже, че това не е необходимо, но осъзна, че Найема Прайс Джеймисън вероятно е свикнала да се ползва от подобна помощ, въпреки че Найема Бърдок не беше.

— Първо бих подремнала, моля. Чантите ми могат да бъдат разопаковани по-късно.

— Разбира се, мила. Ще кажа на всички да не те безпокоят. — Докато говореше, госпожа Териът се приближи до писалището и драсна една кратка бележка, която подаде на Найема. — Когато се събудиш, ще си поговорим подробно, за да ми кажеш най-новите клюки. Просто нямам време да се обаждам на всичките си приятели като преди. Само ми кажи, че Жаклин и Сид са добре, и ще те оставя да си почиваш.

„Жаклин“ и „Сид“ бяха измислените ѝ родители.

— Мама и татко са добре — отвърна Найема. — В момента са в Австралия, на дълга почивка.

— Как им завиждам! Но няма да ти задавам повече въпроси сега. Приятна почивка, скъпа. — Тя отново прегърна Найема и излезе от стаята.

Найема зачете бележката. Тя гласеше: „Недей да мислиш, че можеш да вярваш на всички, които работят в посолството. Не нарушавай прикритието си“.

Смачка бележката и щеше да я хвърли в кошчето за боклук, но размисли. Скъса я на малки парченца, хвърли ги в тоалетната и пусна водата. Устата ѝ се разтегна в прозявка — бе ѝ се приспало още повече.

Един сериозен млад мъж, който я наричаше „мадам“, донесе багажа ѝ. Веднага щом излезе от стаята, Найема заключи вратата, дръпна завесите и свали дрехите си. Набързо си взе душ. Избърса се с хавлиена кърпа, като се бореше да държи очите си отворени, и с тежки стъпки се отправи към леглото. Не си даде труд да облече нощница или пижама. Покатери се на леглото с помощта на табуретката с две

стъпала и се изтегна между хладните парфюмирани чаршафи. Изстена от облекчение, когато почувства как уморените ѝ мускули се отпускат.

Кога беше балът, по време на който трябваше да се запознае с Ронсар? Не можеше да си спомни. Не и тази вечер, със сигурност. Може би утре?

Беше ли готова? Отново прехвърли в главата си подробностите около новата си самоличност, като даже повтори името Найема Джеймисън няколко пъти, за да е сигурна, че ще реагира, когато някой се обърне към нея така. Не можеше просто да се преструва, че е Найема Джеймисън, трябваше да се превъплъти в това лице. Ронсар бе хитър; щеше да забележи, ако тя се държи така, сякаш не се отзовава на собственото си име.

Джон се бе постарал да я снабди с перфектна нова самоличност. Документите щяха да издържат на всякакви проверки и разследвания. Не беше нужно да се притеснява за този аспект от работата си под прикритие. Безпокоеше се за собствените си способности. Джон може и да не се съмняваше в нея, но тя изпитваше известни съмнения. Никога преди не беше играла роля, освен в Иран, ако носенето на мюсюлманско облекло и въздържането от говорене можеха да се смятат за игра на роля.

Не се съмняваше обаче в способността си да постави подслушвателно устройство в офиса на Ронсар. За тази част от задачата си бе уверена, че ще се справи.

— Играта започва — промърмори тихо и потъна в сън.

ТРЕТА ЧАСТ

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Париж

— Луи! Толкова се радвам да те видя! Изглеждаш прекрасно, както винаги! — Жената на премиер-министъра разкри в широка усмивка едрите си зъби, като взе и двете му ръце в своите. Целуна го по бузите.

Луи повдигна ръцете ѝ до устните си и отвърна на поздрава, като бегло целуна кокалчетата на пръстите ѝ. Беше привързан към Аделин, която бе добросърдечна и мила по природа. В едрите ѝ грубовати черти имаше нещо конско, за нещастие, но с типичните за една парижанка умения тя успяваше да се възползва от най-привлекателната част от лицето си — очите. След като човек я опознаеше, обикновено забелязваше единствено благия ѝ характер и не мислеше за издълженото ѝ кокалесто лице.

— Никога не бих пропуснал възможността да те видя, скъпа моя — каза ѝ той.

— Ласкател! — усмихна му се лъчезарно тя. — Трябва да поздравя и останалите гости, но обещавай ми, че няма да си тръгнеш, без да ми се обадиш. И без това не те виждам достатъчно често, разбойнико!

Обеща ѝ, което не му струваше кой знае какво, после я остави да посреща гостите си и се смеси с тълпата от посетители, изпълваща балната зала и прилежащите помещения. Един малък оркестър бе дискретно разположен в някаква ниша, частично скрит от погледите зад полупрозрачна завеса.

Сервитьори в черни униформи носеха подноси с красиво наредени чаши, наполовина пълни със златисто шампанско, докато други разносяха табли, отрупани с богато разнообразие от ордьоври. Ронсар взе една чаша от минаващ наблизо келнер и някаква фина сладка с крем от друг. Току-що бе отпил първата си глътка от доста посредственото вино — което никога не беше на ниво при такива събирания — и чу да го викат по име.

Обърна се и видя сестра си Мариет да се приближава, последвана от съпруга си. Изражението на лицето на Едуар Касел бе снизходително и отстъпчиво — както винаги. Мариет изглеждаше жизнена, трептяща от въодушевление като пеперуда и също толкова безобидна. Бе три години по-малка от Ронсар и той винаги се бе отнасял покровителствено с това красиво създание. Тя си бе избрала за съпруг мъж с петнадесет години по-възрастен от нея, който наследи ролята на неин защитник.

Едуар на няколко пъти се бе оказал от полза на Ронсар. С поста си в министерството често имаше достъп до информация относно някои интересни подробности, касаещи правителството, икономиката и личния живот на някои високопоставени особи, която предаваше на брата на съпругата си. В замяна на това Ронсар бе открил фонд под свое попечителство на името на сестра си и редовно внасяше в него пари — те позволяваха на семейство Касел да живее в по-голямо охолство, отколкото би било възможно със заплатата на Едуар.

— Луи! — Мариет се хвърли на врата му и го целуна по бузата. — Не знаех, че ще те видя тук тази вечер. Това е чудесно! Как е Лора?

— Добре е — отвърна Луи с равен глас, така че думите му да не бъдат чути от други хора. Не обсъждаше Лора на обществени места. Много от познатите му нямаха никаква представа за нейното съществуване.

Мариет сбърчи нослето си в знак на извинение.

— Прости ми! — каза с разкаяние. — Съвсем забравих.

— Няма нищо — каза ѝ нежно той и я целуна по челото. Подаде ръка на съпруга ѝ. — Как си, Едуар?

— Добре, благодаря — отвърна той. Едуар изглеждаше леко понатежал и темето му олисяваше. Чертите му в най-добрия случай можеха да се характеризират като „не грозни“. Лицето му обикновено беше безизразно и прикриваше хитрия ум, който проблясваше в очите му. — А ти?

— Добре. — След като приключи с любезностите, Ронсар прехвърли ръката си през кръста на сестра си. — Изглеждаш невероятно. Тази рокля много ти отива.

Тя се усмихна щастливо и поглади с ръка блестящата розова материя, която подчертаваше руменината на страните ѝ.

— Не мислиш ли, че е прекалено младежка?

— Скъпа моя, ти изглеждаш прекалено младежки.

— Това ѝ казвам и аз — намеси се Едуар. — Става все по-хубава с всеки изминат ден.

Колкото и сладникаво да прозвуча комплиментът му, той беше искрен. Обожанието, което изпитваше към Мариет, винаги накланяше чувствително везните в негова полза според преценката на Ронсар.

— О, ето я и Жулиет! — извика Мариет и вниманието ѝ веднага се насочи другаде. — Трябва да говоря с нея. — Хукна нанякъде, а клошираната ѝ рокля се развя, сякаш щеше да полети.

Ронсар и Едуар се отдалечиха от тълпата, разхождайки се небрежно, все едно нямаха друга по-важна работа, освен да търсят познатите си.

— Май всички от правителството са тук тази вечер — забеляза Ронсар. — Сякаш нещо интересно витае във въздуха.

Едуар сви рамене, а плътните му устни се разтегнаха в добродушна усмивка.

— Избори, скъпи приятели. Всеки ухажва останалите. А търговията винаги е интересна, нали? Ирак иска да закупи една много скъпа и модерна компютърна система от нас, но американците, както обикновено, не одобряват. Тяхната икономика е в разцвет, а те не могат да разберат икономическите затруднения, които могат да изпитват други държави. Нашите водещи индустриалци не обичат американците да им се бъркат в бизнеса. Но ако им кажем да се разкарат... — Той разпери ръце. — Американците притежават толкова много прекрасни доларови банкноти. Как да постъпи човек?

— Привидно — както трябва — сухо отбеляза Ронсар. Никой французин не обичаше американското присъствие, с което сякаш бе пропит целия свят. Франция си беше на французите и щеше да си остане такава. Каквито и споразумения да наложеха американците, те не можеха да бъдат навсякъде и да контролират всичко, Франция се съгласяваше, а после постъпваше спрямо собствените си интереси. Прагматизмът бе крайъгълният камък на френския национален характер.

— Руснаците, разбира се, отчаяно се нуждаят от нови технологии. За нещастие, нямат нужните средства. Но може би американците ще платят вместо тях. В интересни времена живеем, нали?

— Много интересни.

За последните десет години старите граници напълно бяха заличени. В политиката цареше небивало оживление, а това влияеше много благоприятно върху бизнеса му. Нестабилността бе най-силно мотивиращият фактор за определен тип хора.

— Разбира се, американският посланик също е тук — продължи Едуар. — Помощникът му се разхожда насам-натам с наострени уши.

Помощникът на посланика бе служител на тяхното Централно разузнавателно управление. Всеки знаеше кой кой е, но все пак удивително голямо количество информация се предаваше от човек на човек при подобни събирания. Офицерите от разузнаването често бяха проводници на сведения, които правителствата искаха да предадат на други правителства, но не по каналния ред. Никой в края на краищата нямаше интерес от избухването на международна криза.

— Една семейна приятелка е на гости на посланика и съпругата му. Тя е дъщеря на едни от най-старите приятели на госпожа Териът. Хубава млада жена, ако мога да се изразя така. Човек винаги е заобиколен от едни и същи лица на тези банкети и всяко свежо присъствие е добре дошло.

Ронсар беше мъж. Винаги бе склонен да се заинтересува от хубава млада жена — при условие, че не е твърде млада. Не си падаше по кикотеци се девойчета.

— Посочи ми я — каза нехайно. Едуар се огледа наоколо.

— Ето там — каза накрая. — До прозорците. Брюнетка, облечена в бяло. Има прекрасни очи.

Ронсар фиксира въпросната жена. Както се виждаше, не беше девойче. Стоеше до мадам Териът с усмивка, която бе едновременно учтива и топла. Наклонила глава на една страна, жената слушаше разказа на министъра на финансите — той вероятно говореше надълго и нашироко на любимата си тема: конните надбягвания.

Ронсар изпусна въздишка на възхищение. Едуар не преувеличаваше: наистина беше хубава. Не красива, не изключителна, но... хубава. Не беше облечена по начин, който да привлича вниманието, но някак го правеше. Може би заради спокойното достойнство на маниерите ѝ, съчетано с тези изумителни очи. Даже и от разстоянието, на което се намираше, Ронсар бе в състояние да оцени коментара на Едуар за нейните очи. Те изглеждаха огромни и тъмни

като нощта, очи, в които човек можеше да погледне и да забрави думите си.

Бялата ѝ рокля беше семпла, без излишна претрупаност, и залагаше на елегантната кройка. Имаше блед тен — толкова блед, че Ронсар би могъл да сметне за лоша идея обличането ѝ в бяло — би предположил, че ще изглежда безцветна — но вместо това цветът сякаш подчертаваше най-фините оттенъци на розовото по кожата ѝ, които създаваха впечатление за крехка прозрачност.

Тя беше стройна, без да е прекалено слаба, като други жени, сляпо следващи модните тенденции. Роклята ѝ очертаваше приятно закръглени бедра, а бюстът ѝ, въпреки че не беше едър, бе съблазнително добре оформен. Носеше една-единствена дълга огърлица от перли в комплект с гривна на дясната ѝ ръка и с обеци. Жената се извърна леко настрана, докато той я наблюдаваше, и перленият наниз се плъзна по деколтето ѝ, подчертавайки лявата ѝ гърда.

Тя несъзнателно докосна с пръсти огърлицата и я прехвърли на мястото ѝ, но мимолетната гледка накара Ронсар да изпита приятно стягане в слабините.

— Омъжена ли е? — Французите имаха доста светски разбирания за тези неща, но американците в по-голямата си част оставаха досадно благопристойни.

— Вдовица е — додаде Едуар.

В този момент оркестърът засвири нежна и прочувствена мелодия на Бетовен. Танците още не бяха започнали. Докато Ронсар я наблюдаваше, хубавата вдовица обърна глава по посока на оркестъра и се заслуша в музиката — съсредоточена и развълнувана. Застина неподвижно, а очите ѝ сякаш се изпълниха с неизразима тъга. Обърна се към министерския служител и му каза няколко думи, а после наклони глава към мадам Териът и прошепна нещо в ухото ѝ. Мадам Териът съчувствено докосна младата жена по ръката. После тя нечуто изчезна в нощта през отворените врати на верандата.

Ронсар нямаше никаква представа откога е вдовица, но очевидно музиката бе навяла болезнени спомени в душата ѝ. Според него тъжните млади жени трябваше винаги да бъдат успокоявани.

— Извини ме — промърмори на Едуар и закрачи през балната зала.

Беше много досадно — всички искаха да разговарят с него. Жени го викаха по име и го даряваха с лениви усмивки. Здрависваше се с някои от присъстващите, други целуваше по бузите и елегантно се извиняваше, държейки вратите на верандата под око. Министърът на финансите, с когото бе разговаряла, изглежда, се колебаеше, но най-накрая събра кураж и се приближи до вратата. По това време Ронсар се намираше вече там и сърчно застана на пътя му.

— Загрижеността ви е похвална — измърмори, — но няма да има нужда от нея.

— А... — Мъжът примигна, когато го разпозна. — Да, разбира се.

Ронсар излезе навън в топлата парижка вечер. Постланата с каменни плочи веранда бе осветена само от светлините на прозорците зад него и от фенерчетата, украсяващи дърветата. Наоколо бяха разпръснати малки масички и столове, които даваха възможност на гостите да се освежат и да си починат от шума в балната зала.

Вдовицата седеше до една от тези масички, кротко положила ръце в скута си, с поглед, зареян в градината. Не беше плакала, забеляза Ронсар, когато се приближи с отмерена и целенасочена походка. Беше запазила спокойствие, макар че се виждаше нещо като мъгла от сълзи в очите ѝ, а устните ѝ бяха застинали в меланхолично изражение. Искаше му се с целувка да извика усмивка върху тях. Едни толкова чувствени устни трябваше винаги да се усмихват.

— Здравей — каза тихо на английски Ронсар и тя леко се стресна, което означаваше, че не бе забелязала присъствието му. — Прости ми, не исках да те изплаша.

Тя обърна големите си черни очи към него и той отново почувства онова напрежение в слабините. Изглеждаше тъй тъжна, тъй самотна и уязвима. Докато я гледаше, тя се постара да се овладее и потърси убежище в маската, която вероятно я бяха научили да слага на лицето си веднага щом бе излязла от люлката.

— Всичко е наред. Наистина — отвърна жената и понечи да стане. Гласът ѝ бе нисък и женствен и не звучеше дразнещо носово като гласовете на повечето американки. — Тъкмо се канех да се върна на партито...

— Не, моля те, не ставай заради мен — побърза да каже той, пресегна се и нежно я докосна по ръката. Винаги се отнасяше нежно с

жените и много от тях (за негово удоволствие) бяха податливи на подобно отношение, сякаш не получаваха достатъчно нежност в живота си. Вдовицата обаче изглеждаше леко шокирана от неговото докосване и съвсем незабележимо се отдръпна назад.

— Видях те да излизаш и си помислих, че изглеждаш... разстроена. — Трябваше да бъде внимателен и да успокои предпазливостта ѝ.

За миг тя запази мълчание. Обърна глава и погледна към градината, а той се възхити от нежната линия на шията ѝ, от грациозната извивка на скулите ѝ. После каза:

— Музиката ми напомни за едно отминало време.

Това бе всичко. Нямаше подробности, нямаше допълнителни разяснения. Усети нейната неохота да му предостави каквато и да било лична информация. Бе свикнал жените да реагират на присъствието му, да се опитват да задържат вниманието му. Липсата на отзивчивост у тази жена сама по себе си бе интригуваща.

— Казвам се Луи Ронсар — представи се той и седна на стола до нея.

— Радвам се да се запознаем — учтиво отвърна тя. — Аз съм Найема Джеймисън.

— Найема — бавно повтори името ѝ. — Какво хубаво и необичайно име!

Тя леко се усмихна, съвсем за кратко.

— Твърде необичайно понякога. Хората рядко знаят как да го произнесат, ако го видят написано — повечето го произнасят Нийма вместо Найема, а ако го чуят, не знаят как да го напишат. Когато бях дете, често ми се искаше майка ми да ме е кръстила Джейн или Сюзън, или нещо от тоя род.

— Да не би да е някакво родово име?

— Нищо толкова достолепно — каза тя и усмивката ѝ се превърна в лек смях. Трансформацията на лицето ѝ от тъга до веселост му се стори очарователна. — Майка ми харесвала мелодиката и звученето на името Наоми, но не и самото име. И се заела да подменя гласните, докато попаднала на комбинация, която ѝ харесала... — Тя разпери ръце. — Така измислила името Найема.

— Мисля, че е много хубаво.

— Благодаря. Вече съм свикнала с него. — Погледна през рамо към балната зала. — Беше ми приятно да си поговорим. Аз май трябва да...

— Разбира се — каза той и се изправи на крака. — Ти не ме познаваш и се чувстваш неловко насаме с мен. — Направи малка пауза, за да ѝ даде възможност да отрече това, но тя не го направи и той се почувства въодушевен. — Ще запазите ли един танц за мен, мадамозел Джеймисън? — Нарочно я нарече така, за да ѝ даде шанс да му каже, че е вдовица.

— Мадам — поправи го тя и той приятно се изненада от акцента ѝ. Не бе чак толкова приятно изненадан, че тя не оповести факта, че е вдовица. Една жена, която проявява интерес, би разкрила недвусмислено семейното си положение.

Неговият собствен интерес към нея се увеличаваше. Тези дни на Ронсар не му се бе удавала често възможността да се наслади на ролята си на преследвач. Жените бяха прекалено лесни за завоюване, което не беше неприятно, но понякога един мъж имаше нужда да се почувства ловец.

Въпросът му витаеше във въздуха. Най-накрая тя отвърна:

— Да, разбира се. — Но в тона ѝ се усещаше само учтивост, не и нетърпение да са заедно.

Това хем го раздразни, хем го развесели. Може би го бяха разглезили, но той знаеше, че не е отблъскващ, меко казано. Тази жена обаче изобщо не го забелязваше като мъж.

Любезно ѝ предложи ръката си и тя положи своята грациозна малка длан в свивката на лакътя му. Докосването ѝ бе едва забележимо. Не се притискаше към него, дори не го държеше. Заедно влязоха в балната зала, като привлякоха не един чифт очи. Ронсар забеляза как мадам Териът се намръщи и прошепна нещо на съпруга си. Не изглеждаше доволна, че младата ѝ приятелка се е запознала с пословичния търговец на оръжие.

Ронсар се усмихна на мадам Териът, после се обърна към плячката си и леко и елегантно ѝ се поклони. Нещо в държанието му сигурно я бе обезпокоило, защото очите ѝ се разтвориха широко, а меките ѝ устни потрепериха. Преди Найема да успее да се отдръпне, той притисна с устни ръката ѝ съвсем за кратко и я погали с поглед.

— До скоро — промълви Ронсар.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Найема си пое дълбоко дъх, докато прекосяваше балната зала. Бе преодоляла едно основно препятствие, и то удивително бързо и леко. Съществуваше план Елинор да я запознае с някои хора, които бяха говорили с Ронсар, но не и с търговеца на оръжие. Накрая пътеките им все някога щяха да се пресекат, но щеше да изглежда странно Елинор да ги представи един на друг, понеже тя, разбира се, не би одобрила дъщерята на най-добрата ѝ приятелка да общува с някого като Ронсар.

Но това не се оказа необходимо. С крайчеца на окото си тя го бе забелязала да говори с мъж, с когото вече се бе запознала (не можеше да си спомни името му), а те и двамата я гледаха. В този момент оркестърът бе засвирил една особено хубава мелодия и вдъхновението я осени.

Позволи на тъгата да премрежи погледа ѝ за миг, а после се извини пред господина, който заемаше скучния министерски пост във френското правителство. Наведе глава към Елинор и ѝ прошепна:

— Той ме наблюдава. Ще се измъкна на верандата.

Елинор, чиито актьорски способности бяха достойни за Холивуд, веднага съзря откритата се възможност и разбра намеренията ѝ. На лицето ѝ се изписа загриженост и тя докосна Найема по ръката — жестът ѝ не изглеждаше прекалено драматичен, но изразяваше съчувствие, което не остана незабелязано.

После Найема просто седна на верандата и зачака. Пет минути по-късно Ронсар се присъедини към нея.

Той беше изключително красив. Снимките му, които бе разглеждала, не можеха да се сравняват с човека от плът и кръв. Висок, с тъмносини очи и екзотични скули, той носеше дългата си тъмна коса свободно пусната по широките му рамене. Изглеждаше като дивак, облечен в смокинг — първичната му красота имаше опустошително силно въздействие.

Говореше с нисък, равен глас, а маниерите му бяха безупречни. Очите му успяваха да изразят и интереса му към нея, и загрижеността, която изпитва заради нейната скръб. Всяка жена би почувствала

слабост в коленете при вида на един романтичен и хубав французин на официален банкет.

Когато се приближи до Елинор, възрастната жена я стисна за китката и се наведе да прошепне нещо в ухото ѝ, като през цялото време гледаше намръщено Ронсар, сякаш информираше Найема за репутацията му.

— Мисията изпълнена ли е?

Найема се постара да изглежда изненадана, даже шокирана. Стрелна Ронсар с очи. Да, той я наблюдаваше. Побърза да отмести погледа си.

— Поиска да танцуваме — промълви тя.

Елинор, която бе запозната само с най-основното — като например това, че Найема трябва да привлече вниманието на Ронсар — се обърна настрана със заучена усмивка, когато към нея се приближи жената на премиер-министъра. Вниманието на Найема привлече един млад служител в посолството, който беше родом от Ню Хемпшър и очевидно страдаше от носталгия по родния край. Найема се надяваше, че няма да започне да ѝ задава конкретни въпроси, понеже никога не беше ходила там.

Единственото официално тържество, на което беше присъствала, бе абитуриентският ѝ бал. Сегашното събиране принадлежеше към много по-висша категория, но за нейна изненада тя се чувстваше съвсем нормално. Вярно, дрехите бяха по-изискани, храната — по-екзотична, а хората — по-сериозни, със съзнание за собствената си значимост, но като цяло и тук важаха същите основни правила: любезен разговор, учтив смях, непрекъснато заговаряне на нови хора. Политиците сновяха напред-назад из залата, а онези, които лобираха за определена кауза, гонеха политиците. Всеки искаше нещо от някого.

Умението ѝ да говори френски светкавично се бе възстановило, щом като чу разговори на този език, а и френският бе най-добрият ѝ чужд език. Ронсар обаче я бе заговорил на английски и тя му бе отвърнала по същия начин. Смяташе, че той ще е малко по-небрежен, ако мисли, че тя не разбира езика му, макар че той едва ли проявяваше небрежност в думите си. Не възнамеряваше да крие от него факта, че говори френски, защото лесно можеше да се издаде, а той веднага би заподозрял нещо нередно.

Трябваше най-старателно да избягва да изглежда заинтересувана от него. Дори обратното. Той трябваше да проявява инициатива за всичко, за да не я заподозре, че го манипулира с цел да получи покана за вилата му. Но същевременно трябваше да му покаже, че го харесва, иначе нямаше да разполага с причина да приеме поканата му.

Това, че другите жени си губеха ума по него, работеше в нейна полза. Така тя щеше да е специална за него, някак си различна от останалите. Липсата на интерес от нейна страна щеше да представлява предизвикателство, което тя с готовност щеше да му предостави. Мъжете обичаха предизвикателствата.

Започнаха танците и тя се остави да бъде увлечена в ритъма на музиката от първия мъж, който я покани. Оказа се, че това е скучният господин, с когото бе говорила по-рано. Той ентусиазирано стисна ръката ѝ, сякаш очакваше от устата ѝ да потече струйка вода, и през цялото време разпалено говореше за чистокръвни коне. Тя се усмихваше, от време на време казваше нещо в отговор — и той бе щастлив.

Следващият, който прояви желание да танцува с нея, бе посланикът — достопочтен господин със сребристосива коса и мила усмивка, малко по-нисък от съпругата си, но с предразполагащо чувство за такт, което веднага я накара да се отпусне. Разговаряше с нея наистина като стар семеен приятел: бърбеше за въображаемите им общи познати; за ваканцията, която двете семейства са прекарвали заедно, когато тя е била още дете. Найема се запита дали една от нужните квалификации за поста на посланик бе да си свършен лъжец, защото него определено много го биваше.

След като танцът с посланика свърши, тя се извини, отиде до дамската тоалетна и прекара там колкото се може повече време. После, вместо да се върне в балната зала, мина през останалите помещения, приказвайки си с хората, на които я бяха представили. Ако Ронсар наистина искаше да танцува с нея, трябваше да се постарее да я намери.

Така и стана. Една топла длан обхвана лакътя ѝ и гласът му каза:
— Ти ми обеща един танц.

Найема се поколеба. Помежду им се възцари кратко мълчание. Разбира се, всички го познаваха и чакаха да видят дали ще го отблъсне. Забеляза как очите му леко се присвиха и наруши мълчанието:

— Готов ли си да рискуваш да те настъпвам по краката?

Смях на облекчение се разнесе около тях. Изражението на лицето му отново стана спокойно и устните му се извиха в лека усмивка.

— За моите крака ще бъде чест. — И той протегна ръка пред нея по посока на балната зала.

Тя вървеше спокойно до него и се опитваше да не обръща внимание на дланта му, поставена на кръста ѝ. Оркестърът засвири някаква мелодия, по-бавна от останалите. Тя се досети, че Ронсар бе изчакал и бе избрал нужния момент — а може и да бе платил на музикантите.

— Стори ми се, че ще ми откажеш — каза той с нисък глас и обви ръка около кръста ѝ. Завъртя я на дансинга, като я държеше достатъчно близко до себе си, за да може тя да почувства топлината на тялото му, движението на краката му срещу нейните, но все пак не толкова близко, че да я разтревожи и да я накара да се отдръпне от него.

— Мислех да го направя.

Една от тъмните му вежди се изви иронично и предизвикателно.

— А защо не го стори?

— Един танц не може да ми навреди — каза спокойно тя.

— Нито пък аз мога. — Той се вгледа в лицето ѝ, а тонът му прозвуча почти нежно. — Предполагам, че мадам Териът те е предупредила за мен.

— Това е разбираемо, не мислиш ли?

— Разбираемо, но ненужно. Не желая да ти се случи нищо лошо.

Тя не отговори. Изражението на лицето ѝ остана спокойно, докато Ронсар я водеше по дансинга. Той танцуваше толкова добре, че от нейна страна не се изискваше никакво усилие. Благодарни мислено на родителите си, които бяха настояли да взима уроци по танци, докато беше в гимназията, макар че тя по-скоро предпочиташе да се захване с безмоторно летене. Сега поне не ѝ се налагаше да се срамува. В края на краищата една светска дама трябваше да умее да танцува.

Когато видя, че Найема няма намерение да подхване нишката на разговора, той я попита:

— На гости ли си тук или започваш работа в посолството?

— За бога, не! — Изглеждаше развеселена. — Просто на гости.

— За колко време?

— Не съм предвидила нищо конкретно. За няколко седмици.

— Не е много — тихо се оплака той и я изгледа с толкова подчертан мъжки интерес, че една жена би трябвало да е сляпа, за да не забележи.

— Мосю Ронсар...

— Моля те, не се безпокой. Ти си една прекрасна жена и аз много бих искал да те видя, докато си в Париж. Това е всичко.

— Няма смисъл. — Тя извърна очи и се загледа в една точка над рамото му. Тонът на гласа ѝ звучеше нежно и някак тъжно.

Той я притисна по-плътнo до себе си. Роклята ѝ бе доста изрязана на гърба и пръстите му докоснаха голата ѝ кожа.

— Винаги има смисъл в удоволствието — каза Ронсар.

— Боя се, че напоследък не ме бива много в удоволствията.

— Значи трябва да се научиш отново да се забавляваш.

Устните ѝ потрепериха, а очите ѝ помръкнаха от болката, която се четеше в тях. Той забеляза това, понеже Найема нарочно не го прикри.

— Извини ме за непохватността — промърмори Ронсар и наведе главата си така, че устните му почти докосваха слепоочието ѝ. — Нямах намерение да те разстройвам.

Устните ѝ спряха да треперят и тя вдигна брадичката си.

— Оркестърът е много добър, не мислиш ли? Обожавам тази мелодия.

Той ѝ позволи да насочи разговора към по-тривиални неща, но тя чувстваше как погледът му не се откъсва от лицето ѝ. Луи Ронсар определено харесваше ролята на преследвача. „Дотук — каза си тя — се справям задоволително добре: демонстрирам неохота, без да го обидя.“

Танцът свърши, тя му благодари и се обърна да си тръгне.

Той мигновено застана до нея.

— Била ли си в Париж преди?

— Да, разбира се.

— О... Надявах се да ти покажа града.

— Мосю... — Тя се поколеба, сякаш търсеше подходящите думи. — Простете ми, ако си въобразявам, но не се интересувам от

романтични предложения. Даже и вашата професия да не представляваше пречка, аз не бих...

— Ти трябва да ми простиш — прекъсна я той, — ако по някакъв начин съм те накарал да се чувстваш неудобно. Да, бих искал да прекарам известно време с теб. Бих искал да те накарам да се усмихваш отново, както на верандата. Една прекрасна дама не би трябвало да има такива тъжни очи. И даже да ми кажеш, че не мога да те целуна или да споделя някакво друго удоволствие с теб, аз пак бих искал да те заведа на вечеря.

За момент изразът „да споделя някакво друго удоволствие с теб“ ѝ се стори толкова забавен, че не можа да се въздържи да не се усмихне.

— О! Значи една от целите ми е постигната. — Ронсар докосна с пръст ъгълчето на усмихналите ѝ устни. — Усмивката ти е все така прелестна. Моля те, кажи „да“ за вечерята! Репутацията ми е доста преувеличена, уверявам те.

Тя се взираше трескаво в лицето му, сякаш търсеше истината. Най-накрая отвърна малко колебливо:

— Не съм излизала с никого, откакто мъжът ми... — Замълча ѝ извърна очи.

— Разбрах, че си вдовица — каза той. — Да, питах за теб. Съжалявам за загубата ти. Кога... се случи?

„Преди пет години.“ Думите отекнаха в съзнанието и този път скръбта, която се изписа на лицето ѝ, не беше престорена. Пет безкрайни години.

— Преди две години — успя да каже със свито гърло. — Повечето хора смятат, че това е достатъчно дълъг траур, но... не е.

Изражението му беше сериозно.

— Мисля, че календарът на сърцето следва свои собствени закони. Не трябва да позволяваш на никого да те кара да бързаш, включително и на мен. Давам ти дума, че няма да свързвам една вечеря за двама с някакви очаквания. Ще бъде просто вечеряне в приятна компания, това е. Но може би ти би предпочела обяд?

Тя потрепери леко, съвсем съзнателно, а после меко каза:

— Да, един обяд звучи...

— По-безопасно? — предположи той.

— По-неангажиращо. По-малко прилича на среща.

Той се разсмя.

— Разбирам. В такъв случай, мадмоазел Джеймисън, ще ми окажете ли честта да не излезете на вечеря с мен? Вместо това нека да обядваме заедно.

Тя вдигна поглед към лицето му и се усмихна.

— Звучи много добре.

Когато се прибра в дома си в града, Ронсар позвъни по секретния телефон във вилата си. Кара се обади незабавно, въпреки че минаваше един часа след полунощ.

— Обърни се към този твой компютър за една справка — каза ѝ той. — Искам да намериш всичко възможно за Найема Джеймисън от Ню Хемпшър. Тя е вдовица, приятелка на американския посланик и жена му и в момента им гостува.

— Как се пише името ѝ?

Ронсар се поколеба, а после си спомни какво му бе казала тя за майка си, която измислила името от Наоми.

— N-i-e-m-a — отвърна. — Около тридесетгодишна. Тъмна коса и очи.

— Ясно. За кога ти трябва информацията?

— За утре сутринта.

— Веднага се захващам.

Ронсар затвори телефона и бавно закрачи из луксозната си спалня. Отдавна не се бе интересувал толкова силно от една жена, но това не означаваше, че може да си позволи небрежност. Ако Найема Джеймисън не беше такава, каквато изглеждаше на пръв поглед, то той щеше скоро да го разбере. А ако беше, тогава с нетърпение очакваше предстоящото продължително ухажване и момента, в който ще я съблазни. Повечето жени накрая се предаваха и той се съмняваше, че тя е по-различна от останалите.

Беше забравил колко е приятно да си ухажорът, да чувстваш такава триумфална възбуда, както когато тя се съгласи да се види с него на обяд. Надсмя се над себе си — толкова малка победа, а се чувстваше като велик завоевател. Тепърва му предстоеше да предизвика доволна усмивка на лицето на вдовицата.

Бе останала вярна на паметта на съпруга си в продължение на две години. Подобна твърдост рядко се срещаше в днешни дни. Установи, че я уважава за това и ѝ завижда за любовта, която бе изпитала. Подобна любов оставаше нещо непознато за него. Обичаше Мариет, разбира се, а Лора бе най-скъпото на сърцето му същество, но такава всепоглъщаща романтична любов... Не, никога не я беше изпитвал. Страст — да. Похот. Желание да притежава. Но не и любов. Подозираше, че никога не би могъл да обича някого така, че не е способен да изпитва чувства с такава дълбочина. Или може би бе прекалено предпазлив, прекалено подозрителен и залагаше твърде много, за да може да си позволи да стане уязвим.

Дори и когато става дума за жена като Найема Джеймисън.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Телефонът до леглото ѝ иззвъня в шест сутринта и я изтръгна от дълбокия сън, в който беше потънала. Претърколи се и заопипва наоколо, търсейки слушалката.

— Ало? — Звучеше толкова замаяна, колкото се чувстваше.

Чу как някой сподави смеха си.

— Смя да отбележа, че звучиш много свежо и нащрек.

Джон! При звука на гласа му стомахът я присви. Облегна се назад и потъна в меката възглавница.

— Ние, светските хора, имаме нужда от сън.

— Има ли някакъв резултат от светските ти изяви?

— Определено. — Тя се прозя. — Стана още в първите минути.

— Казах ти. Ние сме като амебите.

— Надявам се тази телефонна линия да не се подслушва — внезапно се притесни тя.

— Ако не е така, значи Компанията не си върши работата. Всички телефонни линии в посолството са сигурни, а аз се обаждам от също такъв телефон. А сега ми разкажи всичко за снощи.

Откъде знаеше той, че се е запознала с Ронсар вчера вечерта?

Почувства се леко раздразнена.

— Да не би да ме следиш? Как точно? И къде си сега?

— Разбира се, че те наблюдавам — спокойно отвърна той. — Да не мислиш, че ще те въвлека в тази операция и ще те оставя да се оправяш сама? Наблизо съм, за момента.

Разбра, че това е всичко, което възнамерява да ѝ разкрие. И все пак беше достатъчно. Докато не чу гласа му, не съзнаваше колко много ѝ липсва, колко много ѝ липсва предизвикателството на неговото присъствие. Ако той се намираше наблизо, значи тя трябваше да е нащрек, защото той можеше да изскочи всеки момент. Не ѝ се искаше да излезе от банята чисто гола и да се окаже лице в лице с него. От друга страна... Охо! Изостави тази мисъл, без да я довърши, и започна да докладва за събитията от предишната вечер:

— Той ме последва на верандата и се представи, а после ме покани на танц. Докато танцувахме, ме покани да вечеряме заедно. Отказах му. Днес ще се срещнем на обяд в „Льо кафе Марли“, в един часа. Знаеш ли къде се намира?

— В крилото на Ришельо в Лувъра. Това е мястото, където отиваш, ако искаш да видиш някого и да бъдеш видян от хората.

— А пък аз си мислех, че ще е по-дискретно да обядвам с него, а не да вечерям.

— Не и в „Кафе Марли“. Защо ти е да бъдеш дискретна?

— Ако наистина съм тази изискана и почтена персона, за която се представям — приятелка на семейството на посланика и така нататък, — би изглеждало логично поне да се притеснявам, ако ще се срещам с един търговец на оръжие.

— Ронсар се среща с всички влиятелни хора в Париж — сухо отвърна той.

— Да, но аз съм по-различна от тях. — Каза го с лека надменност, която го накара да се разсмее.

— Кога ще се предадеш и ще се съ согласиш да вечеряш с него? Ако разполагам с достатъчно време, мога да уредя някой от нашите да е край тебе, да постави подслушвателни устройства на масата в ресторанта и други такива неща.

— Не мисля, че някога ще го направя. Ще обядвам с него, но като изключим това, не искам да го насърчавам прекалено много.

— Само се погрижи да го насърчиш достатъчно, за да те покани в имението си.

— Ще се държа приятелски с него, но това е всичко.

От двата края на линията настана пауза.

— Ако се опитваш да ми кажеш, че няма да спиш с него, трябва да знаеш, че никога не съм възнамерявал да го правиш — отвърна накрая той с равен глас.

— Радвам се да го чуя, защото въпросът за секса никога не е стоял пред мен. Макар че започнах да взимам онези проклети хапчета против забременяване, както ми нареди.

Отново настъпи тишина.

— Хапчетата не бяха за в случай, че решиш да имаш връзка с него. Предвидени са, ако нещо се обърка.

Сега разбираше. Ако нещо се объркаше и я пленяха, можеше да бъде изнасилена.

— Ясно — каза с тих глас. Въпросът за хапчетата против забременяване не стоеше при операцията в Иран, защото тогава тя и бездруго ги пиеше. Двамата с Далас искаха да изчакат година-две, преди да имат деца.

— Ще поддържам връзка — каза той и затвори.

Тя бавно постави слушалката на мястото ѝ и се сгуши в завивките, но шансът да заспи отново беше отлетял. Мозъкът ѝ се бе разсънил напълно и препускаше из многобройните перспективи за развитие на нещата, както ставаше винаги след разговор с Джон. Сега се нуждаеше от един хубав, продължителен крос. Колкото повече мислеше за плана, толкова по-добър ѝ се струваше. Щеше да попита Елинор къде е най-подходящото място за тичане. Изскочи от леглото и се зае да изрови от багажа си анцуга, взет за всеки случай.

Елинор не само знаеше къде е най-добре да тича, но и уреди един морски пехотинец, страстен почитател на бягането, който в момента не беше на служба, да я придружи. Найема и сериозният млад мъж с къса, военна подстрижка, тичаха един до друг, докато и от двамата не започнаха да се стичат вадички пот. До връщането им в посолството тя бе успяла да го предразположи да се отърси от сковаността си и да ѝ разкаже историята на живота си, както и за сватбата, която щеше да се състои по време на следващата му по-продължителна отпуската.

Чувствайки се едновременно релаксирана и заредена с енергия от кроса, взе душ и хапна лека закуска, а после реши да попазарува преди срещата с Ронсар на обяд. Елинор ѝ даде списък с интересни магазини и Найема се впусна да изучава френската столица.

Когато таксито я докара до „Кафе Марли“ в един без две минути, тя носеше голяма чанта, пълна с покупки. Погледна към кафенето и за миг я обзе силно желание: прииска ѝ се да обядва с Джон на място като това... „Не!“, заповяда строго на самата себе си, като пресече рязко мисълта си. Не можеше да си позволи да изгуби концентрация по време на работа. Трябваше да се съсредоточи, а не да си мисли какво прави или какво не прави Джон в момента, какво би било да се срещне с него на обяд или на вечеря... „Ето че пак започвам“, промърмори Найема на себе си.

Пропъди всякакви мисли за него и влезе в кафенето. Веднага я посрещнаха. Трябваше само да каже: „Мосю Ронсар?“ — и незабавно я упътиха към една маса.

Ронсар вече беше там и се усмихваше, ставайки. Пое ръката ѝ и леко я целуна. После я настани на стола до него, а не на срещуположния.

— Днес изглеждаш дори още по-добре от снощи.

— Благодаря ти. — Бе облечена в класическа червена рокля без колан, която прилепваше по тялото ѝ, а на врата си носеше перлена огърлица. Ако той бе достатъчно наблюдателен, както ѝ се струваше, щеше да забележи стила и качеството на „Шанел“. Тя се огледа наоколо, заинтригувана от кафенето. Беше отделено от забележителните произведения на изкуството в Лувъра само със стъклени стени.

— Направо сияеш. Стимулирането на икономиката на една нация май ти влияе добре. — Кимна многозначително към чантата с покупките.

— Една жена никога не притежава прекалено много чифтове обувки.

— Наистина ли? Колко са твоите?

— Недостатъчно — каза твърдо тя и той се засмя.

Днес косата му бе прибрана на врата със семпла златна шнола. Но макар че носеше панталони и ленено сако вместо смокинг, а косата му бе вързана на опашка, погледите на всички жени в кафенето изглеждаха привлечени от него както на бала миналата вечер. Притежаваше естествено присъщ екзотичен чар, който действаше като магнит за окото.

Злото би трябвало да е изписано на лицето му, каза си тя. Да изкриви и да загрози чертите му, така че в тях да се чете някакъв намек за неговото присъствие в душата му. Но ако Ронсар бе обладан от злото, тя още не бе видяла никакъв знак за това. Досега той беше неизменно учтив и чаровен, с някаква нежност в маниерите, която изобщо не изглеждаше престорена.

— И така — каза той и се облегна назад, спокоен и отпуснат, — мадам Териът предупреди ли те отново да внимаваш с моя милост.

— Разбира се. Елинор е загрижена за мен.

— Нима мисли, че съм заплаха за теб?

— Смята, че имаш противен характер.

Той примигна, изненадан от откровеността ѝ, а после се разсмя с глас.

— Тогава защо си тук? Изпитваш тръпка от опасността или мислиш, че можеш да ме спасиш от лошия път, по който съм тръгнал?

— Нито едното, нито другото. — Изглежда го сериозно с тъмните си очи. — Смятам, че може би си много мил човек, но не мога да те спася от нищо. А и въобще не си заплаха за мен.

— Май е редно да се обидя — измърмори той. — Ще ми се да бях заплаха за теб по един определен начин. Сигурно много, много си го обичала.

— Повече, отколкото мога да изразя с думи.

— Какъв беше той?

На лицето ѝ се изписа усмивка.

— Беше... В известен смисъл беше необикновен, а от друга страна бе като повечето мъже. Правеше гримаси, докато се бръснеше; оставяше дрехите си по пода, когато се събличаше. Управляваше яхта, пилотираше собствения си самолет, редовно даваше кръв и участваше във всички избори. Смеехме се, карахме се и си правехме планове, както повечето двойки.

— Имал е късмет да бъде обичан толкова всеотдайно.

— Аз имах късмет. А ти? Бил ли си някога женен?

— Не, не мога да се похваля с такова нещо — сви рамене той. — Може би някой ден... — Но от тона му ставаше ясно, че го смята за толкова малко вероятно, колкото слънцето да изгрее от запад.

— Не мисля, че опасната ти репутация е в състояние да изплаши повечето жени — подразни го тя. — Всички представителки на нежния пол наоколо те зяпат.

Даже не се огледа, както биха направили повечето мъже, за да провери дали казаното е вярно.

— Ако съм сам, то е, защото съм избрал да бъда сам. Снощи си мислех, че никога не съм изпитвал нещо подобно на това, което ти си чувствала — и още чувстваш — към съпруга си. Част от мен смята, че би било приятно да обичаш някого толкова силно, но нещо ме кара да съм благодарен, че не е така. Но защо ти разправям всичко това? — каза тъжно. — Да ти обяснявам, че не се смятам за способен някога да те обичам, не е най-добрият начин да те убедя да имаш връзка с мен.

Найема се засмя.

— Успокой се — посъветва го тя и го потупа по ръката. — И без това въпросът за връзката не стои на дневен ред.

Той се усмихна накриво.

— Много ми се иска да беше.

Тя поклати глава, а лицето ѝ още изглеждаше развеселено.

— Не е възможно. Мога да ти предложа единствено приятелството си.

— В такъв случай за мен ще е чест да се смятам за твой приятел. И ще продължа да се надявам — каза той и в очите му проблеснаха весели искрици.

По-късно следобед Ронсар взе в ръка факса, който Кара му бе изпратила. Беше го прегледал набързо веднага щом пристигна, но сега се зае да го проучи по-внимателно. Около Найема Джеймисън нямаше нищо подозрително. Тя бе от Ню Хемпшър, бе посещавала елитно девическо училище, беше се омъжила на двадесет и четири години и бе останала вдовица на двадесет и осем. Съпругът ѝ бе загинал по време на катастрофа с яхта. На няколко пъти ги споменаваха в светските хроники, обикновено заедно с епитети от рода на „влюбена двойка“. Тя бе точно такава, каквато изглеждаше — едно рядко явление в неговия свят.

Той я харесваше. Бе способна на изненадваща прямота, но без зъл умисъл. В известен смисъл харесваше му даже това, че тя не се интересува от него като мъж. Желаше я, разбира се, но липсваше натиск от нейна страна, не беше нужно да оправдава някакви очаквания. Тя просто бе обядвала с него — и това бе всичко. После си бе взела такси до посолството, без намек за повторна среща — и това, разбира се, го направи още по-твърдо решен да я види отново. Бе повторил поканата си за вечеря, а тя тактично я бе отхвърлила. Бе продължил да настоява, докато тя склони да приеме още една покана за обяд.

Звънна частния му телефон и той разсеяно вдигна слушалката.

— Ронсар.

Обаждаше се Кара.

— Ернст Морел на няколко пъти те търси.

Ронсар сви устни. Нито харесваше, нито имаше доверие на Морел. Макар че естеството на работата му го принуждаваше да има всекидневен контакт с фанатици, луди или обикновени убийци, Морел най-вероятно бе най-лошият от всички тях. Ръководеше малка, но особено опасна терористична организация и страстно си падаше по бомбите. Бе поставил експлозиви в една болница в Германия, което предизвика смъртта на шестима пациенти, всичко това — в знак на протест срещу сътрудничеството на Германия със Съединените щати в една военна операция срещу Ирак.

— Какво иска?

— Научил е за RDX-а. Иска него.

Ронсар пусна цветиста ругатня. Първо Темпъл, а сега и Морел. Но Темпъл бе едно, а Морел — нещо съвсем друго. Макар че очакваше изтичане на информация за RDX-а, не го бе предвиждал толкова скоро. Имаше споразумение с производителя — щеше да е единственият доставчик на съединението. Самият той не беше казал на никого, защото експлозивът още не беше усъвършенстван; щеше да има много по-голямо търсене, ако бе надежден, вместо да се ползва с фаталната репутация на взривяващ се по-рано от предвиденото. Производителят бе изцяло отговорен за това, че куцо и саكاتо вече знае за RDX-а.

Както изглежда, партньорите му бяха готови да пожертват големи бъдещи богатства в замяна на незабавна печалба. Въздъхна. Да вървят по дяволите! Щеше да си прибере полагаемия му се процент и да предупреди купувачите, че съединението още не е достатъчно надеждно. Трябваше да пази репутацията си, щом като производителите проявяваха такава липса на далновидност.

— За кого го иска? — попита примирено и разтри челото си между очите, където се бе появила тъпа болка.

— Не каза. Иска да говори с теб.

— Остави ли някакъв номер?

— Да, и каза, че можеш да го намериш там само в рамките на следващите четиридесет и пет минути.

Това бе нещо обикновено, поне за по-способните организации: често сменяха седалището си и човек можеше да се свърже с тях само за кратко. Подобна тактика силно намаляваше шансовете да ги локализируют.

Ронсар записа номера, който Кара му продиктува, и веднага щом прекъсна разговора си с нея, започна да набира цифрите. Видя, че телефонният номер е в Лондон. Чу няколко позвънявания, а после някой вдигна слушалката.

— Хлебарницата — каза някакъв глас със силен акцент. Ронсар произнесе само една дума — името си.

Последва пауза от тридесетина секунди, а после друг глас каза сърдечно:

— Много си точен, приятелю.

Морел бе едър и набит мъж, с гръден кош като гардероб, но гласът му звучеше нелепо тихо. Говореше така, сякаш изстрелва думите от устата си, като се опитваше да компенсира немощното им звучене с по-голяма скорост.

Не беше и никога не би могъл да бъде приятел на Морел.

— Доколкото разбирам, имаш поръчка.

— Дочувам невероятни слухове за тази нова рецепта. Имам нужда от хиляда килограма.

Хиляда килограма! Ронсар изви учудено вежди. Експлозивът щеше да е достатъчен да взриви цял Лондон, не че Морел щеше да го използва наведнъж. Не, щеше да причини големи щети из целия индустриализиран свят или може би да продаде сам известна част от него.

— Подобно количество ще е много, много скъпо.

— Някои неща си струват цената.

— Научи ли от слуховете и това, че рецептата още не е усъвършенствана?

— Как така не е усъвършенствана?

— Резултатите не са благонадеждни. Нестабилни са.

— Аха! — Настъпи тишина...

Морел смилаше информацията.

Един разумен човек не би искал да работи с експлозив, който може да избухне, докато го транспортират, но пък, каза си с мрачен хумор Ронсар, разумът не беше непременно задължителен за подобна категория хора.

— Какво предизвиква такива неблагоприятни резултати?

— Грубо боравене. Например да го изпуснеш.

Последва ново „аха“. Ако човек искаше да използва RDX-а за взривяването на самолет, то трябваше да го носи в ръчния си багаж, за да контролира движението — една самоубийствена задача. Или винаги би могъл да разчита на един нищо неподозиращ куриер, както в случая с полет 183.

— Човек трябва да бъде готов да поеме тези рискове — каза най-накрая Морел. Искаше да каже, че няма лично да борави с експлозива.

— Има още един проблем.

— Толкова много проблеми! — Сега Морел звучеше спрехаво раздразнено като дете, чиято любима играчка се е счупила.

— Рецептата трябва да се използва в срок, иначе... могат да се получат неочаквани резултати. Важно е времето да се изчисли прецизно.

— Така научих и аз, приятелю, така ми казаха! Една наистина интересна рецепта.

— Хиляда килограма са доста голямо количество.

— Но един организиран човек може да се справи с такава задача, нали? Кога ще е готова доставката?

От това негово твърдение Ронсар заключи, че Морел вече е набелязал целите си, които смята да удари почти едновременно. Обаче не разполагаше с достатъчно хора в организацията си, за да се справи сам. Понякога различни организации си сътрудничеха, особено ако имаха общи врагове.

— Не съм сигурен — каза той на Морел. — Това количество наистина е голямо, може би производителят не разполага с толкова много в наличност. — Всъщност Ронсар беше сигурен.

— Готов съм да платя много пари, за да се сдобия с тази рецепта за две седмици.

— Ще предам поръчката ти на производителя.

— Добре, много добре! Утре ще се обадя пак.

Ронсар затвори. Беше крайно ядосан. Пускайки без време RDX-а на пазара, производителят увеличаваше не само своя риск, но и неговия. Подобен риск трябваше да бъде компенсиран, разбира се. Щедро компенсиран.

После му хрумна нещо забавно. Доколкото знаеше, производството още беше крайно ограничено. Една поръчка от хиляда килограма би била трудно изпълнима, а той още не знаеше колко

възнамерява да закупи Темпъл. Може би просто трябва да ги остави да се разберат помежду си кой да получи RDX-а. Сваляне на картите на масата, както го наричаха в уестърните. Да, това определено би било забавно.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— След три дни ще правя парти — каза Ронсар на Найема, докато се разхождаха в един тих малък парк няколко дни по-късно. — В дома си, който се намира в областта Рон-Алп, южно от Лион. Природата е много красива, а домът ми е удобен. Много бих се радвал да присъстваш на партито.

Тя мълчеше, наклонила глава на една страна. Балдахинът от зеленина над главите им ги предпазваше от топлото лятно слънце, а птичките пееха. Не бяха единствените хора, любувачи се на мъничкия парк. Млади майки и бавачки наглеждаха деца на всякаква възраст, които се стрелкаха насам-натам, тичаха, скачаха и се търкаляха в тревата. Бягащи хора се появяваха по алеите, сами и по двойки. Влюбени вървяха ръка за ръка и поспираха от време на време, за да се целунат. Пейките бяха заети от възрастни хора — някои играеха на табла или шах, а други просто гледаха какво се случва около тях. В топлия въздух витаеше сладкият парфюм на цветя, нежен като любовно докосване.

— Не казваш нищо — забеляза след малко той. — Безпокоиш ли се заради неодобрението на мадам Териът?

— Отчасти за това, а и макар да казваш, че очакваш от мен само приятелство, някак не ми се струва, че си се отказал да се надяваш... да си променя решението.

— Разбира се, че се надявам — каза нехайно той. — Аз съм мъж... При това — французин. Много бих искал да спя с теб. Но ми е приятно и просто да съм с теб. Ти не искаш услуги от мен, не желаеш и парите ми. Осъзнаваш ли колко малко хора като теб има в живота ми?

— Животът ти е такъв, какъвто си го направил. — Вдигна очи към него. — Отказвам да изпитвам съжаление към теб.

Той се усмихна и я хвана за ръката.

— Ето точно това искам да кажа. Ти казваш това, което мислиш.

— Невинаги — отвърна Найема. — Твърде учтива съм, за да го правя.

Усмивката му премина в смях.

— Да ме засегнеш ли се опитваш?

— Разбира се. Знаеш какво мисля за твоята... професия.

Нещо се мярна в очите му — някакво изражение, което изчезна, преди тя да успее да го разчете.

— Всички ние правим това, което трябва.

— Не е така — отвърна тя. — Някои хора правят това, което могат.

— Има ли някаква разлика между „мога“ и „трябва“?

— Изглежда, има. Хората, казващи, че правят това, което трябва, обикновено причиняват страдания. А правещите това, което могат, обикновено помагат.

— Въпрос на семантика — сви рамене той. — Но ти може би имаш право. Аз направих своя избор, когато бях млад, и сега не трябва да хленча. Може и да съм имал други възможности, но тогава, на тази възраст, не ги виждах. При дадените обстоятелства бих направил същия избор.

В гласа му нямаше съжаление, просто едно прагматично приемане на факта кой и какъв е той. Не се чувстваше безкрайно отчаян от направените грешки, не изпитваше горчивина, не се бореше със съвестта си. Бе поел по един определен път и никога не поглеждаше назад.

Искаше й се да го запита защо е направил този избор, но отговорът изглеждаше съвсем очевиден: за пари. Нуждаел се бе от пари и бе избрал това средство, за да ги получи. Въпросът „Защо“ нямаше значение. По собствената си свободна воля той бе преминал отвъд границата, разделяща закона от беззаконието. Не можеше да се въздържи да не го харесва, но в същото време не изпитваше угризения, че не е тази, за която му се представя. Ронсар беше враг, колкото и дружелюбен и чаровен да беше.

— Като оставим настрана професията ми, аз все пак искам отговор на поканата си.

— Парти в дома ти? — Именно на такова събиране Джон бе искал да я поканят, но в гласа й нямаше и следа от ентузиазъм. — Колко голямо парти?

Този въпрос отново го накара да се усмихне.

— Да не би да си мислиш, че ще е парти за двама, каквото значително бих предпочел? Мисля, че поканените са около стотина.

— Значи домът ти е нещо повече от „удобен“ — каза сухо тя.

— Може би омаловажих нещата. Но за половината брой хора има отделно крило за гости, така че не всички ще бъдат под един покрив.

— Все пак очевидно става дума за доста голям покрив.

— Да, така е. Моля те, не се настройвай срещу мен само заради покрива ми.

Тя се засмя.

— Сигурна съм, че покривът ти е много хубав. Имаш ли нещо против да попитам кои ще са останалите гости?

Очите му заблестяха.

— Не би ме питала, ако не смяташе да приемеш — каза със задоволство той. — С много от гостите вече се запозна на бала на премиер-министъра.

С много от тях, но не с всички. Без съмнение някои от гостите му не бяха от тези, които получават покани за официални вечери от членове на правителството. Какъв свят, изпълнен с цинизъм — създателите и нарушителите на законите общуваха задкулисно едни с други. Джон също щеше да присъства — като представител на вторите. Запита се дали той би се изненадал от присъствието на някои от другите гости, а после отхвърли тази идея. Не, не би се изненадал. Може би добре ги познаваше.

— Моля те, кажи „да“ — нежно се опита да я придума той. — Няма дълго да остана в Париж и твоето посещение тук може да свърши, преди да се върна.

— Да — каза тя и въздъхна. — Сигурно след това ще се върна у дома. Би било неуместно да те посетя и после да се прибера в посолството. Не искам да правя нищо, което да навреди на кариерата на Албърт.

Вървяха в мълчание. Може би не му харесваха думите ѝ, че общуването с него има последици за някого, но тя не възнамеряваше да му спестява нищо. Трябваше да върши работата си и досега инстинктите не я подвеждаха. Толкова много хора му се подмазваха и толкова много жени го преследваха, затова самият факт, че тя не го правеше, я издигаше в очите му.

— Значи няма да те видя повече, след като си тръгнеш от партито — каза накрая той. Усмихна се накриво. — Май обикновено не се движим в едни и същи среди.

— Не — отвърна тя. — Не го правим.

— Тогава още по-важно е да дойдеш. Има някой, с когото искам да те запозная.

— Получих поканата — каза на Джон, когато той позвъни на следващата сутрин.

— Много добре. Кога заминаваш?

— Вдругиден.

— Ще бъда там чак на следващия ден. За вечерта е предвиден маскарад и най-вероятно ще насроча пристигането си за тогава.

— Откъде знаеш програмата? И защо ще се появяваш наред партито?

— Вниманието на всички ще бъде раздвоено, включително и на Ронсар. Това ми дава малко предимство, но всеки детайл е важен. Не знаем нищо за охраната, за разположението на стаите или за графика му и ще трябва да импровизираме. Не забравяй, че ще съм поразен от теб в мига, в който те видя, така че ще имаме извинение да бъдем заедно.

— Превръщам се в богиня на любовта — промърмори тя. — Поразявам мъжете наляво и надясно.

Той тихо се засмя.

— Може би си открила призванието си в живота.

— Да поразявам мъже?

— Мисля, че може и да ти хареса.

— Зависи от това с какво ги поразявам.

— Ще се видим след три дни, Мата Хари.

Същия ден Ронсар замина за вилата си, така че тя пропусна да обядва с него за пръв път от запознанството им. Доволна да разполага с малко свободно време, използва по-голямата част от деня, за да си набави нещата, които щяха да ѝ трябват в дома на Ронсар. Шефът на отдела на ЦРУ в посолството ѝ оказа голяма помощ с осигуряването на

миниатюрни преподаватели, батерии и жички. Ако имаше въпроси, не ги бе задал на нея. Тя знаеше, че сигурно е изяснил всичко с Лангли, щом беше толкова склонен да ѝ сътрудничи.

Човекът не знаеше нищо за работата ѝ, а само това, че трябва да ѝ осигури всичко необходимо. Контингентът на ЦРУ в Париж дори не предполагаше, че се среща с Ронсар, освен ако някой от военните не бе проявил самоинициатива и не я бе проследил в един от изминалите дни, но тя не можеше да се сети защо някой от тях би го направил. Досега единствено им бе известно, че тя е приятелка на гости у посланика и жена му.

Лион се намираше на около триста километра от Париж — твърде далеч, за да кара с кола дотам. Тя резервира самолетен билет и се обади на един телефонен номер, който Ронсар ѝ бе оставил, за да уреди да я посрещнат на летището.

Нямаше търпение да пристигне и да види с какво си има работа, за да направи конкретни планове за действията си. Не ѝ харесваше много ролята на бездейна жена от висшето общество. Щеше ѝ се да се занимава и с други неща, освен да пазарува, да присъства на партита и да ходи на обяд с някого.

В деня на полета ѝ до Лион времето беше прекрасно и пътуването мина съвсем гладко. На летището я посрещна мъж в стилин сив костюм, подстриган като военен — съвсем късо, с очи, скрити зад слънчеви очила. Не говореше повече от необходимото, но си вършеше съвестно работата. Взе багажа ѝ и я настани в сребристосив ягуар. Тя се облегна назад и се приготви да се наслади на пътуването.

Тръгнаха на юг по магистралата, а после се насочиха на изток, към Гренобъл. Районът беше красив, може би най-красивият във Франция, с величествените френски Алпи, които се виждаха в далечината на изток. Времето бе по-топло, отколкото в Париж, а слънчевите лъчи проникваха и през скъпите тъмни стъкла на ягуара.

Когато вилата на Ронсар се мярна пред погледа ѝ за първи път, тя примигна от изумление. Щастлива беше, че носи слънчеви очила, които да скрият изражението ѝ. Предполагаше се, че е свикнала с лукса и богатството. Разсеяно си помисли: „Джон трябваше да ме предупреди“.

Една алея, покрита с безупречно гладки плочи, край която растяха разноцветни цветя, водеше към масивни порти. Висока три

метра и половина сива каменна стена ограждаше отвсякъде имението. Само камъните, използвани за построяването на стената, сигурно възлизаха на доста внушителна сума. Когато колата се приближи, портите гладко и безшумно се плъзнаха встрани, а щом премина, почти веднага автоматично се затвориха.

Самото имение изглеждаше огромно. По нейна преценка сигурно обхващаше най-малко четиридесет акра, въпреки че ландшафтът бе толкова изкусно подреден, че на места каменната стена изобщо не се виждаше. Къщата — макар да изпитваше съмнения дали една толкова огромна постройка може да се нарече просто „къща“ — бе на четири етажа, с крила от двете страни. Покриваха я огромни мраморни плочи от блестящ светлосив мрамор, с тънки жилки в златисто и розово. Ефектът беше зашеметяващ.

Отдясно се намираше дълга двуетажна сграда, наподобяваща на казарма, чийто вид отново умело бе прикрит със сполучливо озеленяване. Отляво, като същинско бижу, разположено сред живописно изкуствено езерце, се намираше нещо, което приличаше на отделна къща. Тя се досети, че е отделението за гости, за което бе споменал Ронсар. Достатъчно голямо, за да бъде един малък хотел, то изглеждаше дребно единствено в сравнение с масивността на главната сграда.

Незаконната търговия с оръжие очевидно бе много, много доходен бизнес.

Досега си нямаше и понятие колко богат е Ронсар, но сега по-добре разбираше защо жените тичат след него и парите му.

Навсякъде наоколо имаше мъже с тъмни очила — неговата лична армия. Изглежда, съществуваше специална система на обличане, която издаваше ранга им. Повечето носеха тъмнозелени панталони и ризи, прилични на военни униформи, и открито носеха в ръце оръжията си. По-малко бяха облечените с тъмнозелени панталони, но с бели ризи — те носеха пистолетите си препасани на колана. Най-малобройни бяха онези в светлосиви костюми като нейния шофьор.

Част от гостите вече бяха пристигнали. Те се разхождаха безцелно из градинките, облечени небрежно, но със скъпи дрехи — в стила, който тя винаги бе асоциирала с провинциалните имения. Някои седяха на една странична веранда и се наслаждаваха на коктейлите си. Шестима усърдни индивиди се подвизаваха на тенис кортовете, но в

движенията им започваше да се наблюдава нарастваща вялост, пропорционална на изтощението им под слънчевите лъчи.

Когато тя слезе от колата, самият Ронсар се спусна по ниските, широки стъпала да я посрещне — усмихнат и протегнал ръце за поздрав. Леко сложи ръце на раменете ѝ и се наведе, като докосна с устни бузата ѝ. Тя се стресна, отдръпна се и примигна. За първи път бе направил нещо повече от това да целуне ръката ѝ и тя явно изглеждаше смутена, защото той вдигна вежди и каза сухо:

— Като те гледа, човек би си помислил, че съм се опитал да те съблека. Ако егото ми е било прекалено надуто, то сега е спаднало дотолкова, че прилича на вчерашно шампанско. — Тъжно поклати глава. — Като си помисля само, че тази целувка ми липсваше.

— Извинявай, просто не го очаквах.

— Не, не се извинявай, ще развалиш ефекта.

— Сега пък ти ме караш да се чувствам виновна.

— Шегувам се. — Той се усмихна и подхвърли на двама млади служители, които стояха неподвижно зад гърба му като на стража: — Оставете багажа на мадам в Градинската стая.

— Градинската стая — повтори тя. — Звучи прекрасно!

— Всъщност това е един малък апартамент. Искам да се настаниш удобно. И преди вродената ти подозрителност да вземе връх, нека ти кажа: не се намира до моя личен апартамент. Никоя от стаите за гости не е в близост до него.

— Можеш да смяташ, че подозренията ми са се изпарили. — Тя го хвана за ръката и той я поведе навътре в сградата, където ободрителната хладина приятно отстъпваше пред знойния пек навън.

Към изрисувания таван, намиращ се на разстояние три етажа над главите им, се издигаха мраморни колони. Подът бе покрит с плочи от гранит, по-тъмни от бледосивите колони, и върху него бяха постлани огромни пъстроцветни килими. Отляво и отдясно към сводестия таван се виеха две огледално разположени стълбища, които се събираха на върха и поставяха началото на два коридора.

— Надявам се, че си се погрижил да осигуриш карти на всички, за да не се изгубят наоколо — каза Найема, когато Ронсар я поведе нагоре по стълбите.

— Архитектурното решение, общо взето, е съвсем просто — отвърна той и се усмихна при вида на недоверчивото ѝ изражение. —

Няма задънени улици. Всички разклонения водят директно до главния коридор. Ако имаш чувство за ориентация, ще можеш да намериш обратния път дотук без никакви затруднения.

Докато се изкачваха по стълбите, тя вдигна поглед към огромен гоблен, окачен на стената отляво.

— Колко стара е къщата ти?

— Изобщо не е стара. Построена е през седемдесетте от един петролен магнат от Близкия изток. Когато цената на нефта беше паднала, имаше нужда от пари в брой, а аз успях да му ги предоставя.

На горния етаж мраморните стълби извеждаха до пътеки в гълъбовосиво, толкова дебели, че краката й потъваха в тях. Светлината се прецеждаше през богато орнаментирани прозорци. Когато се приближи да надникне навън, видя на двора огромен басейн с неправилна форма, декориран със зеленина по начин, напомнящ за истинско езеро, с някакъв малък водопад, от който водата с бисерни пръски се хвърляше в тюркоазната си обител.

— Сигурно басейнът е неповторима гледка нощем, като някакъв друг свят — каза тя.

— Той ми осигурява едно от любимите ми неща. След тежък ден няма нищо по-релаксиращо от едно продължително плуване.

Ронсар я поведе надолу по коридора, после сви наляво в едно разклонение и отвори някаква врата от дясната страна.

— Ето я Градинската стая. Надявам се да се чувстваш удобно.

Найема пристъпи вътре и очите й се оживиха от удоволствие.

— Прекрасна е!

Причината да я нарекат „Градинската стая“ беше очевидна — бе отрупана със зеленина. Освен прекрасно аранжирани букети имаше двуметрови палми, стратегически разположени на подходящи места и нефритенозелени рододендрони със сочни листа. Намираха се в малка всекидневна. Отворена двукрила врата отдясно водеше към разкошна спалня. Право напред се намираше балконът, отрупан богато с цветя в саксии и букети във вази. Към него водеха стъклени врати. Балконът бе широк колкото всекидневната и спалнята, взети заедно — около дванадесет метра.

Ронсар я гледаше как се движи наоколо из апартамента, докосва растенията и вдъхва аромата на цветята.

— Това е едно спокойно местенце. Казах си, че може би ще ти хареса — едно бягство от бясната въртележка на обществото и неговия социален живот.

— Благодаря ти — каза искрено Найема. Предвидливостта му да ѝ осигури това малко убежище беше трогателна. Имаше право да си мисли, че тя обича от време на време да остава сама, на спокойствие, за да възстанови силите и енергията си. Огледа се наоколо и забеляза, че балконът предоставя отлична възможност за тайни и незабелязани появявания ала Медина. Щеше да се погрижи стъклените врати винаги да са отключени — не че те биха затруднили особено един експерт по влизането с взлом от ранга на Джон.

Багажът ѝ вече бе оставен на една тапицирана пейка до леглото. Ронсар я хвана под ръка.

— Камериерката ще се погрижи да разопакова багажа ти. Ако не си прекалено изморена, има някой, с когото искам да те запозная.

— Не, не съм уморена — отвърна Найема и си спомни, че той бе споменал в Париж за съществуването на някого, с когото желае да я запознае. Електронните приспособления, които беше донесла със себе си, стояха заключени на сигурно място в кутията ѝ за бижута, така че тя не се тревожеше за опасността камериерката да ги види и да докладва на Ронсар за интересните неща в багажа на една от гостенките му.

— Моето лично крило е от другата страна на къщата — каза той и се усмихна. — Не съм те излъгал, като ти казах, че твоят апартамент не е в съседство с моя. Ще ми се да беше, но съзнателно направих някои промени, тъй че стаите за гости да са сравнително отдалечени.

— За по-голяма сигурност или заради правото ти на личен живот?

— И заради двете. — През лицето му премина сянка на дълбока нежност, още по-учудваща поради факта, че изглеждаше насочена към другиго. — Но не заради моята сигурност и моето право на личен живот. Казах ѝ, че ще доведе някого да я види, и тя те чака с нетърпение цял ден.

— Тя?

— Дъщеря ми. Лора.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дъщеря му? Джон не ѝ беше споменал, че Ронсар има дъщеря. Найема се опита да скрие изненадата си.

— Никога досега не си ми споменавал за нея — каза тя. — Мислех, че сестра ти е единствената твоя роднина.

— Е, може и да съм параноик. Правя всичко, което е по силите ми, за да я опазя. Както самата ти изтъкна, аз имам неприятен характер. Имам и много неприятели.

— Казах, че Елинор мисли, че имаш неприятен характер — поправи го тя.

— Права е, така да знаеш. Прекалено неприятен съм за една жена като теб. Неприятен и неприемлив.

Тя направи гримаса с очи.

— По-полека, Ронсар! Жените сигурно направо ти се нахвърлят, когато ги предупредиш, че си твърде опасен за тях.

— Някога споменавал ли съм ти, че притежаваш този отвратителен навик да прозираш истината зад конспиративните ми намерения? — попита нехайно той и двамата дружно се засмяха.

Не бяха единствените хора в коридора. Минаха покрай няколко от гостите, а те непременно искаха да поговорят с домакина. Един господин ѝ се стори познат и това си пролича по начина, по който я изгледа. След миг тя го идентифицира като любителя на конни надбягвания, с когото се бе запознала на банкета у премиер-министъра. Усмихна му се и го попита как е финаширал конят му на състезанието през уикенда.

— Ето че си спечели един доживотно предан роб — каза Ронсар, щом продължиха по коридора. — Той отегчава всички с приказките си за коне и надбягвания.

— Аз обичам конете — спокойно отвърна тя. — А и да се държиш мило с някого не изисква повече усилия, отколкото да се държиш гадно.

Отне доста време да стигнат от единия край на вилата до другия, особено след като постоянно го спираха. Най-накрая преминаха в

личните му покои, защитени от тежки дървени порти.

— Тук е моят апартамент — каза той и посочи друга дървена врата с две крила вляво по коридора. Показа ѝ една всекидневна, която я порази с уютната семейна атмосфера; една малка кинозала; една огромна стая за игра, пълна с всевъзможни играчки и игри; както и една библиотека, така претъпкана с книги, че според нея бе невъзможно на лавиците да се постави дори и една книга повече. Заглавията варираха от художествена литература през всякакви други жанрове до изумително разнообразие от детски книжки, които бяха смесени с останалите.

— Това е една от любимите стаи на Лора — каза той. — Тя обожава да чете. Разбира се, вече е надраснала книжките с приказки, но аз се старая винаги да има подходящи за нейната възраст книги.

— На колко е години?

— На дванадесет. Очарователна възраст. Колебае се между детството и моминството, сякаш не може да реши дали иска да си играе с куклите или да експериментира с червилото. Забранил съм червилото, поне за още една година — каза той и сви устни.

Обърна се към нея, а на устните му още имаше усмивка, но очите му сякаш гледаха през нея.

— Лора е дребничка за своята възраст — каза. — Много дребничка. Искам да си подготвена. Здравето ѝ... не е добро. Всеки миг с нея ми е като дар от Бога.

От устата на човек като Ронсар това прозвуча странно, но пък може би не беше. Отвори някаква врата, която водеше към една толкова приветлива и очарователна стая, че Найема затаи дъх. Пристъпиха вътре.

— Тате!

Гласчето бе тъничко и сладко, чисто като кристал. Дочу се някакво бръмчене и тя се приближи, седнала на автоматизирана инвалидна количка — една малка кукла с живо лице и усмивка, която озари света. Към гърба на количката бе прикрепен кислороден апарат, а от него до ноздрите ѝ водеха прозрачни тръбички, закрепени с панделка около главата ѝ.

— Лора! — Гласът му бе изпълнен с болезнена нежност. Приведе се и я целуна. Заговори на английски: — Това е моята приятелка мадам Джеймисън. Найема, това е моето сърчице, дъщеричката ми Лора.

Найема се наведе напред и протегна ръката си.

— Много ми е приятно да се запознаем — каза тя също на английски.

— И на мен, мадам. — Малкото момиче подаде ръка на Найема. Тя внимателно пое крехката ръчичка в своята и изпита болезнено усещане. Ронсар бе казал, че дъщеря му е на дванадесет, но тя изглеждаше сякаш на шест години и най-вероятно тежеше само около двадесет и пет килограма. Беше тъй слабичка, че кожата ѝ изглеждаше снежнобяла, със синкав оттенък. Имаше очите на Ронсар, тъмносини и интелигентни, както и ангелска усмивка върху лице като от алабастър. Копринената ѝ косица бе светлокестенява, внимателно сресана назад и вързана с ярка панделка.

Имаше червило на устните си.

Ронсар го забеляза в същия миг, в който и Найема.

— Лора! — възкликна той. — Забранил съм ти да носиш червило! — Изгледа я строго, с ръце на хълбоците.

Тя му хвърли продължителен и многострадален поглед, сякаш вече се бе отчаяла, че ще успее някога да го накара да я разбере.

— Исках да изглеждам добре, тате. Заради мадам Джеймисън.

— Ти си много красива такава, каквато си. Не ти трябва червило. Твърде малка си за грим.

— Да, но ти си моят татко — каза тя с неоспорима логика в думите. — Ти винаги мислиш, че съм много красива.

— Мисля, че цветът много ти отива — каза Найема, защото жените трябваше винаги да се подкрепят. Не лъжеше. Лора бе проявила несвойствена за възрастта си разсъдливост, избирайки нежнорозово червило, при това нанесено съвсем леко. Всяко по-ярко би изглеждало гротескно на такова бледо лице. Не обърна внимание на дребния ръст на момиченцето — важно бе съзнанието, а не тялото ѝ.

Ронсар вдигна учудено вежди, сякаш не можеше да повярва на ушите си.

— И ти взимаш страната на тази... на тази непослушна бунтарка?

Лора се изкикоти, когато чу да я наричат „бунтарка“. Найема посрещна укорителния поглед на Ронсар с невинно изражение и сви рамене.

— Разбира се. Ти какво очакваш да направя?

— Да се съгласиш с него — каза Лора. — Той очаква всички негови жени да се съгласяват с него.

Този път смайването на Ронсар не беше престорено. Изумен да чуе едно такова твърдение от устицата на невинната си дъщеричка, той я зяпна, останал без думи.

— Но аз не съм от неговите жени — изтъкна Найема. — Аз съм просто една приятелка.

— Никога не е водил някоя от другите да се запознае с мен. И понеже доведе теб, помислих си, че може би иска да бъдеш моя маман.

Ронсар издаде тих звук, сякаш не му достигаше въздух. Найема не му обърна внимание и се усмихна на детето.

— Не, няма нищо такова. Не сме влюбени един в друг, пък и татко ти е алергичен към женитбите.

— Знам, но би се оженил, ако мисли, че го искам. Ужасно ме глези. Би ми дал каквото си поискам, затова се опитвам да не искам много, иначе ще бъде твърде зает за всичко останало.

Тя бе една тревожна смесица от детинска наивност и доверчивост и несвойствена за годините си прозорливост. Каквито и да бяха физическите ѝ проблеми, те я бяха подтикнали да търси отговорите в самата себе си много по-рано, отколкото повечето хора.

— Докато той се възстановява — каза тя и рязко завъртя количката, — ще ти покажа стаите си.

Найема закри до количката и Лора я заведе на екскурзионна обиколка из апартамента си. Всичко бе предвидено така, че момичето да може да достига предметите от количката, а отстрани на нея бяха прикрепени чифт дълги щипки, подобни на маша, с които да вдига това, което изпусне. Една жена на средна възраст се приближи до тях и бе представена като Бернадет, болногледачката на Лора. Нейната спалня се намираше до тази на момичето, така че тя бе на разположение и през нощта, ако помощта ѝ беше необходима.

Всичко, което би могло да представлява интерес за едно момиче, бе осигурено. Имаше книги, филми, кукли, игри, албуми, модни списания... Лора ги показва всичките на Найема, докато Ронсар се влачеше отзад смаян и замислен, защото го бяха накарали да се почувства излишен.

Лора дори показва на Найема комплекта си с гримове. Ронсар отново издаде хриптящи звуци, сякаш ще се задуши. Това не беше

някакво си комплектче „наужким“, а истински гримове на „Диор“ във великолепна сребърна кутийка с многобройни отделения и чекмедженца.

— Аз си ги поръчах — каза Лора, необезпокоена от ужаса на баща си. — Но нищо не изглежда както трябва, когато го пробвам. Даже и червилото ми стои... като на палячо. Днес потърках с пръст червилото, а после с него — устните си.

— Много добре. Така се придава съвсем лек цвят и блясък на устните. — Найема придърпа стола си и седна до момичето, като взе комплекта с гримове в скута си. Зае се да разглежда съдържанието му. — Гримирането е като всичко останало — за да се овладее, е нужна практика. Някои неща никога няма да ти стоят добре просто защото не подхождат на лицето ти. Човек се научава, като експериментира. Искаш ли да ти покажа?

— О, да, моля те! — нетърпеливо възкликна Лора и се наведе напред към нея.

— Забранявам! — каза Ронсар по-скоро с отчаяние в гласа, отколкото с решителност. — Тя е твърде малка...

— Луи — прекъсна го Найема, — изчезвай оттук. Това е женска работа.

Той обаче не изчезна. Седеше, а на лицето му бе изписано очарователно безпомощно изражение, докато наблюдаваше как Найема демонстрира начина на използване на гримове.

Розовият руж бе прекалено ярък за това бледо лице.

Найема взе салфетка и избърса по-голямата част от него, като остави съвсем лека следа от руменина върху страните ѝ.

— Запомни: и след като нанесеш грима, това не значи, че не можеш да правиш корекции. Ако е прекалено много, избърсваш го донякъде. Когато се гримирам, винаги имам под ръка салфетка и памук, за да направя ефекта по-лек и ненатрапчив. Виждаш ли как съм очертала очите си? — Тя се наведе и приближи към Лора лицето си, а момичето се взря настойчиво в нея и кимна.

— Използвам черен молив, като този... Много мек, за да не опъва кожата ми. После избърсвам повечето с тампонче памук, така че едва да се забелязва. Но аз съм брюнетка, а ти си руса, ето защо черното би било прекалено тъмно за теб. Когато пораснеш достатъчно,

за да използваш молив за очи или очна линия, избери пастелно сиво или бежово...

Урокът по гримиране продължи, а Лора попиваше всяка нейна дума. Под напътствията на Найема върху дребното, слабо лице всъщност бе нанесено съвсем малко от грима, само лека следа, която да придаде повече цвят на тена ѝ. Лора се огледа в огледалото с изпитателен поглед, а после се усмихна.

— Сега нямам чак толкова болнав вид — каза доволно. — Благодаря много, мадам Джеймисън. Видя ли, татко?

— Да, видях. Изглежда добре, но...

— Ако умра, искам да се погрижиш някой да ме гримира точно така. Не искам да изглеждам болна, когато стигна на небето.

Лицето на Ронсар изведнъж стана мъртвешки бледо. Найема почувства как сърцето я заболя заради него, но също и заради малкото момиченце, което вероятно никога не бе изпитало радостта от доброто здраве, никога в живота си не бе тичало и играло подобно на другите деца.

— Няма да нося грим сега, обещавам. Нито дори червило, въпреки че ми харесва — каза тя. — Но... ако... Обещай ми, тате!

— Обещавам! — Гласът му прозвуча дрезгаво, напрегнато, съвсем различно от обичайния му изискан и школуван тон.

Тя се пресегна и го потупа по коляното — дете, което успокояваше родителя си.

— Можеш да вземеш комплекта и да ми го пазиш — каза. — Така винаги ще знаеш къде е.

Той я вдигна от количката и я взе на скута си, като внимаваше да не измъкне тръбичката на кислородния апарат. Беше толкова крехка, толкова мъничка. Краченцата ѝ висяха далеч от пода като на детенце от детската градина. Свел глава над нея, така че бузата му да докосва косицата ѝ, за момент той не беше в състояние да каже нищо.

— Още дълго, дълго време няма да ти трябва — каза най-накрая.

— Знам. — В очите ѝ обаче се четеше съзнанието за нещо друго.

Изглежда, вече започваше да се уморява. Той я докосна по бузата.

— Искаш ли да си полегнеш малко?

— На шезлонга — отвърна тя. — Има един филм, който искам да гледам.

Дойде Бернадет и забута инвалидната количка с кислородния апарат, а Ронсар носеше дъщеря си на ръце към покрития с плюш шезлонг. Под леката следа от розово червило устните на детето изглеждаха малко синкави. Той зави крачетата ѝ с едно меко одеяло, а Бернадет подреди възглавниците така, че да ѝ е удобно.

— Добре! — рече Лора и се намести на възглавниците. — Сега съм в идеалната поза за гледане на филми. — Хвърли на баща си дяволит поглед. — Филмът е романтичен.

Той бе възстановил самообладанието си.

— Ще ми побелее косата заради теб — обяви той и престорено се намръщи. — Романтичен филм значи!

— Със секс — добави пакостливо тя.

— Не казвай нищо повече — каза Ронсар и вдигна ръце, сякаш за да възпре думите ѝ. — Хич не искам и да знам. Един баща не може да понесе повече. Пожелай на мадам Джеймисън приятен ден и ще те оставим да си гледаш романтичния филм.

Лора ѝ протегна ръка.

— Приятен ден, мадам. Беше ми много забавно! Ще ме посетите ли отново?

— Разбира се! — отвърна Найема и се усмихна въпреки болката, стегнала сърцето ѝ. — Много се радвам, че се запознахме, мадмоазел. Баща ти е късметлия да има дъщеря като теб.

Лора вдигна очи към баща си, а изражението в тях отново беше прекалено зряло за годините ѝ.

— Аз съм тази, която има късмет.

Той я целуна, докосна я по бузата и я дари с усмивка, докато излизаше от стаята. Но стисна ръката на Найема толкова силно, че можеше да счупи пръстите ѝ.

Излязоха в коридора.

— Боже! — промълви задавено той, сви се надве и опря длани на коленете си. Задиша учестено, сякаш не му достигаше въздух.

Найема инстинктивно протегна ръка, за да го успокои. Поколеба се, а ръката ѝ увисна във въздуха. После леко го докосна по гърба.

След миг той се изправи и тръгна надолу по коридора, далеч от стаята на Лора. Едва тогава заговори:

— Понякога ми идва прекалено много. — Гласът му още звучеше напрегнато. — Моля те да ме извиниш. Не си давах сметка, че тя...

Опитвах се да не ѝ позволя да научи колко сериозна е болестта ѝ, но тя е толкова интелигентна... — Думите му заглъхнаха.

— Какво ѝ е? — попита внимателно Найема. Върху една малка масичка имаше шише с някакъв алкохол и комплект чаши. Тя се отдалечи и му наля здрава доза. Той я изпи наведнъж, без да задава въпроси.

— Твърде много неща — каза и завъртя празната чаша в ръката си. — Ако проблемът беше един, може би щеше да има решение. Има болно сърце, само един бъбрек и кистозна фиброза. Фиброзата, изглежда, влияе повече на храносмилателната ѝ система, отколкото на белите дробове, иначе вече сигурно... — Замлъкна и преглътна с мъка. — Съществуват нови лекарства, които ѝ помагат, но пак е много трудно да си набави необходимите хранителни вещества. Постоянно се храни, но не расте и теглото ѝ не се увеличава. И малкото тегло, което е качила, допълнително натоварва сърцето ѝ. Сърдечната трансплантация е изключена заради кистозната фиброза. — Устните му горчиво се извиха, но това не беше усмивка. — Да се намери подходящо сърце е почти невъзможно. Би трябвало да получи сърце на малко дете, заради ръста си, а даряването на сърце от дете се случва изключително рядко. Кръвната ѝ група е А отрицателна, което снижава почти до нула шанса да се намери сърце. Даже и ако се осигури подходящо сърце, медиците смятат, че присаждането му на някого, който има толкова други проблеми, би било... една неоправдана загуба.

Тя просто нямаше какво да каже. Не можеше да изрече кухи успокоителни думи, щом състоянието на Лора беше толкова безнадеждно.

— Години наред се опитвам да намеря сърце на черния пазар за органи. — Бе втренчил невиждащи очи в празната чаша в ръцете си. — Осигурявам огромни средства за изследвания на възможностите за генно лечение на кистозната фиброза, за разработването на нови лекарства, за всичко, което би ѝ осигурило още малко време живот. Ако поне една от болестите ѝ можеше да се излекува... Поне една! — възкликна ожесточено. — Тогава би имала някакъв шанс.

Изведнъж истината я порази като гръм от ясно небе.

— Значи затова ти... — каза и спря. Нямаше нужда да довършва изречението.

Той го стори вместо нея:

— ... станах незаконен търговец на оръжие? Да. Трябваша ми огромни суми пари, и то бързо. Изборът беше между наркотици и оръжие. Избрах оръжието. Ако се случи нещо, което да увеличи шансовете ѝ — каквото и да било: чудодейно намиране на сърце или пък ново лечение, — трябва веднага да разполагам с пари в брой. Медицинските изследвания и новите разработки също са безбожно скъпи. — Сви рамене. — Тя ми е дете — каза просто. — Може да съм продал душата си на дявола, но бих сторил всичко, стига тя да оживее.

Найема вече знаеше, че душата му е многопластова и сложна. Като се изключи бизнесът му, той изглеждаше почтен човек. Онова, което вършеше, бе ужасно, но той го правеше заради всеотдайната си любов към своето дете. Заболя я за него, както и за Лора.

— А майка ѝ?

— Тя беше... едно мимолетно увлечение. Не искаше да задържи детето, но аз я убедих да го роди. Платих всичките ѝ разходи и ѝ дадох голяма сума пари накуп заради труда, който си даде. Не мисля, че изобщо я видя. Лекарите ѝ казали, че бебето най-вероятно няма да оживее, и тя си тръгна. Аз донесох Лора у дома. Не бях беден. Семейството ми беше повече от заможно. Но това не беше достатъчно, не и ако исках детето ми да оживее. Ето защо използвах положението си във висшите кръгове на Париж — и за да си осигуря контакти, и за да успея. Моля те, не ме гледай така сърцераздирателно, мила. Не съм галантен или трагичен, а безмилостен и прагматичен. Единствената ми слабост е дъщеря ми и пред нея съвсем се размеквам, както видя. Тя е способна да се отнася с мен съвсем безмилостно — едно качество, което без съмнение е наследила от мен.

— Сърцето ми се къса не заради теб, а заради нея — рязко каза Найема. — Ти си направил своя избор.

— Бих направил същия избор и сега, както вече ти казах. И ти би могла да го сториш. — Той я изгледа, а на устните му трепна цинична усмивка. — Човек никога не знае на какво е способен, докато не стане въпрос за детето му.

Не можеше да го оспори, не и ако беше искрена. Не спаднаше към хората, които биха приели без съпротива смъртната присъда на детето си. Ако имаше начин, би обърнала земята, за да помогне; ако нямаше, пак би опитала. Именно това бе сторил Ронсар. Макар да не бе

съгласна с избора от него път, реакцията му бе същата, каквато би била и нейната.

Той остави чашата на масичката с решително движение и стана на крака. Прекара пръсти през свободно падащата си коса и разкърши рамене, сякаш се беше схванал.

— Има стотина гости, които ме чакат — каза. — Може би трябва да започна с изпълнението на задълженията си като домакин. Но исках да те запозная с Лора и... да ти покажа тази част от мен. Благодаря ти, че си направи труда да ѝ обясниш за гримирането. Нямах никаква представа за това.

— Как би могъл да имаш. — Найема почувства отново как сърцето ѝ се къса при мисълта за малкото момиче, което искаше да изглежда възможно най-добре на смъртното си ложе.

— Забранявам ти да плачеш.

Тя изправи предизвикателно рамене.

— Не плача. Но ако искам, ще го направя и не можеш да ме спреш.

Той вдигна ръце.

— Предавам се. Ела, нека се присъединим към гостите.

Когато напуснаха личните му покои, към тях се приближи една висока, руса валкирия.

— Съжалявам, че ще те обезпокоя — каза тя на Ронсар. Акцентът ѝ беше явно американски. — Изникнаха обаче някои подробности, на които трябва да обърнеш внимание.

Той кимна.

— Найема, това е Кара Смит, моята секретарка. Кара, Найема Джеймисън. Ще ме извиниш ли, скъпа моя? — попита я. — Дългът ме зове.

— Разбира се. — Найема го проследи с поглед, докато се отдалечаваше надолу по стълбите, а Кара го следваше на половин крачка разстояние. Забеляза посоката, в която се отпавиха — значи офисът му се намираше на първия етаж, в западното крило.

Мъчно ѝ беше и изпитваше съчувствие и към него, и към Лора. Но това нямаше да ѝ попречи да изпълни задачата си.

Нехайно се насочи в същата посока, но докато стигне до огромното централно фоайе, той вече се бе изгубил от погледа ѝ. Явно

бяха минали през някоя от вратите наоколо, но щеше да направи ненужно впечатление, ако се мотае наоколо и отваря всички врати.

Но сега поне имаше обща представа за разположението. Възнамеряваше да го придума да я разведе из първия етаж и той сигурно щеше да посочи къде се намира офиса му.

Утре щеше да пристигне Джон. Ако вече разполагаше с точното местонахождение, можеха да поставят устройството и да копират файловете на Ронсар утре вечер.

Нетърпеливо очакване заля цялото й тяло. Джон щеше да пристигне утре.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

В десет часа вечерта Джон пристигна с колата си в имението на Ронсар. То бе толкова ярко осветено, че го бе забелязал от километри разстояние. Извитата алея го изведе до портата, чиито крила останаха плътно затворени, когато той се приближи. Спря колата и при него дойде някакъв униформен служител от охраната, който светна с фенерче в лицето му, попита го как се казва и поиска документа му за самоличност. Джон безмълвно бръкна във вътрешния джоб на смокинга си и извади личната си карта. Не каза името си гласно и този пропуск накара мъжа да го изгледа косо, а после отстъпи крачка встрани и каза нещо на портативната си радиостанция, която носеше в ръка.

След миг даде сигнал и вратата се отвори. От това Джон заключи, че пазачът отвън не би могъл да отвори вратата сам. Трябваше да сигнализира вътре, което елиминираше възможността някой насила да го застави да даде достъп до имението.

Мъжът още веднъж изгледа свирепо Джон, навеждайки се да му върне личната карта. Джон отвърна на погледа с безизразно лице и мина през портата.

Спря колата пред масивния вход и излезе от нея. Почти веднага към него се приближиха двама камериери в червени сака. Единият извади багажа му, а другият му подаде някакъв талон и подкара колата. Най-вероятно ще я претърсят щателно, както и багажа, помисли си Джон.

Да търсят. Нямаше да се докопат до никаква информация, дори до отпечатъците му. Внимателно бе напръскал върховете на пръстите си с безцветен гел под формата на спрей, който се втвърдяваше и оставяше гладко покритие. То беше тънко и почти съвсем незабележимо при допир. Щеше да падне, щом измиеше ръцете си с топла вода. Студената вода не можеше да го премахне.

Спреят представляваше революционно нововъведение в сравнение с методите, които бе използвал в миналото. Преди потапяше връхчетата на пръстите си в разтопен восък, но той не беше особено

устойчив. Вършеше работа при някаква бърза работа или при непредвидена ситуация. Друг номер бе да намаже пръстите си с плътен слой безцветен лак за нокти, но трябваше да разполага с време, за да изсъхне, иначе всичко отиваше по дяволите. Лепенките за порязвания около пръстите бяха друг бърз и ефикасен метод, но те веднага биеха на очи — особено когато ставаше дума за някой по-възрастен от тригодишно хлапе.

Докато се изкачваше по стълбите, към него се приближи висок, облечен в смокинг мъж.

— Господин Темпъл — каза той с ясен британски акцент, — господин Ронсар ще ви приеме веднага. Последвайте ме, моля.

Джон безмълвно тръгна след него. Не беше склонен да си разменя любезности. Чуваше се музика и официално облечени хора стояха на малки групички, смееха се и си бърбеха на различни езици. Жените блестяха, отрупани с бижута, както и някои от мъжете. Неговият смокинг бе строго скроен, без нито една гънка или извивка, а начинът, по който му прилягаше, красноречиво говореше, че е бил ушит специално за него. Няколко жени му хвърлиха по един бегъл поглед, отклониха го, а после се загледаха отново. Ако искаше, можеше да премине през тълпата напълно незабелязан, но тази вечер желаше обратното. Вървеше безшумно и леко като пантера, която е набелязала плячката си, но знае, че няма нужда да бърза.

Еlegantно облеченият лакей го заведе до малко преддверие от другата страна на фойето. Стаята бе удобно мебелирана с диван и два фотьойла със странични облегалки за главата. Имаше няколко подобрани книги, малка камина и алкохолни напитки. Стаята бе не повече от шест квадратни метра, а на вратата имаше доста здрава ключалка — поради това Джон се досети, че е предназначена за бърз и таен секс. В края на краищата един добър домакин винаги се грижи за гостите си.

— Мосю Темпъл! — Ронсар стана на крака, когато Джон влезе вътре. Кимна на другия мъж, за да го отпрати. Той безшумно заключи вратата зад себе си. — Аз съм Луи Ронсар. — Протегна ръка — един любезен домакин до мозъка на костите си.

Джон направи пауза за частица от секундата, преди да поеме ръката на Ронсар. На лицето му не се изписа и следа от някакво чувство.

— Защо съм тук? — попита най-накрая с нисък и овладян глас.
— Тази... среща не беше необходима.

— Мисля, че е. — Ронсар се прикриваше, но внимателно изучаваше лицето на Джон. — Не обичам да правя бизнес с непознати. При това вие знаете за съществуването на едно съединение, което е съвсем ново и се предполага, че е неизвестно на широката публика. Имате ли нещо против да ми кажете как узнахте за него?

Джон го изгледа безмълвно през полуспуснатите си клепачи.

— Аз не обичам да ме наричат по име пред тълпата, а според моите разбирания тълпа е всякакъв брой хора, по-голям от двама.

Ронсар трябваше да почака, докато получи отговор на въпроса си. Събеседникът му не беше в особено сговорчиво настроение.

— Уверявам ви, че никой тук няма понятие кой сте.

— А пък аз ви уверявам, че на такива партита има поне един човек, който си прави списък с имена, за да го продаде после.

— Строго наказвам предателството — отвърна меко Ронсар. След като очевидно реши, че Темпъл не е от хората, които могат да бъдат очаровани, впечатлени или пък сплашени, той посочи към креслата. — Моля, седнете. Искате ли едно питие?

Джон избра едното кресло.

— Не пия.

Ронсар се спря, с ръка върху стъкленницата с алкохол и вдигнал учудено вежди, а после посегна към една бутилка и си наля малко вино.

— Извинявам се, ако си мислите, че като сте дошли тук, излагате на опасност прикритието си. Но аз също съм предпазлив човек, а боравенето с това съединение не е шега работа. Правя го само когато съм сигурен, че поръчката е редовна и не се опитват да ме изиграят. И така, имайки предвид тайната, с която е забулено съединението, мисля, че разбирате защо се интересувам да науча как разбрахте за него.

Джон склочи пръстите на ръцете си и изгледа продължително Ронсар с немигащи очи. Видя как погледът му трепна, когато забележа пръстена с преплетените змии на лявата ръка на Джон.

— Полет 183 — каза накрая той.

— Самолетната катастрофа? Да, много жалко наистина. Предполагам, че беше... своего рода тест, ако мога да се изразя така. Не бях уведомен предварително.

— Не ми пука дали беше тест или не. Получи се.

— Но как установихте какъв експлозив е бил използван?

— Аз... Сдобих се с копие от доклада на Националната служба за безопасност на полетите относно предварителния химически анализ. Имам достъп до една много добра лаборатория в Швейцария. Химическите следи приличаха на RDX. Не беше открито доказателство за наличието на детонатор. Останалото говори само за себе си — каза отегчено Джон.

— Нима наистина мислите, че ще повярвам как сте сглобили картината с чиста дедукция? — Ронсар се усмихна нежно. — Не, някой ви е казал. Едно второ лице също се обърна към мен с искане да закупи известно количество от съединението, лице, което няма достъп до Националната служба за безопасност на полетите. Как би могъл да разбере той, освен от същия източник на информация?

— Ернст Морел — с готовност каза Ронсар. — Аз го уведомих.

Ронсар го изгледа втренчено за миг, а после отпи от виното си.

— Вие ме изненадвате — промърмори.

— Морел ще ни осигури... отвличане на вниманието. Всичко, което стане, ще бъде приписано на него.

— Значи той е примамка. — Ронсар поклати с усмивка глава. — Господин Темпъл, поздравявам ви. Изключително подмолна стратегия.

Джон се отпусна леко, но забележимо. Каменното изражение на лицето му омекна. Позволи си да премигне.

— Ако имам късмет, копелето ще хвъркне във въздуха. Ако нямам късмет, пак ще привлече толкова голямо внимание към себе си, че накрая ще го хванат. Във всеки един от двата случая той повече няма да ми се пречка в краката.

— Познавате Морел отпреди?

— Не, но той е кръгъл идиот. Намеси се в една сделка.

Ронсар се засмя, а красивото му лице се оживи от искрена развеселеност.

— Мосю Темпъл, мисля, че за мен ще бъде удоволствие да правя бизнес с вас. Ще си поговорим още, но изоставих гостите си за прекалено дълго време и трябва да се връщам при тях. Елате, ще ви представя.

— Представете ме като господин Смит.

— Смит — повтори Ронсар. Още имаше развеселено изражение.
— По някаква случайност това е фамилията на моята секретарка.

— Може и да сме роднини.

Когато напуснаха приемната, привлякоха не един поглед, в който се четеше интерес. Джон премина заедно с домакина си през огромното фойе и влезе в бляскавата бална зала. Озоваха се в горния край на малка стълба с три стъпала, а под тях беше тълпата. Над главите им висяха огромни кристални полилеи, които искряха като диаманти, а цяла стена от стъклени френски прозорци откриваше изглед към нощта навън. Хората се движеха насам-натам из залата, излизаха на верандата и се прибираха обратно, и цялото това непрестанно движение му напомняше за кошер.

Небрежно се огледа наоколо, като не остави погледа си да се задържи по-продължително време върху нищо и никого, но почти веднага забеляза Найема. Един индустриалец се приближи до Ронсар и учтиво си побъбри с него за известно време, а после нетърпеливо зачака да го представят. Джон се беше срещал с него преди, но тогава използваше друго име и външността му беше променена. Преди косата му беше боядисана в сиво и носеше кафяви контактни лещи. Индустриалецът си помисли, че се здрависва с напълно непознат човек.

Една пищна червенокоса жена с доста разголени гърди, които чувствено надничаха от деколтето на плътно прилепналата по тялото ѝ бледозелена рокля, бе следващият кандидат да се запознае с него. Тя се притисна към ръката на Ронсар и зачака той да я представи. Ронсар се подчини, нескрито развеселен. Джон надяна на лицето си най-безстрастната си маска, като не реагираше на нито едно от кокетните подмятания на жената. Макар намеренията ѝ да бяха прозрачни, тя не беше глупачка и скоро насочи флирта си към Ронсар, който се усмихваше и я ласкаеше, а през цялото време развеселеното изражение не напускаше лицето му.

Когато жената си тръгна, за кратко останаха сами. Джон отново огледа с един поглед балната зала и замръзна. Ронсар, разбира се, веднага забеляза това.

— Да не би да видяхте някой познат? — попита той и незабележимо застана нащрек, докато се оглеждаше наоколо.

— Не. — Думата прозвуча така, сякаш някой я изтегли насила от гърлото на Джон. — Но ще се запозная. Онази жена... Коя е тя?

— Коя жена?

— Тъмна коса, синя рокля. Носи перли. Говори с високата блондинка.

Търсенето на Ронсар ограничи възможните жени до Найема. Лицето му се стегна, когато разбра, че Джон е забелязал именно нея.

— Тя е с мен — гласеше краткото му предупреждение.

Джон удостои домакина си само с един поглед, преди да фокусира цялото си внимание върху нея. Позволи си да я изпие с очи, като се любуваше на начина, по който светлината падаше върху голите ѝ рамене.

— Ще се жените ли за нея? — попита някак небрежно.

Ронсар сухо и кратко се засмя.

— Не, разбира се.

— А аз — да.

Тихо изречените думи увиснаха помежду им като кинжали. Очите на Ронсар потъмняха от гняв.

— Тя ми е приятелка, на която много държа. Не е за хора като нас двамата.

— Може би не е за вас. Ако имахте някакви претенции, щях да се оттегля, но признахте, че не е така. Тя е свободна — но няма да е за дълго.

Ронсар бе завършен бизнесмен. И бе достатъчно прозорлив, за да разбере, че мъжът на име Темпъл не може току-така да бъде сплашен. Пое си дълбоко въздух и си наложи да се овладее.

— Не влизам в пререкания заради жени — каза той. — Но пък няма да ви позволя да ѝ се натрапите. Казвам го, защото тя е... доста сдържана. Вдовица е и все още е силно влюбена в мъртвия си съпруг. Даже и да не беше, тя пак щеше да е един от малкото принципни хора, които познавам. Не одобрява хора като вас и мен.

— Значи ви е отхвърлила — констатира Джон.

— Категорично. — За миг Ронсар сякаш се надсмя над самия себе си и угълчетата на устните му се извиха. — Аз я харесвам. Няма да позволя някой да я нарани.

— Нито пък аз.

Ронсар пръв наруши тишината, която тегнеше между двамата:

— Вие ме изумявате. Не бих очаквал да се влюбите в когото и да било, камо ли от пръв поглед. Изглежда ми нетипично за човек с вашия характер.

— Така е. — Джон си пое дълбоко въздух и позволи на цялото желание, стаено през последните пет години, да пламне в погледа му. Повтори: — Така е. Запознайте ме с нея.

— Мисля, че това и ще направя — замислено каза Ронсар. — Би могло да се окаже забавно.

Найема видя двамата високи широкоплещести мъже, които си проправяха решително път през тълпата от хора. Ронсар изглеждаше небрежно чаровен, но пленителен както винаги с тъмната си дълга коса, свободно пусната по раменете. Но не той, а мъжът до него с поглед на хищник я накара да затаи дъх. Джон изглеждаше суров и опасен, някак различен. Сините му очи я фиксираха като с лазерен лъч.

Тя леко се стресна и даже отстъпи крачка назад, а ръката ѝ посегна към перлите около врата ѝ.

Не го бе виждала повече от една седмица. Не беше подготвена за внезапната чувствена реакция на тялото си — все едно удар в стомаха. Преди, когато го бе срещала, той всеки път бе притъпявал опасната сила на своята личност. Осъзна това, защото сега тази сила я заливаше като бурна река, дива и невъзпирана от нищо.

Погледът му се плъзна надолу по тялото ѝ и тя се почувства така, сякаш я съблича с очи и се готви да я изяде жива. Опита се да отвърне своя поглед и да възвърне самообладанието си, но не можеше. Нервите ѝ затрептяха от възбуда. Той беше тук и играта наистина започваше.

— Найема! — Стигнаха до нея. Бяха толкова високи, че раменете им закриваха пред очите ѝ останалата част от помещението, въпреки че тя носеше високи токчета. Ронсар взе ръката ѝ в своята и леко я целуна. — Мила моя, това е господин Смит, който ме помоли да ви запозная. Господин Смит, Найема Джеймисън.

— Найема — повтори Джон името ѝ, сякаш се наслаждаваше на вкуса му.

— Г-господин... Смит. — Едва успяваше да говори. Гърлото ѝ необяснимо се бе свило. Погледна безпомощно Ронсар, който не изглеждаше ни най-малко доволен от нейната реакция. И тя самата не

можеше да си я обясни. Знаеше, че добре се връзва с плановете на Джон, но... изобщо не ѝ се налагаше да играе.

— Джоузеф — каза Джон.

— Моля?... Моля да ме извините.

— Името ми е Джоузеф.

— Джоузеф... Джоузеф Смит? — Тя примигна и се опита да сподави смеха, който внезапно я напуши. Поне не си беше избрал някое по-оригинално име. — Вие сте американец.

— Да. — Някак се бе докопал до ръката ѝ, а пръстите му силно и здраво я държаха. — Танцувай с мен! — Това бе по-скоро заповед, отколкото покана.

Найема хвърли на Ронсар още един смаян и безпомощен поглед, но този път през рамо, защото Джон вече я водеше към дансинга. Той не просто сложи дланта си на гърба ѝ, а обви ръка около кръста ѝ, като я прикова към себе си. Хвана дланта ѝ в свободната си ръка и я притисна към гърдите си. Започна да се движи в плавен и равномерен ритъм и тя нямаше друг избор, освен да следва стъпките му.

Той наведе главата си близо до нейната.

— Влюбих се в теб от пръв поглед — промърмори.

— Нима? — Тя потрепери, докато отново се опитваше да сподави смеха си. — Джоузеф Смит? — Наклони главата си до рамото му, за да прикрие изражението си. Беше се отегчила да говори с хора, с които няма нищо общо, но сега енергията ѝ вибрираше във всяка клетка на тялото ѝ.

— Джоузеф Темпъл всъщност. Казах му да ме представи като господин Смит.

— Темпъл — повтори тя и запечата името в мозъка си. Единственото, което не можеше да си позволи да направи, бе да го нарече Джон, без да иска.

— Къде е твоята стая?

— В източното крило. Казва се Градинската стая и има собствен балкон. — Беше преброила вратите и можеше да му каже как точно да стигне до нея. — Качи се по стълбите и поеми по коридора вдясно. Като минеш десет врати, завий наляво. Пада се третата врата от дясната страна.

— Остави вратите на балкона отключени.

— Защо? Ключалките не значат нищо за тебе.

Ръката му обви по-плътно талията ѝ, сякаш за наказание. Гърдите му бяха твърди като стомана под копринения смокинг. Държеше я толкова близко до себе си, че бюстът ѝ се притискаше в тялото му. Топлината, която се излъчваше от него, се процеждаше през дрехите помежду им и уханието му я обвиваше, мъжествено и възбуждащо, примесено с някакъв едва забележим аромат на одеколон.

— Държиш ме прекалено плътно до себе си — каза тя и почувства как я обхваща лека паника, защото удоволствието, което изпитваше, далеч не беше безопасно. Притисна с ръце гърдите му, не прекалено явно, но достатъчно, за да отдалечи горната част на тялото си с два сантиметра от него.

Той просто я върна отново плътно до себе си, като силата на ръцете му не се нуждаеше от никакво усилие.

— Аз съм влюбен в теб, забрави ли? А ти си отчаяно запленена от мен.

Как беше разбрал? За частица от секундата този въпрос подпали мозъка ѝ, преди да си спомни сценария, който разиграваха.

Танцовите им стъпки ги бяха довели близо до отворените френски прозорци. Той я завъртя поривисто и тя се озова на верандата. Нощта беше топла, но все пак по-хладна и по-свежа, отколкото въздухът вътре, където имаше толкова много хора в едно помещение. На малките масички, разпръснати по верандата, седяха хора, които си приказваха и се смееха, но определено беше много по-тихо.

Той спря да танцува и я поведе надолу по стълбите към градината. Сладкият, силен аромат на розите изпълваше въздуха. Под стъпките им проскърцваше ситен чакъл, докато вървяха по една от алеите. Въпреки че осветлението навсякъде бе доста силно, относителната тъмнина им даде поне някакво усещане за интимност.

— Тук е добре — каза Джон, спря и се обърна с лице към нея. — Все още може да ни види. — И преди тя да усети какво се кани да направи, той обхвана с длани лицето ѝ и я целуна.

Найема автоматично вдигна ръцете си и го хвана за китките. Сърцето ѝ отброи два безкрайно дълги удара, дъхът ѝ спря, а коленете ѝ омекнаха. Стори ѝ се, че ще се строполи на земята, ако ръцете не придържаха лицето ѝ, макар че горещото докосване на дланите му бе съвсем леко.

Отначало целувката му беше лека, сякаш нежно вкушваше устните ѝ и ги изучаваше. Найема стоеше неподвижна, замаяна от удоволствието на тази простичка ласка, на която след това отвърна с нежна настойчивост. Джон наведе още по-близо главата си и я целуна по-страстно, а езикът му разтвори устните ѝ. Тогава нещо избухна в нея и горещина заля тялото ѝ, което безжизнено се отпусна и се облегна на неговото. Той пусна лицето ѝ и я притисна до себе си още по-плътно от преди — толкова плътно, че бедрата и гърдите им се сляха.

Устните му я поглъщаха, изпиваха. Целуваше я така, както не трябваше, както тя не си бе позволила да си представи: дълбоко, силно; така, както един мъж целува жената, преди да я повали по гръб и да проникне между краката ѝ. И тя приемаше тези целувки, приветстваше ги, отговаряше им. Езикът ѝ си играеше с неговия, а ръцете ѝ плътно обвиха врата му. Тялото ѝ се устреми към неговото и тя установи, че пенисът му, притиснат до корема ѝ, е твърд като скала.

Това откритие така я шокира, че тя се отскубна от ръцете му и залитна назад. Джон я хвана за лакътя, за да не падне, а после веднага отпусна ръката си отстрани до тялото си. Стояха лице в лице сред уханната градина, а мракът не беше достатъчно гъст. Найема виждаше хладното съсредоточено изражение в очите му и това ѝ дойде като втори удар под пояса. Тези целувки я бяха разтърсили из основи, но Джон, въпреки автоматичната реакция на тялото му, просто си вършеше работата. Действаше по задачата. Преструваше се на влюбен.

А Ронсар ги наблюдаваше и преценяваше онова, което току-що се беше случило. Тя преглътна, като се опитваше да прецени какво да направи. Да удари Джон, всъщност Темпъл, през лицето? Тя с готовност бе участвала в сцената, а Найема Джеймисън не беше лицемерка.

„Забрави Найема Джеймисън“, каза си тя. Беше твърде потресена, за да играе ролята си тъкмо сега. Вгледа се дълбоко в истинската си същност — тази на Найема Бърдок, и установи, че двете жени много си приличаха. Нима Джон нарочно бе планирал нещата така: бе направил историята на Найема Джеймисън толкова близка до нейната, че тя всъщност играеше самата себе си?

Но именно Найема Бърдок събра остатъците от своето достойнство и тихо се отдалечи. Без истерии. Насочи се обратно към

верандата и видя, че Ронсар наистина стои отвън, точно до вратите на балната зала, и ги наблюдава. Светлината зад него беше прекалено ярка и тя не можа да разчете изражението му, но събра кураж и се приближи до него.

Той стоеше безмълвно и я гледаше. Найема срещна погледа му, като се сви в себе си от циничното разочарование, което знаеше, че ще види в очите му, но вместо това откри само загриженост. Устните ѝ потрепериха и внезапно сълзи замъглиха погледа ѝ.

— О, боже! — прошепна тя. — Как?...

Ронсар ѝ протегна ръка и тя я хвана, а той я придружи обратно вътре, сякаш нищо не се е случило. Не изглеждаше така, сякаш бърза, но за нейно щастие двамата напредваха през препълнената с хора зала доста бързо. Пръстите ѝ се вкопчиха в ръката му и тя се притисна към него, като че търсеше закрила. Краката ѝ трепереха. Цялото ѝ тяло трепереше, разтърсвано от едва забележими конвулсии.

В другата стая бе подредена пищна шведска маса. Имаше и маси за онези гости, които желяеха да се хранят там, а можеха и да вземат чиниите си и да отидат на верандата или на двора около басейна. Ронсар я настани на една от празните маси и се насочи към храната, отрупа с всевъзможни неща две чинии и ги донесе при нея. Даде знак на някакъв келнер, който се появи с две чаши шампанско.

— По-рано забелязах, че не пиеш — каза Ронсар. — Но го опитай. Моето шампанско е безкрайно по-добро от онази отвратителна помия, която бе поднесъл премиер-министърът. Освен това — добави с крива усмивка — няма да е лошо да се поуспокоиш.

Найема изпи шампанското и изяде ягодите в чинията си. Той я придума да опита от вкусния пастет, макар че гърлото ѝ се беше свило от силното вълнение.

— Виждам, че бях прекалено голям джентълмен — каза Ронсар, а гласът и очите му бяха развеселени. — Трябваше просто да те сграбча и да те целуна, да те зашеметя с животинския си магнетизъм. Но, скъпа моя, това наистина не е в стила ми.

— Аз... аз също не мислех, че е в стила ми. — Едва успяваше да говори.

— Човек никога не може да предскаже химията на тялото, но пък някак си винаги сме склонни да я подценяваме. — Той я потупа по ръката. — А сега аз ще направя нещо, което никога не съм си

представял. Толкова съм изумен от себе си, че може никога да не се възстановя.

— Какво?

Хуморът на Ронсар имаше успокоителен ефект върху нервите ѝ. И така — беше отвърнала на Джон с поразяваща сила и страст, но точно това се очакваше от нея. Това бе част от плана им. Джон не би могъл да разбере, нямаше как да узнае, че реакцията ѝ не беше никак преднамерена, че за няколко секунди тя се бе отдала на физическото удоволствие, на което се съпротивляваше, откакто Джон Медина отново се бе появил в живота ѝ.

— Господин Смит...

— Той ми каза истинското си име — намеси се тя, като разтриваше челото между веждите си — донякъде, за да прикрие изражението си, но и защото напрежението започваше да ѝ причинява леко главоболие.

— Тогава... значи разбираш, че не би използвал псевдоним, ако нямаше основателна причина за това. Не е някаква знаменитост, скъпа моя, точно обратното. Всяка полицейска служба в света би умряла от удоволствие да го прибере в ареста.

Тя го гледаше втренчено и се преструваше, че се опитва да осмисли информацията.

— Той... той е терорист? — каза едва чуто.

Ронсар ѝ отговори с красноречиво мълчание.

Тя отпи още шампанско, но това не ѝ помогна да се освободи от буцата, заседнала в гърлото ѝ.

— Той е единственият мъж, когото съм целувала, откакто съпругът ми...

Пет години. Пет години, откакто Далас бе починал, а тя не можеше да почувства и една искрица интерес към някой от прекрасните мъже, с които от време на време се срещаше. Не беше в състояние да позволи на никого да я целуне — не защото ѝ се струваше, че така ще изневери на Далас, а защото мислеше, че не е честно спрямо тях да се преструва — дори за нещо толкова незначително. Линиите, които разделяха ролята ѝ от реалността, отново се размиха, и ето че отново говореше Найема Бърдок, която се опитваше да си обясни случилото се с нея, намирайки се в прегръдките на Джон Медина.

— Не мога да остана тук — каза и поривисто се изправи на крака. — Отивам в стаята си. Луи...

— Разбирам. — Той също се изправи, а на красивото му лице бе изписана загриженост. — Не мога да ти кажа какво да правиш, мила моя. Решението си е твое. Но, моля те, вземи под внимание всички факти, с които разполагаш, и какъвто и да е отговорът ти, аз винаги ще ценя твоето приятелство.

Боже, как успяваше да е толкова добър във всяко едно отношение и въпреки това да е този, който е? Мистерията на Луи Ронсар не беше по-близо до своето разрешаване, отколкото в деня на тяхното запознанство. Но въпреки яркото му присъствие тя чувстваше, че ѝ е трудно да се съсредоточи върху него — от мига, когато ги видя да се приближават към нея заедно с Джон.

Потърси ръката му и я стисна силно.

— Благодаря ти! — каза и избяга.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Беше три часа през нощта, когато тя забеляза как пердетата до вратата на балкона помръднаха. Найема лежеше в тъмнината и не можеше да заспи. Чакаше да се появи Джон. Не чу нищо. Единствено потрепването на пердетата оповести пристигането му, а после тъмният му силует се очерта на фона на слабата светлина, прецеждаща се през стъклото зад него.

Тя седна в леглото и се загърна още по-плътно с пеньоара си (той беше най-малко секси от всички, с които разполагаше). Стаята беше тъмна и Джон не можеше да я види по-добре, отколкото тя него, но Найема чувстваше, че се нуждае от всяко едно средство за защита, което имаше подръка. Той прекоси стаята със зловеща потайност и добра ориентация, приближавайки се до високото легло. Наведе се над нея и приближи устни до ухото ѝ.

— Провери ли стаята?

— Проверих я, когато се нанесох — прошепна в отговор тя. — Реших, че ако стаята е под наблюдение, това е част от цялостната охрана, а не лично заради мене. Чисто е.

— Моята не беше.

— Устройство за временно или за постоянно наблюдение?

— За постоянно. Иска да държи под око всеки, когото настанява в тази стая. Може би други стаи за гости също са под наблюдение и той решава кой да настани в тях.

Дюшекът леко поддаде под тежестта му, щом той седна от едната страна на леглото. Тя почувства моментен пристъп на паника, но го потисна. Защото нямаше никакъв смисъл да я целува сега — наоколо нямаше никого.

— Добре ли си след случилото се тази вечер? — попита той, а в гласа му звучеше нотка на загриженост. — Изглеждаше изненадана. Мислех, че си разбрала плана.

— Предполагам, че не го схванах докрай — успя да отвърне Найема и си наложи да говори с равен глас: — Но всичко е наред. Мога да се справя. — Лицето му беше едно бледо петно в тъмнината,

но сега, когато той се намираще толкова близо до нея, тя можеше да различи чертите му и да усети топлината, която тялото му излъчва, даже през завивките — там, където бедрото му се докосваше до хълбока ѝ.

— Както се казва, това бе възможно най-идеалната реакция. Изигра го перфектно.

Само че тя не беше играла. Бе успяла да запази самообладание, но не се беше преструвала. Силата на нейната реакция бе истинска и именно това я плашеше. Но докато той смяташе, че смущението ѝ е предизвикано само от изненада, тя не се чувстваше чак толкова засегната и уязвена.

— Всичко е наред — повтори и отчаяно се помъчи да смени темата: — Какъв е планът за утре?

— Ронсар и аз ще си говорим за бизнес. Ако имам късмет, това ще стане в офиса му, а ако не — ще трябва да намеря пътя дотам по някакъв друг начин.

— Мога да ти дам едно приблизително местоположение. Намира се в западното крило, на четвъртия етаж. Има и секретарка, Кара Смит, така че тя може да бъде в офиса, дори и него да го няма.

— Значи ще трябва да ги следим и двамата. Ще измисля някакъв начин да бъдат заети с нещо. Утре ще намеря офиса, ще проверя охранителната система, а двамата ще проникнем там вечерта. Ти поставяш подслушвателното устройство, аз копирам файловете и после се измъкваме, без никой да разбере.

Ако всичко върви по план — да. Всичко можеше да се случи, както самата тя бе разбрала прекалено добре.

— Донесох ти малък подарък. — Чу се леко шумолене на дрехи, после някакъв метален предмет, затоплен от тялото му, се озова в ръката ѝ. Найема автоматично сви пръсти около дръжката на пистолета. — Това е „Зиг“, 38-милиметров, по-малък от онзи, с който се упражняваше, но така по-лесно ще го скриеш.

— Ще си го мушна в пазвата — сухо отвърна тя, защото нещото все пак тежеше повече от половин килограм и беше поне тринадесет сантиметра дълго. Преди пистолетът да се озове в ръката ѝ, не бе обърнала внимание на стаеното неопределено чувство за опасност, но сега усети как вътрешно се отпуска. Никога не беше носила оръжие в

живота си, даже и в Иран, защото това щеше да провали прикритието й. Как беше свикнала тъй бързо с идеята да бъде въоръжена?

Джон тихичко се засмя.

— Добро момиче! — В гласа му прозвуча топло одобрение. Потупа я по бедрото. — Ще се видим след няколко часа. Какво ще правиш утре? В колко часа ще ставаш?

— Ще спя до колкото се може по-късно. — Понеже не бе успяла да мигне изобщо цялата вечер, чувстваше, че ще има нужда от всяка минута сън. — Но нямам никакви планове за след това.

— Тогава да се срещнем на обяд.

— Къде?

— В двора при басейна, в един часа.

— Някаква причина да избереш тъкмо това място? — Трябваше да съществува такава — Джон не правеше нищо без причина.

— За да те видя, да поплуваме, да позволя на Ронсар да види белега на рамото ми и по този начин допълнително да го успокоя.

— Ти нямаш белег на рамото — каза тя, без да помисли, и веднага съжали за думите си, защото те разкриваха колко внимателно го е разглеждала онзи път, когато бе свалил тениската си по време на тренировка.

— Да, но Джоузеф Темпъл има.

Значи сега имаше фалшив белег и това бе част от прикритието му. Спомни си още, че й се видя различен, когато Ронсар ги запозна, но не можеше да посочи със сигурност разликите.

— Какво още си направил? Не изглеждаш както преди.

— Промених прическата си, направих веждите си да изглеждат по-прави, поставих малки подпълнки на челюстта си, за да променя формата й.

— Откога изграждаш самоличността на Джоузеф Темпъл?

— От години. Първоначално той беше само едно име в някакъв файл, но постепенно се погрижих да влезе в обръщение и прибавих нови детайли към описанието му, както и една снимка, която не разкриваше много. Но на нея се вижда достатъчно, за да започне Ронсар да сравнява косите ни, както ми се струва, че направи.

— Но сега той ще се сдобие с твоя снимка — каза Найема. — Знаеш, че ще го направи. Не би изпуснал такава възможност.

— Няма значение — каза той и стана. — Темпъл ще престане да съществува, след като си тръгне оттук.

Тя се запита какво ли е да си изграждаш самоличности, сякаш става дума за кат дрехи, да ги приемаш за момент, а после да ги захвърляш? Дали оставяше зад себе си по същия начин и частица от собствената си същност? Дали някак си не изгубваше по малко от себе си всеки път, когато се превъплъщаваше?

След като Джон се отправи към балкона, Найема се сети за нещо.
— Как се качи дотук?

— Не съм се качвал. Слязох. Спуснах се от покрива. — С тези думи той се плъзна навън през вратите и изчезна.

Найема стана и заключи вратата на балкона, а после се върна обратно в леглото си. Чувстваше се толкова уморена, че цялото ѝ тяло я болеше, но въпреки намерението си да спи до късно не бе сигурна, че изобщо ще успее да заспи. Следващите двадесет и четири часа бяха решаващи, те бяха причината да се съгласи да участва в тази сложна игра. Трябваше да се съсредоточи върху работата си, а не да мисли за Джон. Можеше да си позволи да мисли за него, когато всичко това свършеше и тя се прибереше у дома, защото тогава той щеше да е напуснал живота ѝ и мисълта за него вече нямаше да има значение.

Кара Смит открай време харесваше празненствата в дома на Луи. Обичаше да се издокарва, обичаше блясъка и изискаността, обичаше самия лукс. Всичко приличаше на вълшебна приказка — мъже в смокинги танцуваха с дами, обсипани с бижута, върху излъскания до блясък дансинг. Рядко носеше високи токчета, защото беше прекалено висока, но за тези специални случаи слагаше на краката си обувки с шестсантиметрови токове и се извисяваше чувствително над главите на повечето хора, дори се изравняваше на ръст с Луи. Краката ѝ изглеждаха така, сякаш бяха дълги метър и осемдесет — илюзия, която тя подчертаваше с роклите си, цепнати отстрани и разкриващи тесни ивици от плътта ѝ при движение.

Но това беше вечер. През деня тя си оставаше жената, която се грижи за кореспонденцията на Луи, която плаща сметките му и всичко останало. Винаги я изненадваше фактът, че милиардерите също плащат сметки, но явно някои неща не можеха да се избегнат.

Трябваше още да отговаря на телефона, да уведомява Луи за всичко, което възниква, и за проблемите, изискващи неговото внимание. Но сега работното ѝ време беше съкратено и по-голямата част от деня тя прекарваше с гостите. Плуваше, играеше тенис и билиард, слушаше клюки. Не може да свикне да не се учудва от интимните подробности и правителствените тайни, които хората изтърваваха на партитата, особено пред висока блондинка с безкрайно дълги крака — сякаш не се предполагаше, че тя също притежава някакъв мозък в главата си, а именно заради него Луи ѝ позволяваше да се забавлява, вместо да работи. Бе научила доста интересни неща по време на тези партита в домашна обстановка.

Беше очарована от този мъж на име Темпъл. Много малко мъже можеха да се сравняват с Луи по своята елегантност и изисканост. Но той можеше. А и изглеждаше тъй адски хладен и овладян — някак сдържан, движенията му бяха добре контролирани и пестеливи, а на лицето му не се четеше почти нищо. Тя се обзалагаше, че с подобен контрол над тялото си сигурно издържа цели часове в леглото. Цялата се разтрепери, като си помисли какво ли би било да е пасивната страна при целия този контрол.

От друга страна, Кара безпогрешно забелязваше кои мъже са привлечени от нея, а Темпъл не се числеше към тях. Тя и група други хора, включително Луи, го бяха забелязали в градината бурно да ухажда онази Джеймисън. Чудеше се как ще реагира Луи на това, като се има предвид, че доколкото си спомняше Кара, той бе демонстрирал повече внимание към госпожа Джеймисън, отколкото към която и да е друга жена. Но Луи си беше Луи — нито една жена не означаваше чак толкова много за него. Тя знаеше със сигурност, че не е спал сам онази нощ, когато госпожа Джеймисън боязливо се измъкна и напусна партито съвсем рано, за да се скрие в стаята си. Боже, ако тя самата беше на мястото на госпожа Джеймисън, не би се уплашила. Щеше да сграбчи този мъж за папийонката и да му се наслаждава, докато издържат силите му.

Но Кара бе хвърлила око на един друг мъж — като утешителна награда. Той беше богат, не изглеждаше зле и работеше във френското Министерство на отбраната или както там се казваше. Сигурно можеше да ѝ разкаже доста интересни неща. А ако съдеше по начина, по който жена му се увърташе около него, сигурно притежаваше нещо

интересно и в гащите си. Беше го видяла да я оглежда и тя прецени, че сигурно ще намери начин да се измъкне от малката си женичка за известно време.

Не можеше да чака. Не беше правила секс от... е, не помнеше точно от кога, но знаеше, че от прекалено отдавна. По дяволите Хосам и проклетата му ревност! Беше се опитала да го отпрати, да го отхвърли нежно, но той просто не искаше да се разкара. Не спеше с него, но за да не усложнява нещата, не спеше и с никого друго. Не искаше да предизвиква проблеми сред мъжете от охраната на Луи, защото той със сигурност нямаше да ѝ е благодарен за това.

В девет часа изигра партия тенис и господин Министерство на отбраната се появи без женичката си. Кара флиртуваше безцеремонно с него, докато не забеляза един висок мъж с мустаци, с костюм и слънчеви очила да я наблюдава от западната веранда. Хосам. Мамка му! Ако заведеше този от министерството в стаята си, където беше единственото безопасно място, Хосам щеше да разбере и да предизвика неприятности. Луи щеше да се вбеси невероятно много, ако някой от гостите му бъде убит от нейния ревнив бивш любовник.

Побесняла от ярост, тя довърши играта, а после се извини и закрочи през широката моравя към западната веранда. Замахна ядосано с ракетата си, представяйки си, че я стоварва върху главата на Хосам. Ами да, той направо я спираше. Опитала се бе да е мила и да не му натрие носа с голата истина, че вече ѝ е писнало от него, но това не бе довело до никъде. Беше време да си поговорят открито.

Той стоеше неподвижно, скръстил ръце на гърдите си, и гледаше как тя се приближава и хвърля искри във въздуха. Беше едър мъж, около един и деветдесет; ръстът му ѝ допадаше, защото не беше единственото голямо нещо у него, но сега ѝ се искаше да е с нормална височина, за да го просне по задник на земята.

— Престани! — просъска и застана на педя разстояние от него, като се втренчи гневно в стъклата на слънчевите му очила. — Всичко свърши. Не разбираш ли? Свърши! С-в-ъ-р-ш-и. Капут! Край! Щях да го кажа на египетски, ако знаех проклетата дума. Прекарах чудесно, но сега трябва да продължа напред...

— Арабски. — Гласът му бе като ниско ръмжене и отекуваше в този огромен гръден кош.

— Какво?

— Египтяните говорят на арабски. Няма египетски език.

— Е, благодаря ти за урока. — Тя заби пръст в гърдите му. — Спри да ме следиш, спри да ме шпионираш, просто... спри! Не искам да ти причинявам неприятности, но ще го направя, ако трябва, разбираш ли?

— Искам само да бъда с теб.

„Боже!“, рече си тя отчаяно.

— Главата ти да не е от дърво! Аз не искам да бъда с теб! Знам всичките ти номера и сега ми трябва нов фокусник. Недей да ме притесняваш отново!

Мина бързо покрай него и влезе вътре. Успя да се усмихне на хората, с които се размина по пътя към стаята си, намираща се на третия етаж, срещу алеята за колите, но вътрешно кипеше от яд. Ако Хосам оплескаше най-добрата работа, която бе имала някога, щеше собственоръчно да му извие врата с голи ръце. „Мъжете са способни да накарат една жена да поиска да влезе в манастир!“, каза си тя, позеленяла от гняв. Може би нямаше нужда от друг любовник тъкмо сега; може би имаше нужда да ѝ прегледат главата, щом изобщо си го бе помислила.

Ако видеше Хосам да ѝ хвърля макар и един поглед, щеше да каже на Луи. Това вече минаваше всякакви граници.

Без да си даде вид, че го прави, Джон разгледа внимателно охранителната система, докато Ронсар отключваше и отваряше вратата на офиса си. Ключалката се задействаше от цифров код, който отговаряше на различни тонове — като телефон. Ронсар внимаваше да застане така, че тялото му да попречи на Джон да види числата на контролното табло. Джон дори не се опита да ги забележи. Извърна се леко настрана и се загледа по коридора. Погледът му регистрира в другия край на коридора мигащото око на камерата, която следеше всичко. Стараейки се движението на ръката му да остане скрито за нея, той бръкна под сакото си и включи един мощен миниатюрен касетофон, който улови и регистрира на лента тихото бипване на сигнала, когато Ронсар въведе кода.

— Тук няма да ни безпокоят — каза Ронсар. — Моля, седнете. Искате ли нещо за пиене? Кафе?

— Не, благодаря. — Може да беше параноично, но наистина много внимаваше с храната и напитките, които му предлагаша хората. Шведската маса беше окей, защото всички останали също се хранеха, но в работата си беше много внимателен с какво се храни. Ако трябваше да остави за миг чашата си, повече не пиеше от нея. Това бе просто, но ефективно правило.

Огледа се наоколо. Върху голямото старинно бюро на Ронсар имаше компютър, но той не беше свързан с телефон — което означаваше, че е сигурен и защитен от външен достъп. Ако съществуваха файлове, които желаше непременно да запази в тайна, те сигурно бяха в този компютър. В другия край на стаята имаше още един, поставен на бюро в стил Луи XIV и свързан с модем, принтер, скенер и всичко останало.

На бюрото на Ронсар имаше и малък монитор със сложно контролно табло, прикрепено към него, и от мястото си Джон успя да види достатъчно от екрана, за да разбере, че на монитора може да се наблюдава коридора отвън, така че Ронсар знаеше предварително кой идва към офиса му. Вероятно някъде в тази огромна сграда имаше стаичка, където се помещава централната система за наблюдение, но дали цялата сграда е под наблюдение или не, тепърва трябваше да установи. Може би, подобно на подслушвателните устройства, само някои стаи се наблюдаваха. Тази част от имението представляваше личните покои на Ронсар, а той не би искал служителите му да наблюдават и него.

— Кой произвежда съединението? — попита той, решен поне да зададе въпроса. Понякога хората просто се изпуснаха и му даваха информация, която искаше да получи.

Ронсар му се усмихна.

— Имам споразумение с... производителите. Те използват единствено мен за дистрибутор, а аз не разкривам пред никого кои са. Сам разбирате, че ако веднъж станат известни, ще бъдат буквално под обсада. Опортюнисти ще се опитат да се доберат до формулата, като прибегнат до отвличания и мъчения; правителството може да се опита да ги спре, но ще поеме в свои ръце производството. Така действат правителствата, нали? — Той седна зад бюрото си. — Помислих си, че сключват сделки зад гърба ми. И вие, и Ернст Морел питахте за

съединението — какво друго бих могъл да си помисля? Но вие облекчихте терзанията ми.

— Радвам се.

Пълната безизразност на гласа му предизвика усмивката върху устните на търговеца на оръжие.

— Добре виждам това. Е, господин Темпъл, ще приключваме ли с бизнес делата си? Аз имам моите гости, а вие бихте искали да продължите с ухажването на госпожа Джеймисън. Кажете ми — какво бихте правили с една съпруга, ако предположим, че успеете?

Погледът на Джон се изостри.

— Ще я пазя в безопасност.

— Аха. Но можете ли да го направите? — Той посочи компютрите в офиса, по-специално — мощния компютър, поставен на бюрото на секретарката му. — Компютрите направиха света много малък. В един момент човек ще бъде в състояние да открие всичко за всекиго. И сега вече е почти напълно възможно. Няма да успеете да изчезнете така, както правите сега.

— Информацията може да бъде фалшифицирана или изтрита. Ако са ми необходими номер на социална осигуровка или кредитна карта, използвам нечийи други.

— Да, но Найема? Знаете, че тя не може да изчезне. Има семейство, приятели, има дом, обичайни ежедневни навици, номер на социалната осигуровка и кредитни карти, които вие така презирате. Познавам дамата достатъчно добре, за да ви гарантирам, че би се отворила от идеята да използва откраднатата кредитна карта.

Вътрешно на Джон му стана забавно, че Ронсар още се опитва да го предупрежда да стои настрана от Найема.

— Ако не й харесва това, което мога да й дам, трябва само да каже „не“. Рисковано е да отвлечеш някого — твърде много привлича общественото внимание.

— Нещо, което вие искате да избегнете — съгласи се Ронсар. — Но ако тя наистина тръгне с вас, какво бихте направили?

Джон го изгледа безмълвно и отказа да бъде подведен от въпроса му. Такава възможност не съществуваше, разбира се, но Ронсар не знаеше това. Щеше да му даде възможността да мисли, че Темпъл е най-потайното копеле, което някога е срещал, и да остави нещата така.

Неумолимо пресичаше всеки опит на Ронсар да заговори за Найема, макар че всъщност този мъж започваше да му харесва. Имаше нещо абсурдно и същевременно много трогателно в това някой безмилостен тип като Луи Ронсар да проявява подобна загриженост за съдбата на свой приятел. Найема е омагьосала и него, помисли си Джон, също както бе сторила с Хади, Сайед и него самия в Иран. Ситуацията бе почти комична. Той трябваше да прояви интерес към Найема, тя да му отвърне — и това да е всичко: началото на една нова връзка. Вместо това Найема бе потресена, Ронсар се държеше покровителствено, а той трябваше да преследва една съпротивляваща се жена.

Разбира се, никой никога нямаше да си помисли, че това е част от някакъв план. Просто беше твърде неправдоподобно — като някаква проклета сапунена опера. Може би тъкмо затова даваше такъв добър ефект.

След половин час, когато приключиха със сделката — договориха се за нужното количество от експлозива, за времето и начина на доставката, както и за цената — Джон се прибра в стаята си и obu банските си. Видя, че стаята му е претърсвана отново; не знаеше какво очакват да намерят, щом не са успели да го открият първия път. Фактът, че не са открили нищо, вероятно малко тревожеше Ронсар. Разбира се, те просто не търсеха където трябва. След като се бе сдобил с оръжията, предишната вечер той даде едно от тях на Найема, закрепил другото отдолу на плота на масивна маса в салона до стаята си, а третото прикрепил към глезена си. Сега обаче трябваше да го остави някъде, докато плува. С усмивка пъкна него и малкия касетофон под дюшека. Камериерките вече бяха влизали да почистят стаята, която освен това беше и претърсена на два пъти. Най-малка вероятност имаше да търсят на най-очевидното място.

Облече тениска и чифт панталони върху банския си костюм и слезе в двора при басейна. Денят се очертаваше горещ и слънчев, но още беше прекалено рано. Дамите не искаха да си развалят прическите толкова скоро преди обяда, така че се печеха на слънце, вместо да плуват, и басейнът не беше много пълен.

Вместо да остави дрехите си в съблекалнята, той свали фланелката си и я метна върху един шезлонг, а после събу панталоните си и стори същото с тях. В джобовете си нямаше нищо, освен ключа за

стоята си, но ако разочароваше някого, оставяйки дрехите си на открито, така че да не могат да бъдат претърсени — толкова по-добре.

Отскочи ниско и доста далеч от ръба на басейна, гмурна се и заплува обиколка след обиколка, а ръцете му гребяха неуморно. Във водата се чувстваше в стихията си, както и на сушата, благодарение на обучението си на „тюлен“. Да плуваш в басейн беше детска играчка, след като си трениран да плуваш километри в океана. Много мило от страна на Ронсар, каза си той, че му предоставя начин да се погрижи за поддържането на физическата си форма. Може би някъде тук имаше и стая за бодибилдинг, но се съмняваше, че ще му остане време да я използва.

Единственият проблем с плуването на обществени места бе, че след известно време хората започват да те забелязват. Не са много тези, които издържат да плуват толкова продължително, без изобщо да спрат. Той всъщност плуваше само от половин час. Можеше да продължи часове наред, сменяйки един стил с друг, но не беше разумно да привлича вниманието по такъв начин. Хората около басейна вече го гледаха, а беше почти стопроцентово сигурен, че една жена брои обиколките му.

Измъкна се от водата и взе мека хавлиена кърпа от онези, които Ронсар бе предвидил за гостите си и които постоянно бяха сменяни. Грубо избърса тялото си. Въпреки че още нямаше един часа, видя Найема да идва към него. Беше облечена спортно, в свободно падащи ленени панталони с естествен цвят, в синя камизолка и полупрозрачна бяла риза, която небрежно допълваше тоалета ѝ. Беше хванала гъстата си черна коса със сребърна шнола на тила. Тъмните ѝ очи изглеждаха огромни и блестящи.

Тя поспря, когато го видя, сякаш не знаеше, че е тук. Джон стоеше неподвижно и я гледаше, а после ѝ махна с ръка да се присъедини към него.

Тя се поколеба доста дълго — достатъчно, за да започне той да се чуди дали няма да направи нещо съвсем неочаквано: например да се обърне и да си тръгне, което би означавало да прекали с ролята си на неохотно приемаща ухажванията му жена и би могло да подтикне неочаквания ѝ защитник да пристъпи към действие.

Но после тя се подчини и бавно се отправи към него, а той привърза хавлията около кръста си, за да скрие реакцията на тялото си,

в очакване да дойде при него.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Приближавайки се към Джон, Найема леко залитна, и бутна слънчевите очила на носа си, за да прикрие изражението си. Боже, този мъж трябваше да си облече някакви дрехи, иначе рискуваше да ѝ докара инфаркт! Жадно попи с очи силните очертания на торса му, изпъкналите мускули на ръцете и раменете, стегнатия корем. Имаше най-мощните крака, които някога бе виждала, а жилестите мускули показваха, че се занимава с всичко — бягане, плуване и силови упражнения.

Бисерни капчици вода още искряха по раменете и по космите на гърдите му. Грубо беше избърсал косата си с хавлията и бе прокарал пръсти през нея, за да възстанови донякъде прическата си. Изглеждаше див и опасен и тя изпита почти физическа болка от неудържимото желание да го докосне.

Джон уви кърпата около кръста си и застана неподвижно като здраво вкоренена в земята секвоя, чакайки тя да стигне до него. Кърпата поне скриваше част от краката му. Как успяваше да изглежда толкова строен с дрехи, щом имаше такива мускули?

На устните му се появи едва забележима усмивка. На устните, които изглеждаха така, сякаш никога не се разтягат в усмивка. Все пак бе направил усилие заради нея. Това е Темпъл, помисли си тя, не Джон. Медина се усмихваше и даже се смееше. Когато представляваше самият себе си, той беше непринуден човек — освен ако не играеше друга роля, или не беше някой друг толкова дълго време, че вече дори Джон Медина да е станал за него просто една роля.

— Преди малко за минута си помислих, че ще се обърнеш и ще избягаш — каза ѝ той с нисък глас. — Недей да се държиш чак толкова стеснително.

— Знам какво да правя. — Тя седна на предложението ѝ стол, без да ѝ пука дали звучи раздражено. Наистина беше раздражена. Не бе успяла да се наспи и нервите ѝ бяха обтегнати.

Джон стоеше зад нея и я гледаше — тя чувстваше неподвижното му присъствие. После постави дланта си в отвореното деколте на

ризата ѝ и я плъзна по голото ѝ рамо. Движението беше бавно и съсредоточено, сякаш не можеше да издържи нито миг повече, без да я докосне. Ръката му срещна единствено тънката презрамка на камизолката. Найема потрепери под докосването на топлата му длан, която съвсем леко отмести ризата ѝ — колкото да погали рамото и горната част на ръката ѝ. Това бе най-контролираното чувствено докосване, изпитвано някога от нея, и цялото ѝ тяло реагира — зърната на гърдите ѝ набъбнаха, а коремът ѝ се стегна.

После Джон нежно върна ризата на мястото ѝ и заобиколи, за да седне на стола срещу нея. Когато ѝ обърна гръб, тя видя тънкия, осемсантиметров белег, прорязващ лявата му плешка. Макар да знаеше, че не е истински, Найема не можеше да разбере как го е направил. Определено изглеждаше съвсем истински.

Той седна отсреща и тя примигна от изненада при вида на малката диамантена обеца с винтче на лявото му ухо. Нямаше дупка на ухото; щеше да е забелязала, ако имаше. А и снощи не носеше обеца. Е, ако белегът беше фалшив, пробитото ухо също можеше да е; може би е залепил обецата на ухото си. А променената линия на косата му също изглеждаше съвсем истинска. Всички тези дребни отличителни черти бяха фалшиви; без тях никой не би познал в негово лице Джоузеф Темпъл, макар лицето му да си оставаше същото. Докато не прибегнеха до сравняване на зъбите или до изследвания на ДНК-то му, той щеше да си остане неидентифициран.

Един келнер в черни шорти и бяла фланелка се приближи до тях.

— Мога ли да ви донеса нещо от бара?

— Бихме искали да си поръчаме обяд — каза на перфектен френски Джон.

— Разбира се, господине.

За начало поръча леки соленки с пилешко месо в сметанов сос, картофена супа, а после — плато от плодове и сирене. Благодарна, че от нея не се очаква да погълне пълно меню, което да включва и ястие с месо, Найема огледа прекрасната околност. Постепенно се появяваха все повече хора, предпочели да обядват край басейна вместо вътре в сградата. Шумът от разговорите, допълван от време на време от някой плясък във водата на басейна, от смехове и потракване на сребърни прибори съвсем естествено ги подтикна да приближат главите си, навеждайки се над кръглата масичка.

Джон нагласи чадъра над тях така, че да я предпазва от слънчевите лъчи, пък и да попречи на някой от къщата да ги наблюдава. Преди да седне, той взе тениската си от шезлонга и я нахлузи през главата си. Тя почти съжали, че прекрасните му мускули се изгубиха от погледа ѝ, но пък сега поне щеше да се концентрира по-добре.

— Бях в офиса на Ронсар — каза той така, че само тя да го чуе. — Разполагам с кода за отключване на вратата и добре огледах охранителната система. Какво е предвидено за тази вечер?

— Всяка вечер има маскен бал. Вечеря с шведска маса и танци, точно както снощи.

— Много добре. Хората ще се движат насам-натам и ще им бъде трудно да ни държат под наблюдение. Ще танцуваме заедно всеки танц...

— Не и когато съм на токчета. Няма да мога. Ще остана без крака.

— Тогава недей да носиш обувки на висок ток.

Тя го изгледа злобно, но той, разбира се, не забеляза, защото Найема още беше със слънчевите си очила.

— Ти осигури гардероба ми. Всички подходящи обувки, с които разполагам, са на токчета.

— Добре тогава, ще танцуваме само няколко пъти. — Изглеждаше така, сякаш едва се сдържа да не се усмихне. — Ще гледам да направя съвсем очевиден факта, че сме заедно. Но не се паникьосвай. Може да прибегна до някои необуздани движения.

— Защо трябва да има необуздани движения? — Гърлото ѝ отново пресъхна. Искаше келнерът да побърза с минералната вода, която Джон беше поръчал.

— За да може, ако някой ни забележи да се измъкваме заедно, да си помисли, че просто си търсим някое по-интимно местенце — като твоята стая например.

А вместо това щяха да преравят компютърни файлове.

— Ами Ронсар? И Кара?

— Аз ще се погрижа за нея. С Ронсар работата ще бъде малко по-сложна. Може да се наложи да рискуваме, като се надяваме, че ще е твърде зает, за да мине през офиса си. — Направи малка пауза. — Идва келнерът. — Приведе се през масичката и хвана ръката ѝ, като нежно

поглади пръстите ѝ. — Ела с мен на разходка след обяда — промърмори, докато келнерът оставяше на масата кристалните чаши със столче, пълни с минерална вода.

Тя се отдръпна и взе в ръка една от чашите, усмихвайки се притеснено на келнера.

— Колко време ще ти е нужно, за да монтираш подслушвателното устройство? — попита я, когато отново останаха сами.

— Бих искала да разполагам с половин час. — Може би щеше да се справи и за по-малко време, но искаше да бъде наистина, много внимателна, защото щеше да се наложи да проникне до кабелите в стената, а не искаше да остави след себе си никакви издайнически следи. — Ами компютърните файлове? Колко време ще ни трябва за тях?

— Зависи — услужливо каза той.

— Много съм ви задължена, господин Информираност.

Той потисна още една усмивка.

— Не знам каква система използва, дали е защитена с парола или е кодирана — макар че много ще се изненадам, ако не разполага поне с парола. Трябва да се сдобия с паролата...

— Как, за бога, ще го направиш?

— Хората обикновено си я записват някъде под ръка. Или пък използват нещо съвсем очевидно, като името на майка си или на децата...

— Ронсар има дъщеря — каза Найема. — Лора.

— Дъщеря? Нямахме информация за това — промърмори Джон.

— Тя е инвалид. Той я обожава и бди зорко над правото ѝ на личен живот. За по-голяма безопасност много малко хора знаят, че тя съществува. Толкова е болна, че може би не ѝ остава още много живот. — Една буца заседна в гърлото ѝ, щом си спомни за слабото като на скелет лице на Лора, с тъмните сини очи, които толкова много приличаха на тези на баща ѝ, както и за бодрия ѝ дух.

— Значи би приел много сериозно нещо да се случи с нея — каза замислено Джон.

Найема се изправи на стола и свали слънчевите си очила, за да може той да види съвсем ясно колко е ядосана.

— Да не си посмял! — процеди през зъби. — Ако намесиш това дете, аз ще... ще... — Не успя да се сети за нещо достатъчно лошо, но изражението на очите ѝ гарантираше сурово възмездие.

— Ще направя необходимото — тихо отвърна той. — Знаеш това. Не си поставям никакви ограничения, щом трябва да изпълня успешно задачата си.

— Да, чух това за теб — също така тихо отвърна тя, а във вените ѝ закипя такава ярост, та ѝ се стори вероятно да загуби самоконтрол. — Разправят, че си убил дори съпругата си. Защо сега да се притесняваш заради едно малко момиченце?

Ледена тишина се спусна помежду им. Лицето на Джон бе съвършено безизразно, а очите му бяха толкова студени и празни, че изглеждаха мъртви.

— Името ѝ беше Вениша — каза най-накрая той, почти нечуто. — Защо не ме попиташ аз ли го направих? Как мислиш, че стана? Застрелях ли я, счупих ѝ врата или ѝ прерязах гърлото? Може пък просто да съм я бутнал от тридесетия етаж. Чувал съм всички тези сценарии. Кой ти звучи най-правдоподобно?

Тя не можеше да си поеме дъх. Искаше ѝ се да го удари, да каже нещо, което да го впечатли, а бе успяла да постигне много повече от това. Не вярваше на всички тези слухове, не вярваше дори, че някога е бил женен. Но когато разбра името на жена му и че тя очевидно е съществувала, внезапно си помисли, че онези истории можеха да се окажат верни.

— Ти ли го направи? — успя да каже, а думите едва излизаха през свитото ѝ гърло. — Ти ли я уби?

— Да — каза той и се облегна назад, а келнерът се приближи с храната им.

Тя вървеше до него по тучната, добре поддържана трева. Не бе имала възможност да се възстанови от шока и да му зададе някакви други въпроси, след като той стовари тази бомба по време на обяда. Първо, келнерът бе там, подреждаше чиниите и доливаше вода в чашите им, питаше ги дали се нуждаят от нещо, а когато си тръгна, Ронсар „случайно“ се появи и остана да си побъбри с тях.

Найема едва успяваше да разговаря. Отговаряше едносрично на въпросите на Ронсар, но устните ѝ бяха като парализирани и тя постоянно намираще оправдание, отпивайки от чашата си с вода. Спомняше си, че бе хапнала малко от обяда, но нямаше спомен за вкуса на храната.

След обяда Джон нахлузи панталоните си върху сухия си бански, а после я хвана за ръката и я поведе нанякъде. Горещите слънчеви лъчи безмилостно падаха върху ѝ, но това бе добре дошло — иначе чувстваше, че замръзва. Сърцето ѝ се късаше. Неведението бе като невидима крепост, защитавала я и пазила от ужасните неща, които съзнанието ѝ отказваше да възприеме. Но тази невинност и неосведоменост вече безвъзвратно си бе отишла; даваше си сметка за болката, за ужаса, за цената. Какво ли беше преживял, минавайки през всичко това?

— Джон, извинявай — прошепна тя.

Видя изненадата му. Очевидно бе очаквал тя да се отврати от човека, който е, от онова, което е извършил, може би — дори да се уплаши от него. Найема потърси подходящите думи:

— Не възнамерявах да те засегна. Не вярвах на тези истории, иначе никога нямаше да подхвана тази тема.

— Да ме засегнеш? — Звучеше някак отчуждено и незаинтересовано. Не можеше да види очите му под слънчевите очила и ѝ се прииска да ги смъкне от лицето му. — Истината си е истина.

Ръката му, обвита около пръстите ѝ, беше толкова топла и силна, и все пак силата му бе премерена, за да не я нарани. Никога не я бе наранявал, тя изведнъж осъзна това. Даже когато трябваше да изпита върху себе си огромната ѝ болка и враждебност в Иран, той се бе грижил за нея, бе спасил живота ѝ, бе я държал в прегръдките си, когато тя тъгуваше.

— Понякога истината си е истина, а понякога е нещо друго. Какво всъщност се случи? Тя беше ли двоен агент, както съм чувала да казват?

Джон измънка нещо неопределено. Тя започна да се изнервя и да губи търпение, затова стисна ръката му.

— Кажи ми!

Той спря и извърна лицето си към нея.

— Иначе какво?

— Иначе нищо. Просто ми кажи.

За миг ѝ се стори, че няма да го направи. После Джон сви рамене.

— Да, тя беше двоен агент. Направи го заради парите. Нямаше никакви смекчаващи вината обстоятелства. Нямаше семейство в Съветския съюз или Източна Германия, което да е под заплаха. Всичките ѝ роднини се намираха в Америка и изобщо не бяха замесени. Тя просто искаше пари.

Значи не бе могъл да оправдае жена си. Трябвало е да приеме факта, че тя се е оказала предателка.

Това би било съкрушително за всеки. Какво ли беше за него, след като бе посветил целия си живот в служба на страната си?

— Как разбра?

Той отново закричи.

— Нямаше никакъв съкрушителен момент на истината, просто поредица от дребни неща, които се натрупваха и ме накараха да изпитвам подозрения. Поставих ѝ капан и тя веднага се хвана в него.

— Не знаеше ли, че я подозираш?

— Разбира се, че знаеше. Беше добра. Но аз заложих в капана нещо, на което не може да устои: имената на нашите двама най-високопоставени шпиони в Кремъл. Алдрих Еймс така и не се добра до тази информация — беше прекалено секретна. — Устните му се бяха свили в една тънка линия. — Имаше опасност да закъснея с щракването на капана. Това се случи в разгара на Студената война, а тези сведения бяха толкова решаващи, толкова значими, че тя реши да не ги предаде по установения ред. Вдигна слушалката на телефона и набра номера на съветското посолство. Поиска убежище, защото знаеше, че ще я преследвам, и започна да им съобщава имената по телефона.

Джон си пое дълбоко дъх, спокойно и овладяно.

— Застрелях я — каза накрая, извърнал поглед към масивната стена, ограждаща имението. — Можех да я раня, но не го направих. Онова, което знаеше, бе твърде важно, за да рискувам, а шпионите — твърде високопоставени, за да позволя да ги арестуват. Трябваше да запазят постовете си. Вече бе съобщила на свръзката, че разполага с имената. Щяха да обърнат света, ако трябва, за да се доберат до нея,

независимо в кой затвор я вкараме и каква охрана поставим да я пази. Така че я застрелях.

За известно време вървяха, без да разговарят, като прескачаха, подобно на пчели, от леха на леха и привидно се любуваха на зеленината на цветята. Найема още стискаше ръката му и същевременно се опитваше да проумее невероятната вътрешна сила на този мъж. Беше принуден да извърши нещо почти немислимо и не се оправдаваше, не се опитваше да замаже фактите или да ги поднесе по по-приемлив начин. Живееше с бремето на спомена за онзи ден и независимо от това продължаваше да прави каквото трябва.

Някои хора биха сметнали, че е чудовище. Не биха могли да проникнат по-далече от явния факт, че е убил собствената си съпруга, при това съвсем съзнателно, или биха казали, че никаква информация не си заслужава чак такава жертва, независимо от значимостта ѝ. Но онези, които водеха живот на невидимата фронтова линия, добре разбираха всичко това. Далас бе дал живота си за своята страна в една по-различна битка от същата тази война.

Със своите действия Джон бе спасил живота на много повече хора, не само на двамата шпиони, бе помогнал и за развитието на последвалите събития. Съветският съюз се бе разпаднал, Берлинската стена бе разрушена и за известно време светът бе станал по-сигурен. Джон все още работеше на фронтовата линия, още рискуваше живота си, може би опитвайки се да балансира везните на собственото си разбиране за справедливост.

— Тя не се ли изкуши да те предаде заради пари? — попита Найема. — Ти самият струваш доста.

— Благодаря ти — отвърна сухо той. — Но тогава не струвах чак толкова много. Имах достъп до секретна информация от най-висок ранг, затова жена ми имаше полза от мен, но и тя самата можеше да разполага с доста секретни документи.

— Не мога да си представя всичко, което си преживял. — В гласа ѝ се усещаше неизразима тъга. Отново стисна ръката му, като се опитваше да му каже без думи колко много съжалява, че е отворила капака на гърнето, пълно с усойници.

Той сведе поглед към нея, а после вдигна главата си и се взря някъде зад гърба ѝ. Придърпа я близо до цъфналия храсталак, сякаш искаше да се скрият от поглед.

— Дръж се! — предупреди я и наведе глава. Притисна устните си плътно върху нейните и дъхът им се сля в едно. Тя сложи ръце на раменете му и се притисна към него, а кръвта забуча в ушите ѝ. Пулсът ѝ се ускоряваше. Почувства с цялото си тяло болезнено и неутолимо желание и сподави един стон. Езикът му изпълняваше бавен, еротичен танц в устата ѝ, като се плъзгаше напред-назад. Постави ръцете си на хълбоците ѝ и я придърпа към себе си, повдигна я и долната част на телата им се сля. Найема почувства нарастващата му ерекция и потръпна от удоволствие, макар че предупредителните сирени в главата ѝ засвириха неистово. Положи усилие да остане на крака, а не да омеква като памук, какъвто той определено не беше.

Джон откъсна устни от нейните и остана наведен над нея. Тя се втренчи в него като заслепена, прииска ѝ се той да не носеше очила, за да може да види изражението в очите му. Прошепна, все още притисната към него:

— Кой е там?

Този път той наистина се усмихна, а ъгълчетата на устата му се извиха нагоре.

— Никой. Искях просто да те целуна, че си такава сладурана.

Тя бурно се отблъсна от него.

— Подлец такъв! — Дишаше шумно и го гледаше ядосано. Наистина, ама наистина ѝ идеше да го удари, но вместо това се наложи да прехапе долната си устна, за да не се разсмее.

— Виноват — отвърна той и отново хвана ръката ѝ в своята. Подновиха разходката си по тревата. — Но ти какво очакваше? Аз ти разказвам нещо, което доказва, че съм безмилостното копеле, за което всички ме смятат, а ти ми се извиняваш. Разбира се, че трябваше да те целуна.

— Помислих, че е заради работата.

— Невинаги — каза той, като избягваше погледа ѝ. — Не всичко.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Високите токчета определено ще са пречка, помисли си Найема, докато преравяше гардероба си — в случай че е пропуснала да види някакъв чифт обувки, които изглеждат и елегантни, и са с равна подметка. Всъщност бе сигурна, че не е пропуснала нищо. Високите токчета издаваха твърде силен шум при ходене, а и с тях трудно се бягаше. Чифт обувки тип „балетна пантофка“ щяха да свършат идеална работа, но от всевъзможните обувки, които Джон се бе погрижил да ѝ достави, нямаше нито един чифт балетни пантофки.

Тя се загледа в роклята, която смяташе да облече: плътно прилепнала черна дълга рокля, чиито презрамки бяха широки около два сантиметра и постепенно се разширяваха, за да оформят горната ѝ част, а най-ниската точка от деколтето идваше точно между гърдите ѝ. На това стратегическо място бяха пришити черни изкуствени перли във формата на слънце, от което излизаха перлени лъчи. Имаше и други рокли, но искаше да облече черната, за да бъде по-незабележима в тъмнината, ако се наложеше.

Освен черните официални обувки на висок ток имаше само още един чифт обувки в черно — доста ежедневни сандали с тесни кожени каишки. Извади ги и се загледа в тях, като се опитваше да си представи какво може да направи, та да изглеждат по-подходящи за случая. Определено щяха да са по-удобни за танцуване, но изглеждаха точно такива, каквито са: ежедневни. Найема Джеймисън не би била толкова небрежна по отношение на тоалета си. Стилът ѝ на обличане бе класически и изборът на дрехи — по правило безукорен.

— Защо не беше някаква мърла? — промълви Найема пред невидимата си двойница.

Огледа отново роклята. Беше изискана и стилна, даже и с висулките от черни перли, които блестяха с цвят на нощ и привличаха окото. Посегна и заклати дрънкулките, а те се залюляха от нейното докосване. Щяха постоянно да привличат погледите на всички към гърдите ѝ.

Погледна черните сандали, а после отново вдигна очи към перлите. Внимателно разгледа фигурката, представляваща слънце. Свободно падащите „лъчи“ не бяха прикрепени за „слънцето“, а под него.

— Сега вече ми паднахте — промърмори на себе си и стана, за да вземе инструментите си. Разбира се, знаеше защо се вманиачи на тема обувки: за да не ѝ се налага да мисли за Джон и за казаното от него — че не всичко е заради работата. Как се очакваше от нея да приеме това? За нея ли ставаше въпрос или за нещо съвсем отделно? В миналото му имаше толкова много неща, че той буквално можеше да има предвид всичко. Някои мъже водеха нормален, открит живот и в него нямаше кой знае какви тайни, освен може би колко бири са изпили на път за къщи. Животът на Джон бе толкова потаен и объркан, че никой никога нямаше да знае всички онези дребни детайли, превръщащи го в човека, който беше.

Вманиачването на тема „обувките“ определено не беше изпълнило целта си, защото тя не можеше да престане да мисли за Джон. Загубата на Далас бе достатъчно мъчителна, почти повече, отколкото можеше да понесе. А какво ли бе изпитал Джон не само да изгуби жена си, ами това да стане от неговата собствена ръка? Опитва се да изпита състрадание към жена му, но не откри в душата си и следа от подобно чувство. Жената бе продала държавата си и бе заплатила с цената на живота на други хора. Според Найема и начина ѝ на мислене това не я правеше по-различна от терористите, които използват отровен газ или бомби, за да убиват.

Тази вечер можеше да бъде и последния път, когато ще види Джон.

Мисълта се спотайваше в подсъзнанието ѝ през цялото време, докато прикрепяше с лепило нанизите от перли към каишките на сандалите. И в други моменти ѝ се бе струвало, че може би ще е за последно: когато той си тръгна точно преди тя да замине за Франция; когато беше само един глас по телефона, а тя знаеше, че може и да не я поканят във вилата. Но сега това чувство бе някак по-определено. Щеше да си замине веднага щом се сдобие с компютърните файлове. Найема щеше да остане до края на партито и да си тръгне, както бе предвидено по програма. След по-малко от седмица щеше да си е у дома и да се върне към работата си, а всичко това — да остане в

спомените ѝ като фантастична история, която никога нямаше да може да разкаже на никого.

Но засега тя се чувстваше жива и кипяща от енергия, както никога досега в живота си. Усещането бе почти физическо, сякаш кожата ѝ бе много по-чувствителна отпреди. Взе си една дълга релаксираща вана, ароматизирана със солите, които намери в стаята си, и изми косата си. Даже си подремна малко — рядко правеше това, но днешните събития я бяха изморили, направи си маникюр и педикюр, като лакира ноктите си в тъмночервен цвят. Щом нямаше да види Джон никога повече, тогава, за бога, щеше да го накара добре да запомни как е изглеждала.

Не ѝ се искаше да се налага да се връща до стаята си за необходимите ѝ инструменти и пособия, но пък не можеше да помъкне всичко в миниатюрното подобие на дамска чантичка, което щеше да носи със себе си вечерта. Там имаше място за кредитна карта, за червило и за пудра, както и за един ключ — това беше всичко. Опита се да измисли къде да скрие инструментите и пистолета, но не познаваше имението достатъчно добре, пък и навсякъде бе пълно с хора.

Нямаше друг начин — трябваше да се върне в стаята, за да вземе нещата си. Уви всичко в черния копринен шал, който беше в комплект с роклята ѝ, и прибра пакета под бельото си във вграденото чекмедже на просторния дрешник. После си пое дълбоко дъх, изправи назад раменете си и се приготви за последното действие от представлението.

Слезе по стълбите, а Джон я чакаше в подножието им. Изправи гръб и сините му очи обходиха всеки сантиметър от тялото ѝ, както подобава на един лудо влюбен любовник. Найема забеляза с ъгълчето на окото си Ронсар, който ги наблюдаваше със смесица от загриженост и тъга в погледа. Тя почака погледите им да се срещнат и му изпрати една успокоителна според нея усмивка. Той разпери ръце в красноречив жест: „Опитах се“.

Джон проследи усмивката ѝ и присви очи, като от всяка пора на тялото му се излъчваше заплаха. Боже, много го биваше! Трябваше да отиде в Холивуд — с таланта, който притежаваше, вече щеше да се е сдобил с един-два „Оскара“ и да печели много повече пари, отколкото получаваше като държавен служител.

Помисли си, че може да си позволи да поиграе малко и за себе си. Забави крачка, когато се приближи към Джон, сякаш изпитваше неохота да измине тези последни стъпки. Той леко се намръщи и протегна ръка с онзи арогантен жест, който ѝ заповядваше да се приближи до него.

Найема се подчини, като тихо постави ръката си в неговата, и той я поведе към балната зала, където същите хора от предишната вечер правеха същото, което бяха правили предишната вечер, само че сега бяха облечени с други костюми. Взе я в прегръдките си и я притисна към себе си, а краката им едва се движеха. Главата му бе приведена към нейната в класическата поза на мъж, тотално погълнат от жената в ръцете му.

— Трябваше да оставя нещата в стаята си — каза тихо тя, като заглуши думите си, притискайки се до рамото му. — Не можех да ги взема в това. — Посочи миниатюрната си вечерна чантичка.

— Какво? Не можа ли да сложиш всичко в корсажа си, заедно с пистолета? — Погледна надолу към плътно прилепващата към гърдите ѝ материя и дълбоко изрязаното деколте.

— Внимавай! — предупреди го Найема. — Там имам нож и смятам да го използвам, ако се наложи. — Почувства движението на устните му до слепоочието си — усмихваше се. — Какво си предвидил за отвличане на вниманието?

— Нищо. Страхувах се да не ме скалпираш. Ще рискуваме.

— Много ме бива за това. — Думите едва бяха напуснали устните ѝ, когато тя почти трепна от изненада. Не, не я биваше в това да рискува. Преди беше така, но не и сега. Вече не.

Джон почувства как Найема изведнъж се стегна в ръцете му и я придърпа по-близо до себе си.

— Какво има?

— Нищо — отвърна автоматично тя.

— Нищо от това, което можеш да ми кажеш — поправи той.

— Точно така.

Отново това движение до слепоочието ѝ. След малко ѝ каза:

— По-ниска си, отколкото снощи.

Беше типично в негов стил веднага да забележи.

— Не съм на токчета. Приспособих един чифт сандали, за да подходат на роклята. — Измъкна стъпалото си, за да може той да

види перлите, които украсяваха тесните каишки.

Изражението му беше малко болезнено.

— Осакатила си един тоалет на Диор, за да декорираш обувките си?!

— Всичко е наред — успокой го тя. — Разумните обувки с нисък ток бяха по-важни от роклята. Освен това секретните операции не са към бюджета — няма да се наложи да се оправдаваш за похарченото, нали?

— Не, слава богу!

— Е, кога ще го направим?

— Няма предвидено време. Ще държим Ронсар под око и ще действаме, когато изглежда зает.

— Ами Кара?

— Погрижил съм се.

— Не ми е приятно да ти го кажа, но тя стои ей там.

— Няма да остане там за дълго.

Кара беше облечена в ослепителна дълга и тясна рокля, цялата в бяло, а дългата ѝ руса коса се спускаше по гърба ѝ. На ушите ѝ висяха обеци от планински кристал. Знаеше, че изглежда по холивудски умопомрачително, но по никакъв начин не можеше да се мери с тези хора, що се отнасяше до бижутата или тоалетите висша мода, затова не се и опитваше. Стилът, към който се стремеше, беше по калифорнийски секси, и го постигаше.

Флиртуваше с няколко мъже, но сексапилният французин, с когото беше играла тенис на сутринта сега бе строго охраняван от жена си. Реши да опита късмета си и закрачи наоколо, като се поспираше тук-там да си побъбри с евентуалните жертви. Не възнамеряваше да се тревожи за чувствата на Хосам нито минута повече — той нямаше никакви права над нея.

Не забеляза бедата, която всеки момент щеше да се стовари на главата ѝ. Някой се обърна твърде рязко и една чаша с червено вино се плисна върху бялата ѝ рокля. Тя слисано се взря в ужасното леке, разбирайки, че най-вероятно ще ѝ се наложи да изхвърли дрехата.

— Много съжалявам! — извини се жената, която я беше заляла, а лицето ѝ се сгърчи в болезнено смаяно изражение. — Не знам как се

случи, някой ме блъсна.

— Всичко е наред — успокой я Кара, макар че не беше. Не искаше да притеснява никого от гостите на Луи. — Сигурна съм, че петното веднага ще излезе. Просто ще изтичам до стаята си да се преоблека. — Махна с ръка, когато жената ѝ предложи да плати за роклята, и с усмивка напусна залата. Рядко използваше асансьора, предпочиташе стълбите, за да се движи повече, но тази вечер избра най-краткия път до стаята си.

Когато слезе от асансьора на третия етаж, усмивката се беше изпарила и на лицето ѝ беше изписано силно раздразнение. Дългите коридори изглеждаха пусти, слабо осветени от стените на лампи, но тя беше благодарна на съдбата, че никой не може да я види в това състояние. Извади ключа от малката си чантичка, бързо го мушна в ключалката и ръката ѝ безпогрешно намери бутона за осветлението.

Светлина заля стаята в същия миг, в който една ръка я хвана през устата, а друга я обви през кръста и я вдигна от пода. Някой затръшна с ритник вратата.

Заля я пристъп на паника и ѝ се стори, че за момент пред очите ѝ причернява. Чу собствените си приглушени писъци и разбра, че звукът няма да излезе от стените на стаята. Заби нокти в ръката на устата ѝ, като риташе и се извиваше в опит да се отскубне.

— Тихо, любов моя! Не се плаши.

Хосам! За част от секундата паниката ѝ отстъпи място пред неистова ярост. Отметна глава назад в опит да го удари през устата, но той само се разсмя и я хвърли върху леглото, а после се метна отгоре ѝ, преди тя да успее да се отмести.

— Копеле такова! — просъска Кара, но вече не се опитваше да вика.

Той само се засмя отново, възседна я и я хвана за китките. С не по-голямо усилие, отколкото би употребил, за да се справи с едно дете, той завърза ръцете ѝ с копринен шал, а после ги вдигна над главата ѝ. Върза шала за таблата на леглото.

— Копеле! — каза отново тя, този път по-високо, а гласът ѝ прозвуча пискливо.

— Шшш, тихо!

— Ще те убия за това, което ми причиняваш! Ще ти откъсна топките!... Ааа!

— Казах ти да мълчиш — промърмори той и завърза още един шал през устата ѝ. Облегна се назад, като разглеждаше свършената от сръчните му ръце работа, а после по мургавото му лице бавно се разля усмивка. — А сега, любов моя, нека да видим дали факирът знае нови фокуси.

Извади нож от джоба си и натисна механизма му. Блесналото острие изскочи навън, а светлината заигра по остриите като бръснач ръбове. Зениците на Кара се разшириха, когато се втренчи в ножа, а после в него. Заизвива тялото си, опитвайки да се освободи, но той я стисна между бедрата си и безмилостно я усмири.

Изад шала се дочуха приглушени викове, когато той пъкна острието под прилепналата материя, покриваща гърдите ѝ, и направи един разрез. Двете половини на роклята ѝ се разтвориха, сякаш беше свален цип, и откриха бюста ѝ.

Хосам спря, за да се наслади на гледката. Като държеше ножа в едната си ръка, той погали голите ѝ гърди, притисна ги в шепата си, потърка зърната им и се полюбува на начина, по който те се свиха и втвърдиха. После се надигна от тялото ѝ.

— Стой мирна! — изкомандва. — Може случайно да те порежа.

Кара си наложи да лежи неподвижно, докато той сръза дрехата ѝ от горе до долу, чак до подгъва, и хвърли настрани жалките парцали. Под роклята не носеше нищо. Скромността не беше сред най-ярките ѝ добродетели, но сега тя притисна бедрата си в напразно усилие да се прикрие. О, боже, нима щеше да я убие?!

Той отстъпи крачка назад и започна да съблича дрехите си. Тя неистово замята глава, а в очите ѝ рукаха горещи сълзи.

— Не се плаши — повтори Хосам и свали панталоните си. Застана гол над нея. Пенисът му щръкна и красноречиво заяви готовността си. Кара отчаяно посегна да го ритне, като се целеше в топките му, макар да не можеше да си представи какво би ѝ помогнало това, при условие, че е вързана и със запушена уста.

Той цъкна укорително с език, сграбчи я за глезена и се отнесе с него по същия начин, както и към китките ѝ. Още десет секунди и другият ѝ крак също беше завързан, а тя остана да лежи с вдигнати нагоре ръце и неприлично разкрячени крака.

— Колко си неукротима! — галено зашепна той и пропълзя между краката ѝ. — Сладка, дива и... моя! Никога не го забравяй. Ти

си моя!

Кара очакваше да бъде бързо и брутално изнасилена, и се подготвяше за атаката. Но това не се случи. Вместо това той се наведе, притисна устни между краката ѝ и започна да я люби.

Контрастът между това, което очакваше, и онова, което в действителност се случи, беше толкова голям, че тя не успя да сподави тихия стон, надигнал се в гърлото ѝ. Изви нагоре тялото си и той хвана задните ѝ части с големите си ръце, за да я задържи неподвижна.

Ярката светлина над главата ѝ я заслепяваше. Вперила поглед в тавана, тя почувства как по цялото ѝ тяло се разлива вълна от удоволствие. Не можеше да повдигне главата си и да види какво става. Това беше... беше толкова неочаквано, че не успяваше напълно да го проумее. Той я доведе до бурен и светкавичен оргазъм, който я остави без дъх, а очите ѝ се напрегнаха и заплашваха да изскочат от орбитите си.

— Това е едва първият — промърмори той и се наведе над нея. — Ти знаеш, че никога, никога не бих те наранил. Тази нощ ще открием всичките начини, по които мога да ти доставя удоволствие, както никой друг не би могъл. — Тъмните му очи заблестяха. — А после може и да ти позволя да завържеш мене за леглото.

Тя простена и изви гръбнака си, щом дългите му пръсти проникнаха в нея, стимулирайки нервни окончания, които още бяха чувствителни след преживяния оргазъм. Страхът ѝ беше избледнял, защото ръцете му бяха любящи, а не брутални, и на негово място се зароди дълбока бързо нарастваща възбуда. Правеха нещо различно и донякъде перверзно. Никога преди не се беше чувствала безпомощна по време на секс. Обикновено доминираше, защото така ѝ харесваше.

Но сега установи, че това също ѝ харесва. Бе тотално във властта му, гола и изложена на ярката светлина. Той можеше да прави с нея всичко, което си поиска, и свят ѝ се зави, като си представи колко възможности съществуваха. Хосам бе толкова огромен и могъщ, а и бездруго беше бавен в секса. Това щеше да е една дълга нощ — безкрайно, сладострастно дълга.

— Време е — прошепна Джон в ухото на Найема.

Сърцето ѝ подскочи. Тя си пое дълбоко въздух и почувства как се успокоява. Вирна брадичка и го изгледа с такава жизнерадостна усмивка на устните си, че той буквално се закова на място и я зяпна.

Кого заблуждаваше? Моментът на истината почти я ослепи с яснотата си, когато напуснаха балната зала и се заизкачваха по стълбите към втория етаж. Тя беше авантюристка. Обожаваше всяка минута, наситена с риск. Не искаше да се върне вкъщи, обратно към старата си работа. Искаше да продължи да се занимава със секретни операции, където ѝ беше мястото. В продължение на пет години беше търпяла самоналоженото си наказание, но Джон я бе изтръгнал от този живот и я бе върнал обратно към онзи, за който беше създадена и който вече не желаше да напусне.

Откритието я остави почти напълно бездиханна и тя почувства как я изпълва някаква вътрешна радост, която се разливаше във вените ѝ; сякаш най-накрая се бе върнала към живота, към собствената си същност.

Дългият коридор се оказа празен. Никой не ги забеляза и те бързо се отпавиха към стаята ѝ. Найема измъкна вързопа от гардероба и го притисна към тялото си, така че инструментите и пистолетът останаха увити в шала, а свободните краища бяха праметнати през ръката ѝ.

— Какво ще кажеш? — попита го.

— Изглежда добре. Хайде.

Бързо се върнаха обратно по коридора, но вместо да се спуснат надолу по стълбите, се насочиха право към западното крило.

— Поогледах наоколо и открих един пряк път — обясни Джон.

— Личните покои на Ронсар също са в тази посока.

— Знам. Прекият път минава през неговите стаи.

Тя завъртя очи, но не си даде труда да го попита как е проникнал в апартамента на Ронсар. Ключалките не значеха нищо за него.

Този маршрут съвсем не беше лишен от риск. Имаше по-малко хора, които можеха да ги видят, но пък всички, които ги забележеха, щяха да са от личната охрана на Ронсар и щяха веднага да се досетят, че мястото им не е тук. Гости или не, Ронсар не би позволил на никого да безпокои дъщеря му.

Джон я дръпна за ръката и те се спряха пред дървен под, излъскан до блясък. Той завъртя дръжката на вратата и двамата се

озоваха вътре в стаята. Това беше спалня, както забеляза Найема — огромна и луксозна. „На Ронсар — прошепна в ненужно обяснение Джон. — Има частен асансьор, който се спуска до етаж, където се намира офисът му.“

Асансьорът беше малък — нали беше предвиден за един човек, но и невероятно безшумен, и пристигна без обичайния звук, който асансьорите издават при спирането си.

Коридорът, в който излязоха, също беше празен, а това беше много добре, тъй като не разполагаха с логично обяснение защо се намират там и особено защо излизат от асансьора на Ронсар. Джон се приближи до една врата, извади касетофончето от джоба си и го поднесе към електронната ключалка. Натисна бутона и прозвуча серия от тонове. Мъничката зелена лампичка на ключалката светна, последва едва чуто изщракване и той отвори вратата.

Пристъпиха вътре и Джон тихо затвори вратата зад тях, а после направи нещо на ключалката.

— Какво правиш?

— Обезвреждам заключването. Ако ни хванат, фактът, че ключалката е повредена, поне донякъде ще бъде в наша полза, но пак ще трябва да измислим някакво обяснение за присъствието си.

— Оле, ти май си планирал всичко до последната подробност, нали?

— Не възнамерявам да ни хванат. Хайде, размърдай хубавото си дупе и се залавяй за работа.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Найема се огледа наоколо, а Джон седна на бюрото на Ронсар и включи компютъра. На другото бюро имаше един много по-сложен компютър, но той не му обърна внимание. Тя провери кабелите на бюрото, което предположи, че е на Кара Смит. В офиса влизаха три отделни линии, а телефоните бяха свързани само с две от тях. Следователно компютърът разполагаше с отделна линия. Погледна към телефона на бюрото на Ронсар — идентичен с другия и свързан с две телефонни линии. Първата сигурно беше линията за бизнес разговори, досети се тя; втората — неговият личен телефонен номер.

На бюрото на Ронсар имаше монитор, който показваше коридора отвън. Найема проследи кабела до стената и си отбеляза къде е свързан. Обичаше да има в главата си схема на електрическата мрежа, за да знае какво точно да търси и къде.

Телефонът на Ронсар не беше включен зад бюрото му, може би защото той не желаше да му се пречка. Проследи отново кабелите — водеха зад кожено канапе, опряно на стената. Внимателно го повдигна за единия край, като се постара да няма издайнически шумове.

Коленичи на пода и разгъна вечерния си шал. Извади торбичката от черно кадифе, в която се намираха инструментите ѝ. Остави настрана пистолета и бързо разглоби щепсела, а после откачи жиците и оголи пластмасовото им покритие, за да ги раздели.

Обикновеното подслушвателно устройство разполагаше с предавател или записващо устройство. Но в случая това нямаше да свърши никаква работа, защото не можеха да вземат записа и да прослушат обажданията. Служителят на ЦРУ, внедрен тук, нямаше достъп до офиса на Ронсар. Но Джон го беше снабдил с дигитален приемник, който щеше да осигури достъп до звуковата информация, а после тя щеше да бъде предадена на Лангли по каналния ред. Даже и да го разконспирират и да го хванат с предавателя, нямаше да открият нищо, защото информацията беше дигитализирана. Устройството изглеждаше като обикновено радио, даже работеше на същия принцип.

Тя бързо прикрепя индуктивния край на сондата само към единия от терминалите на линията — по този начин веригата оставаше отворена и устройството не можеше да бъде засечено по електронен път. Свързва хранващите кабели към съединението, като ги остави не по-дълги от шест сантиметра. Късите хранващи кабели правеха невъзможно засичането на устройството посредством колебания в напрежението на тока. След това монтира две батерии по девет волта, които да служат като източник на енергия за хранване на устройството, и започна да сглобява буксата.

— Почти свърших — каза тя. Прецени, че е работила около двадесет минути. — Успя ли да проникнеш?

— Все още работя по въпроса — разсеяно промърмори Джон. — Файловете са защитени с парола.

— Опита ли „Лора“?

— Това беше първото ми предположение.

— Нищо ли няма в бюрото? — Беше чула как той отваря и затваря чекмеджета, но бе помислила, че търси някакви папки с документи.

— Не. — Той бързо преглеждаше нещата върху бюрото, като търсеше къде евентуално е записана паролата.

Найема монтира щепсела на мястото му, включи го и бутна дивана отново плътно до стената.

— Ами ако паролата не е записана никъде?

— Той сигурно редовно я сменя, освен ако не е пълен глупак. Което означава, че текущата парола е записана някъде. Ако си готова, потърси някакъв вграден в стената или в пода сейф.

— Не ми казвай, че си и касоразбивач.

— Добре, няма.

Тя побърза да провери зад всички картини на стените, но там имаше само тапети. Огромен и дебел килим покриваше пода и Найема отметна краищата му, но отново не откри нищо. Измъкна една отвертка и провери всички контакти в стаята, защото понякога декоративни контакти прикриваха малки скривалища.

— Нищо — докладва тя. Прибра инструментите и пистолета си и внимателно ги уви с вечерния шал.

Джон взе в ръцете си някаква книга и прелисти страниците, като се надяваше нещо да изпадне от нея. Поспря и се загледа в изтъркания

от употреба том. Найема се приближи и остави нещата си върху бюрото.

Джон отгърна на една страница с подвито ъгълче.

— Трябва да е някъде тук. Никой не би прочел тази книга повече от веднъж, освен ако не му се налага.

— Та това е класика — каза развеселено тя.

— Не съм казал, че книгата е лоша, просто не е нещо, което човек би чел отново и отново. — Прокара показалеца си по страницата, като търсеше дума, която да се набива в очи. „Гилотина“.

Върна се към клавиатурата и написа думата. На екрана светна надпис „Достъпът е отказан“.

Сви рамене и отново затърси в книгата.

— Дикенс е имал адски богат речник — изръмжа той. — Тая работа може да отнеме цял ден. — Опита с думата „монарси“.

„Достъпът е отказан.“

„Чудовища“ също беше отхвърлена, а после и „чародей“.

Списъкът с файловете изведнъж се отвори с „двуколки“.

— Какво ще кажеш за това — рече тихо Джон. — Просто стрелях напосоки.

— Печелившо попадение. — Обаче той не само имаше късмет, а бе така добре обучен, та опитът и инстинктът му го нареждаха с няколко дължини пред обикновените хора и му позволяваха да забележи значението на факта, че една оръфана книга с класическо произведение лежи най-отгоре на бюрото на Ронсар.

Пъхна една дискета в А-драйва и започна да извиква файлове и да ги копира върху нея. Не отдели време да чете никой от тях, просто ги копираше колкото се може по-бързо, като държеше монитора под око.

Найема заобиколи и застана зад бюрото.

— Аз ще наблюдавам монитора — каза тя. — Ти копирай.

Той кимна и копирането продължи още по-бързо. След малко, наблюдавайки монитора, Найема забеляза как вратата в края на коридора се отвори.

— Някой идва — прошепна тя.

Джон хвърли поглед към екрана, но не спря работата си.

— Човек от охраната — отвърна.

— Проверяват ли вратите?

— Може би. — В краткия му отговор се съдържаше всичко. Понеже беше извадил от строя ключалката, вратата щеше да се отвори, ако някой се опита да влезе.

Найема пхна ръката си в гънките на вечерния шал. Почувства студения и тежък метал на дръжката на пистолета. Стражата тръгна по коридора към офиса. Ударите на сърцето ѝ се ускориха, а устата ѝ пресъхна.

Коридорът беше дълъг. Изглеждаше почти безкраен на малкия екран, а фигурата на часовоя постепенно ставаше все по-голяма и по-голяма с приближаването му. Найема установи, че брои стъпките му. Деветнайсет, дваисет, дваисет и една...

— Не се паникьосвай! — тихо я предупреди Джон, но не вдигна очи от списъка с файловете. — Почти свърших.

Часовоят отмина и дори не спря пред вратата. Найема доби странно усещане за нереалност, докато го гледаше на екрана и чуваше стъпките му пред вратата на офиса, защото звукът идваше от друга посока, различна от тази, която наблюдаваше на екрана.

— Това е. — Джон бързо натисна един бутон и дискетата изскочи навън. Мушна я в калъфче и я постави във вътрешния джоб на сакото си. После изключи компютъра, върна всичко върху бюрото на първоначалното му място и я докосна по лакътя.

— Готова ли си?

— Май че да.

Тя се обърна и се насочи към вратата, но той изведнъж я сграбчи за ръката и я накара да се закове на място.

— Пак си имаме компания.

Найема погледна към монитора. Вратата на коридора отново се отваряше. Някой се беше спрял, сякаш говореше с друг човек от срещуположната страна на вратата и се беше полуизвърнал назад. Миниатюрната фигурка на екрана имаше дълга тъмна коса.

— Ронсар! — прошепна тя и почувства как ледена паника стяга стомаха ѝ. Нямахше какво да прави в този дълъг коридор, освен ако не идваше в офиса си.

Джон изведнъж се раздвижи и буквално я вдигна от земята. Направи две огромни крачки и се озова до дивана. Сложи я на него и се освободи от сакото на смокинга си, като небрежно го хвърли на пода.

— Свали бельото си и лягай! — заповяда ѝ той. Тонът му беше нисък и настоятелен.

Разполагаха само с няколко секунди, преди Ронсар да влезе през вратата. Ръцете ѝ се разтрепериха, когато вдигна нагоре роклята си и посегна към ластика на бикините си. Да се преструваш, че правиш секс, беше толкова изтъркано клише, използвано в стотици филми, че никой нямаше да му повярва, още по-малко — един толкова изпечен и наблюдателен тип като Ронсар. И именно затова номерът можеше да мине — защото не би повярвал, че Темпъл използва толкова евтин трик.

Разбира се, човек като Джон не би разчитал само на някаква страстна прегръдка, за да създаде нужното впечатление. Не, той искаше бельото да бъде свалено, дрехите да са разхвърляни, сякаш наистина се канят да правят любов току-що.

Сърцето ѝ биеше много силно и тя чувстваше пулса си, който видимо пулсираше през кожата ѝ. Смъкна бикините си надолу по бедрата и ги остави да паднат, а после бързо ги изрита и легна на дивана.

Джон се наведе над нея, вдигна роклята ѝ до кръста и разтвори краката ѝ, заставайки на едно коляно между тях. Бързо разкопча панталона си. Тя се парализира от силния шок. Само хладният въздух, който галеше кожата ѝ, показваше, че това не е някакъв странен кошмар. Не беше готова да стигне толкова далеч с играта — да си позволи да лежи полугола на дивана, а той да стои между разтворените ѝ бедра, като при това един нежелан свидетел щеше всеки момент да нахлуе в стаята.

Джон се наведе и я облиза с език, а здравите му ръце разтвориха още по-широко бедрата ѝ. Езикът му проникна в нея и я навлажни. Найема подскочи с цялото си тяло, но той я задържа, с уста между краката ѝ. Тя сподави вика си, а дъхът ѝ се спря в гърлото. О, боже, той не спираше, а Ронсар щеше... Не можеше дори да си помисли какво ще стане, ако Ронсар влезе сега и ги завари така, но Джон сигурно го беше планирал — да ги видят в един толкова интимен момент, без съмнение за автентичността му...

Как да се преструват, когато той наистина я любеше?

Тя тихо изстена и протегна ръцете си надолу. Прокара пръсти през косата му. Искаше ѝ се да го избута настрани, но не можеше,

ръцете ѝ просто отказваха да се подчинят. Чувствени тръпки разтърсиха тялото ѝ и тя изви гръб в ръцете му. Колко дълго трябваше да понася всичко това? Пет секунди? Десет?

Времето изведнъж се разтегна до неузнаваемост. Тя тръсна глава в знак на безмълвен протест, безпомощно окована в двойната верига на страха и удоволствието. Нещо бурно и горещо експлодира в нея и я заля на вълни. Не, не можеше да го понесе, не и когато устата му бе притисната към тялото ѝ и напрягаше неудържимо всеки неин мускул.

Намери сили да го бутне немощно по раменете. Той плъзна езика си нагоре и го завъртя около клитора ѝ с бързи движения. Тази ласка едва не я изстреля от дивана, но той бързо я усмири и застана готов между краката ѝ.

— Спокойно — прошепна и се притисна към нея.

Не! Това просто не беше истина! Не можеше да го прави, не и тук, не и по този начин. Не искаше първия им път да е така.

Всичко се случваше прекалено бързо. Тялото ѝ не разполагаше с време, за да се настрои, въпреки влагата, която ѝ беше дал с езика си. Как би могла да се настрои, когато изобщо не можеше да повярва в онова, което ставаше тук и сега по този начин?

Той се движеше бавно в нея, а тя не беше достатъчно влажна и тъканите ѝ се съпротивляваха на неговото нашествие.

— Викай! — каза ѝ той едва чуто.

Да вика? Това със сигурност щеше да привлече Ронсар, но Джон това искаше. Тази мисъл осени като светкавица замъгленото ѝ съзнание. Никой, замислил нещо нередно, нямаше да вдига подобен шум или да прави това, което правеха те.

Той нямаше никакви скрупули, щом се касаеше за успеха на задачата му.

Джон се отдръпна леко, а после проникна в нея още по-дълбоко, сантиметър след сантиметър.

— Викай! — повтори, този път настоятелно.

Не можеше. Не ѝ достигаше въздух, усещаше дробовете си като парализирани, а тялото ѝ се гърчеше под бруталната вълна на чувствени възприятия. Нервните ѝ окончания бяха наелектризирани, а слабините ѝ се стягаха, докато тя се бореше да потисне безмилостно нарастващото удоволствие. Съпротивляваше се — не с юмруци, а с всеки мускул вътре в тялото си, опитвайки да го възпре, да му попречи

да проникне в нея още по-дълбоко и да я изтика отвъд границите на способността ѝ за самоконтрол.

Не беше достатъчно силна. Той бавно и неотклонно сломяваше съпротивата ѝ, опрял длани отстрани на гръдния ѝ кош и приведен над нея. Дишаше плитко и учестено през полуотворените си устни. Беше присвил очите си, които искряха, по-наситеносини от всякога. Дръпна с едно бързо движение лявата презрамка на роклята ѝ и оголи гърдата ѝ. Зърното ѝ вече се бе втвърдило, подобно на мънисто, и порозовяло от възбуда.

— Викай! — настоя той и я тласна грубо. — Викай!

Главата ѝ се повдигна и падна на възглавницата, отново и отново. Тя сподави едно ридание и отчаяно понечи да го удари, като се опитваше да се отскубне. Не можеше, не искаше, о, боже, нека не получи оргазъм, когато Ронсар влезе през онази врата — тя нямаше да го понесе! Джон я хвана за китките и ги прикова към дивана, като безмилостно проникваше в нея още по-дълбоко.

Не можа да го спре, не можа да се сдържи. Конвулсивно се сгърчи, а усещането се разля на вълни в слабините ѝ. Потъна в кулминацията, отметнала назад глава, затворила очи, стаила дъх, докато всичко около нея избледня и заглъхна, а цялото ѝ същество се фокусира в изгарящото я удоволствие. Тогава наистина тихо извика и отчаяно зачака вратата да се отвори.

Но тя остана затворена. В коридора не се чуваше нищо, освен тишина.

Вълната на върховното удоволствие леко започна да се отдръпва, а напрежението — да си отива от тръпнещата ѝ плът, докато тя лежеше отпусната и изнемощяла под Джон. Краката ѝ още бяха разтворени и той още беше в нея. Тя не можеше да мисли, не можеше да се движи. Чувстваше се празна и изцедена, сякаш бе взел всичко от нея.

Унижението я заля като лава. Извърна глава настрани, не искаше да го погледне. Как успя да получи оргазъм в такъв момент? Какъв човек беше тя? А що за мъж бе той, щом направи подобно нещо? Сълзи замъглиха очите ѝ, но не можеше да ги избърше, защото той още я държеше за китките.

Времето спря.

Ронсар не идваше в офиса си. Найема не знаеше къде беше отишъл, но не идваше. Чакаше Джон да се отдръпне от нея, а мигът ѝ

се стори цяла вечност. Накрая напрежението ѝ стана непоносимо и тя трябваше да го погледне, да застане лице в лице с него.

Изражението на лицето му беше почти диво, а очите му — толкова ярки, че сякаш я изгаряха. Изглежда, чакаше тя да го погледне.

— Съжалявам — каза и започна да се движи, но не за да се отстрани от нея, а вътре в нея, с дълбоки, бързи тласъци, които проникваха до самото ѝ същество.

Почувства го как свършва; сграбчи я за хълбоците и потъна в нея с твърди и горещи тласъци, отметнал глава назад и стиснал зъби, за да сподави дрезгавите стонове, които напиреха в гърлото му. Отпусна се задъхан върху нея, а гърдите му се повдигаха, докато жадно си поемаше въздух.

Тя не каза нищо, не можа да измисли какво да каже. Главата ѝ бе празна, замаяна от шока. Нищо от наръчниците по добри обноси не вършеше работа в ситуацията. Тази мисъл бе толкова абсурдна, че почти я накара да се разсмее, но смехът ѝ се превърна в хлипане, което сподави.

Джон внимателно се вдигна от нея. Дъхът ѝ спря за миг, когато тялото му напусна нейното. Той ѝ помогна да се изправи и да седне.

— Добре ли си?

Тя кимна безмълвно и спусна краката си на пода. Придърпа роклята си надолу и прикри бедрата си с нея. Той се заоправя с бързи движения, като пхна ризата си в панталона и го закопча.

Бикините ѝ лежаха на пода пред бюрото. Джон ги вдигна и ѝ ги подаде. Тя безмълвно ги взе. Чувстваше краката си прекалено омекнали, за да им се довери, затова остана седнала и obu гащичките си, а после ги дръпна нагоре, трябваше само да се надигне леко, за да постави ефирното бельо на мястото му. Сега беше прекалено влажна, а топлата влага проникваше през тъканта на бикините ѝ и лепкаво съхнеше по вътрешната страна на бедрата ѝ.

Той мина зад бюрото и погледна монитора.

— Чисто е — рече спокойно, сякаш нищо не се беше случило. — Не знам къде изчезна Ронсар.

Разтреперана, тя се изправи на крака и взе шала за вечерната си рокля, като провери дали всичко още е на мястото си. Джон метна на раменете си сакото на смокинга и оправи вратовръзката си, а после прекара пръсти през косата си. Изглеждаше овладян и спокоен.

— Готова ли си?

Тя кимна и той отново провери монитора.

— Да тръгваме — каза и я хвана за лакътя. Поведе я към вратата.

Някак си тя успя да овладее гласа си и да намери нужните думи.

Някак си успя да прозвучи небрежно като него:

— Ами ключалката? Ще я поправиш ли?

— Не, той ще си помисли, че просто е излязла от строя. Този вид ключалки понякога се повреждат.

Отвори вратата и хвърли един бърз поглед навън, а после я изведе в празния коридор. Тъкмо когато затваряше вратата и ръката му още се намираше върху дръжката, вратата, която водеше към коридора, внезапно се отвори и един човек от охраната мина през нея. Той ги забеляза и се закова на място, извика нещо и автоматично посегна към оръжието си.

Джон задейства още преди да ги видят. Избута Найема към стената, падна на едното си коляно и грабна пистолета на глезена си. Мъжът се паникьоса и стреля прибързано, а куршумът се заби в земята на три метра пред него. Джон обаче не се паникьоса. Найема видя лицето му — спокойно и безизразно, докато се прицелваше. Стреля два пъти: първият изстрел попадна в гърдите на часовоя, а вторият, изстрелян за всеки случай — в главата. Човекът падна назад като марионетка, захвърлена от кукловода си.

Джон сграбчи Найема за ръката и с едно движение я изправи на крака. През отворената врата на коридора се чуваха писъци и стъпки на тичащи хора.

— Хайде! — каза той и я бутна към изхода отляво, а зад гърба им започнаха да нахлуват хора.

На горния етаж трите изстрела накараха Хосам да замръзне на място. Скочи от леглото и грабна панталоните си, които бяха захвърлени на пода. Светкавично ги нахлузи и се хвърли към вратата. Грабна и кобура на автоматичния си пистолет и измъкна оръжието.

— Хосам! Не ме оставяй така! — изпищя уплашено Кара. Отдавна беше свалил превръзката от устата ѝ. Но той не ѝ обърна внимание и избяга през вратата. Достатъчно се владееше и се сети да затвори с трясък вратата на излизане, но това бе всичко, за което можа да отдели време.

Затича с боси крака към стълбището в края на коридора, но вместо да слезе по стълбите, започна да се спуска по парапета. Спираше за секунда на всяка площадка между етажите, докато стигна на партера. Стори му се, че изстрелите бяха дошли в близост до офиса на Ронсар, отдолу и вдясно.

Дългият коридор беше претъпкан с хора, сред тях — и някои от гостите на Ронсар, които надаваха ужасени възгласи. Служителите от охраната се опитваха да ги изтикат настрана, но появата на един огромен, полугол и въоръжен мъж спомогна много повече за това.

— Накъде? — изкрещя Хосам.

— През този изход — отвърна един от охраняващите и посочи към вратата. — Темпъл и една жена.

Хосам си плю на петите и изчезна в нощта.

Къде би отишъл Темпъл? Хосам спря за момент и се замисли. Би се опитал да си осигури транспорт, вместо да се измъкне пеш, но автомобилите на гостите бяха прибрани в охраняем паркинг с ограда. Колите на имението обаче не бяха. Хосам се затича бос по влажната трева в посока на гаражите.

Яркото аварийно осветление в миг превърна цялото имение в подобие на футболно игрище. Стана светло като ден. Въоръжени мъже изпълзяха отнякъде и се скупчиха на поляната.

— Автомобилите на гостите! — изкрещя Хосам. — Проверете ги!

Една голяма група се насочи към охраняемия паркинг. Хосам продължи да тича към гаражите, стиснал в ръка оръжието си, готово за стрелба. Дявол да го вземе, тоя тип Темпъл не би могъл да разчете позле времето си. Кара тъкмо щеше да свърши, може би за десети път, когато той беше чул изстрелите и трябваше да я остави така, на ръба, безпомощно завързана за леглото.

Дългият, потънал в мрак, гараж беше притихнал. Хосам се зае да обиколи редицата от леки коли, ландроувъри и джипове.

— Тук ли сте? — прошепна.

— Тук.

Хосам рязко се обърна, а Темпъл изскочи от сенките, помъкнал една жена за ръка.

— Върви, човече! — просъска той и измъкна връзка ключове от джоба си. Хвърли ги на Темпъл, който пусна ръката на жената и ги

улови с лявата си ръка. — Зеленият мерцедес, ей там.

— Благодаря. Обърни се.

Ерик Гоувърт въздъхна и се обърна. Надяваше се само да не се забави прекалено много, иначе Кара щеше да изпадне в истерия от ярост. Така и не чу как Темпъл се раздвижи, нито усети удара, който го остави да лежи проснат на студения бетонен под.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Джон се наведе и вдигна оръжието на здравеняка. Подхвърли го на Найема.

— Хей, подръж това.

Тя прибра и този пистолет във вързопя, направен от шала на вечерната ѝ рокля. Щеше да изглежда подозрително, ако не вземеха оръжието. Той отключи колата с бутона на дистанционното, което се намираще на връзката с ключовете, и двамата се качиха вътре.

— Лягай на пода! — заповяда ѝ той и сложи ръка на тила ѝ, за да е сигурен, че ще се подчини.

Тя се сви на пода, а той запали мотора и натисна копчето, с което се отваряше гаражната врата. Вратата започна да се плъзга нагоре и над тях автоматично се запалиха светлини. Той ѝ хвърли един поглед и ѝ се усмихна, а после превключи на скорост. Мощната кола се стрелна напред, а сцеплението на гумите с пътя беше толкова добро, че те не изсвириха, нито пък се усети мирис на изгоряло.

Първият изстрел разби стъклото на прозореца над главата ѝ и парчетата се посипаха в колата. Найема сподави един вик на изненада и покри с ръце главата си, а в този момент вторият куршум мина през вратата до нея и се заби в седалката на пет сантиметра от ръката на Джон, като произведе странен тъп звук, минавайки през кожата и плата.

Той натисна до дупка газта и последователно превключи няколко пъти скоростта. Всеки път силата на ускорението я притискаше още по-плътно до седалката.

— Стой долу! — извика и се наведе секунда преди стъклото от неговата страна да се пръсне на парчета.

Порталът. Автомобилът се бе насочил към огромните врати със стоманени решетки. Тя едва успя да се подпре с ръце, за да се предпази от удара. Чу се стържене на метал и звук от разтрошени стъкла, а после — още изстрели, този път — от автомат. Нещо я тласна встрани, към лоста за скорости. Една от тежките врати, изкъртена от пантите си, се стовари наполовина върху гюрука на колата.

— Добре ли си? — изкрещя Джон, докато превключваше на задна. Вратата се завъртя и се плъзна на земята. Той отново превключи скоростите и колата се стрелна напред, минавайки върху вратата. Железните решетки издрънчаха.

— Да — извика тя, но не разбра дали сред трясъка на стрелбата той я чу.

Джон не отвърщаше на огъня, изцяло бе концентриран върху управлението на колата. Найема потърси пипнешком двата пистолета, завити в шала ѝ, и в ръката ѝ попадна първо по-големият, който бе принадлежал на човека от охраната. Застана на колене и махна предпазителя.

— По дяволите, стой долу! — ревна Джон и протегна ръка към нея, сякаш се канеше да я бутне отново на пода.

— Продължавай да караш! — Тя се отскубна настрана, хвана тежкото оръжие с две ръце и започна да стреля от прозореца. Даже и да не уцелеше никого, ответната стрелба щеше да ги накара да се снишат за момент. Ако не предприемеше нещо, автомобилът им, заедно с тях двамата вътре, щеше да се разпадне на парчета от изстрелите.

Мощното оръжие подскочи в ръцете ѝ и силният гърмеж я оглуши. Нажежените гилзи заизскачаха в тясното пространство на колата. Една от тях рикошира в голата ѝ ръка и тя усети ужилване.

Автомобилът не се движеше тъй гладко, както преди; напредваше на тласъци и двигателят му заглъхваше от време на време. Явно изстрелите бяха поразили някоя много важна част, но поне вече бяха извън територията на имението. Зад тях се чуха още изстрели, но те прозвучаха като идващи от пистолет, което означаваше, че не разполагат с необходимия обхват.

— Трябва да зарежем колата — каза Джон и се обърна назад, за да огледа положението. Огледалцето за задно виждане представляваше парче изкривен метал, а самото стъкло бе станало на сол и се бе посипало навсякъде около тях.

— Къде?

— Веднага щом се измъкнем. Ако имаме късмет, няма да намерят колата до сутринта.

Найема надникна зад остатъците от седалката. В имението бяха запалени толкова много светлини, че то изглеждаше като миниатюрен

град. Постепенно успя да различи групирани по двойки светлинки — фаровете на автомобили.

— Идват — каза тя.

Направиха завой и плътната стена на дърветата скри имението от погледа им. Той отби от пътя, като намали скоростта, за да може гумите да не вдигат във въздуха буци пръст, и насочи колата между дърветата. Заподскачаха по дънери и клони, а дърветата изподраскаха боята, която доскоро беше свършено непокътната.

Джон не докосна спирачката нито веднъж — да не би някоя от светлините отзад още да работеше. Когато се отдалечиха достатъчно от пътя, така че фаровете на автомобилите след тях да не се отразят от метала на колата им, той спря и загаси двигателя. Седяха в тишината, нарушавана само от свистенето и съскането на мотора, и слушаха как преследващите ги коли с ръмжене подминават скривалището им.

Бяха на около километър от имението.

— Сега какво? — попита тя и ѝ се стори, че гласът ѝ прозвуча странно, но пък ушите ѝ още пищяха от стрелбата. Вътре в колата миришеше на изгорял барут и нажежено желязо.

— Какво ще кажеш за един хубав крос?

— Любимото ми занимание през нощта, когато съм обута в сандали, нося рокля за две хиляди долара и стотина мъже ме преследват и стрелят по мен.

— Радвай се, че сандалите ти не са на висок ток. — Той тресна светлините на таблото с дулото на пистолета си, за да не ги издадат, щом преследвачите отворят вратите.

Тя нежно и внимателно се изправи от пода. Миниатюрни парченца стъкло покриваха седалките, раменете ѝ, косата. Под дърветата беше съвсем тъмно. Вратата от нейната страна не искаше да се отвори — вероятно някой куршум бе ударил заключващия механизъм. Тя пропъзля над лоста за скоростите, а с всяко нейно движение се чуваше подрънкването на строшени стъкла.

Джон излезе от колата и посегна към нея. Смело я вдигна на ръце и я измъкна навън, а после я остави да стъпи на краката си.

— Изтупай се! — нареди той.

И двамата се наведоха напред, затръскаха главите си и размахаха ръцете и дрехите си, за да изтупат и последните остри парченца стъкло. Ръцете и раменете ѝ малко я боцкаха, но когато внимателно ги

опипа, пръстите ѝ останаха сухи — значи поне не кървеше. Цяло чудо беше, че изобщо са останали живи. Направо не беше за вярване, че градушката от натрошени стъкла не ги беше порязала.

Когато се изправиха, очите ѝ вече се бяха приспособили към тъмнината и тя забеляза, че половината от лицето на Джон е по-тъмно от останалата част. Стомахът ѝ се сви.

— Ранен си — каза тя, като се опитваше да запази гласа си равен. Не можеше да е прострелян. Не би могъл. Нещо жизненоважно в нея зависеше от това да е добре.

— От парче стъкло, не от куршум. — Гласът му прозвуча по-скоро раздразнено. Извади копринената кърпичка от джоба на гърдите си и я притисна към челото си. — И двата пистолета ли са в теб?

— В колата са. — Найема се наведе напред и ги извади. — А инструментите? Ще ги оставим ли? — Определено не ѝ се искаше да ги мъкне със себе си.

— Дай ги тук.

Тя му подаде тежката кадифена торбичка с инструментите. Джон ги извади и ги хвърли един по един колкото се може по-далеч сред дърветата и хрусталаците. Ако намереха инструментите, Ронсар щеше да се запита за какво ли са били използвани, и понеже ги бяха забелязали да излизат от офиса му, несъмнено щеше да разпорежи да извършат пълна проверка на всички кабели — тогава щяха да открият бръмбара. Претърсването беше единственият начин да открият устройството, но пък нито един бръмбар не можеше да остане незабелязан, когато самите жици бъдат проверени.

— Взе ли си шала?

— За какво ми е?

— Защото е черен и ще прикрие малко от голата ти кожа, която иначе се вижда в тъмното.

Тя извади шала и дамската си чантичка от колата. Трябваше внимателно да опипа наоколо, докато ги намери. Чантичката към вечерния тоалет беше безполезна — в нея нямаше нищо, което можеха да използват, нямаше дори пари. Всичките ѝ пари, заедно с паспорта и всичко останало, бяха останали в стаята ѝ. Не се тревожеше за паспорта; името в него беше фалшиво, а Джон можеше да ги върне в родината им даже без паспорт, но парите можеха да им бъдат от полза.

Джон взе чантичката от ръцете ѝ, но вместо да я запрати нанякъде, я мушна в джоба си.

— Хайде.

Беше прекалено опасно да се тича в гората през нощта. Рискуваха най-малко да изкълчат глезените си, а може би — дори да си счупят нещо, затова се запромъкваха между дърветата и храсталаците, като спираха често и се ослушваха за преследвачи. Чуваха как шумът от автомобилите по пътя става все по-далечен и по-неясен. Но не можеха да се надяват хората на Ронсар да останат прекалено дълго в неведение.

Излязоха от гората на един второстепенен междуградски път.

— За известно време ще го следваме — каза той. — Така ще се придвижваме по-лесно, а и можем, докато е тъмно, да ги забележим много преди те — нас.

— Имаме ли някаква определена цел или просто ще тичаме?

— Ница.

— Защо Ница? Защо не Лион? По-близко е.

— Ронсар ще наблюдава летището в Лион и всички агенции за автомобили под наем. Ще очаква от нас да отидем там.

— Какво ще кажеш тогава за Марсилия?

— Яхтата ни е в Ница.

— Нима? Не знаех, че си имаме яхта.

— Компанията има яхта, а яхтата има на борда си компютър и сателитна връзка. Ще мога незабавно да предам информацията на Лангли и хората му веднага ще започнат да я обработват.

— Тогава нека бъде Ница.

Той извади нож от джоба си и коленичи в краката ѝ. Сграбчи роклята ѝ с едната ръка и промуши ножа на нивото на коленете ѝ. Плъзна острието му през тънката материя и отпра долната половина на роклята ѝ.

— В джобовете на този смокинг имаш повече неща, отколкото Снупи — в кучешката си колибка — изкоментира тя. — Изобщо не разбирам как ти стои толкова добре.

— Имам си много добър шивач.

Сега, когато бяха излезли изпод дърветата, Найема можа да забележи, че главата на Джон още кърви. Той скъса тясна ивица от плата, който току-що беше отрязал от дрехата ѝ и превърза раната си с

него. Смокингът му беше опърпан и мръсен, а когато тя погледна към останките от великолепната си рокля, дело на Диор, забеляза, че е в същото състояние. Останалата част от плата Джон завърза около врата си.

Започнаха да тичат в лек крос, защото не носеха маратонки на краката си, а ударът на твърдия асфалт по тънките подметки на вечерните им обувки вибрираше до всяка костичка и мускулче в телата им, които и бездруго бяха доста натъртени и уморени.

— През целия път до Ница ли ще тичаме? — попита тя след около километър и половина.

— Не, ще откраднем някоя кола.

— Кога?

— Веднага щом намерим.

Найема се опита да намери темпо, което не натоварва толкова много стъпалата и краката ѝ, и да се съсредоточи върху настоящето. Когато ги обстрелваха, нямаше проблеми с концентрацията, но сега бяха заобиколени само от ритмичното потропване на стъпките си, от равномерното вдишване и издишване и от нощните звуци наоколо. При липса на непосредствена заплаха мислите ѝ се насочиха към случилото се в офиса на Ронсар.

Не искаше да мисли за това, но не можеше да му се противопостави. Може би беше неизбежно, като се има предвид сексуалното привличане, което изпитваше към Джон от мига, в който го зърна в офиса на Франк Вини. Той я наелектризираше, караше я да се чувства толкова жива, че на моменти не се побираше в кожата си. Целувките, които си бяха разменили — може всичко да беше режисирано, но нейната реакция не беше. С всяко докосване, с всеки танц, с всяка следваща целувка нейното очакване бе нараствало стремително и беше цяло чудо, че не получи оргазъм в мига, в който я докосна езикът му.

Само че защо не се случи иначе — да я любеше наистина, а не да разиграва сценарий, който да им служи за прикритие. За нея сливането им беше като гигантски катаклизъм. За него — просто работа.

Може би затова се чувстваше толкова наранена. Искаше да означава за него нещо повече от поредната задача, от поредното средство към целта. Опасяваше се... мили боже, страхуваше се, че го обича.

Очевидно бе първокласна глупачка, за да се влюби в Джон Медина.

Да обичаш мъж, който често пътува по работа, беше едно — хиляди жени го правеха. Да обичаш мъж, който поема опасността с всяка глътка въздух, също бе нещо, което хиляди жени правеха. Ченгета, пожарникари, строители на небостъргачи, работници на нефтени платформи — всички те имаха опасни професии и отсъстваха от вкъщи продължително. Но поне живееха открито. Поне животът им беше реален. Джон винаги разиграваше някакъв сценарий, изпълняваше някаква тайна задача, нарушаваше правила и закони. Почти винаги играеше някой друг. Никога нямаше да знае дали е жив или мъртъв или дали ще се върне при нея, даже и да е жив.

Не можеше да обича по подобен начин. Не можеше да живее по подобен начин.

— Кола — каза той и прекъсна болезнената верига на мислите ѝ. Сграбчи я за ръката и я издърпа от пътя. — Лягай долу!

Светлините на фаровете пронизваха мрака, а колата бързо се приближаваше. Тя легна по лице сред бурените, преметнала шала през раменете си и покри краката си с остатъка от роклята. Джон лежеше до нея, по-близо до пътя. Колата мина покрай тях.

Те бавно се изправиха. Преди да спрат да тичат, не беше забелязала, колко много я болят краката. Разтри прасците си.

— Може би боса ще съм по-добре, отколкото с тези сандали.

— По земята — да, но не и по асфалта.

Тънките каишки бяха протъркали кожата ѝ, която беше започнала да се разранява и подува. Отпусна каишките леко и каза:

— Май скоро ще имам проблем.

Той клекна до нея.

— Пришки?

— Още не, но натам отива работата.

— Окей, край на тичането. Трябва обаче да се сдобием с някакво превозно средство през нощта, защото през деня ще ни забележат полесно, ако се движим пеш. Искрах да стигнем колкото се може по-далеч, преди да свия някоя кола, но очевидно нищо не можем да направим.

— Какво значение има?

— Ако една кола е открадната буквално в задния двор на Ронсар, мислиш ли, че той няма да научи и да се сети, че ние сме я задигнали?

Тогдава ще знае с каква кола пътуваме и може да прати хора да ни търсят.

Найема въздъхна.

— Тогдава ще вървим.

Ръката му нежно обхвана стъпалото ѝ.

— Мисля, че няма да се наложи. Скоро ще стигнем до някоя ферма или село и аз ще взема каквото намерим, даже и да е аварийна кола.

— Дотогава — каза тя и стана на крака — ще вървим.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Ронсар изпитваше дива и студена ярост, по-силна от когато и да било в живота му. Но се ядосваше най-вече на себе си. Често се случваха предателства в неговия бизнес. Ала тоталната му заблуда и начинът, по който го бяха изиграли, го бяха сварили неподготвен. Пък и не бе очаквал огромната на брой охрана в имението да не успее да спре една кола, измъкнала се направо под носа им. Предполагаше се, че неговите хора са професионалисти, но съвсем не се бяха държали като такива.

Един от тях бе убит, а друг, Хосам, имаше сътресение. Откриха Хосам да лежи полугол в безсъзнание до вратата на гаража. Бе се догадил, че Темпъл ще се опита да свие някоя от колите на имението, но го бяха изненадали в гръб. Доста загадъчен изглеждаше фактът, че Хосам носеше само панталоните си, след като се предполагаше, че трябва да е на работа. Но когато се оказа, че и Кара я няма никъде, Ронсар бе изпратил човек да проучи цялата тази история. Откриха я завързана за леглото ѝ — гола и побесняла от яд. Тъкмо се чудеше дали не трябва да застреля Хосам, задето я е насилвил, когато загрижеността, която тя прояви, научавайки, че е пострадал, го убеди, че каквото и да е станало в спалнята ѝ, е станало по взаимно съгласие.

Гостите на Ронсар останаха шокирани и смутени. Насилието от изминалата вечер със страшна сила стовари върху им прозрението за това в какъв свят живее техният домакин. Беше приятно да флиртуваш с опасността, да се хвалиш пред приятели, че си гостувал в луксозното имение на ползващия се с лоша слава Луи Ронсар, да му даваш информация, което да те кара да се чувстваш като лошо момче, но реалността бе по-брутална, отколкото всички си представяха.

Той предполагаше, че никой от тях преди това не е виждал мъж, прострелян в главата. После сякаш адът се бе преместил навън. Темпъл бягаше, а по дирите му святкаха куршуми от автомати, като че на поляната пред къщата се води малка война. Колата на Темпъл с трясък премина през портите на входната врата, а охраната се разпръсна, когато отсреща започнаха да стрелят в отговор. Застрашена

бе не само неговата сигурност, а и тяхната собствена. Илюзията за безопасност се бе изпарила. Повечето възнамеряваха да си заминат още на зазоряване.

Ноцта бе истинско фиаско за него като домакин, а като бизнесмен — нещо по-лошо и от това.

Темпъл и Найема бяха проникнали в офиса му. Не можеше да си представи какво е правила Найема там. Може би беше партньорка на Темпъл, може би не. Свидетели на стрелбата в коридора бяха разказали, че той я третираше като жертва, бутайки я, дърпайки я навън през изхода. От друга страна, Темпъл бе шофирал; кой друг, освен Найема, би стрелял по охраната му? Беше възможно Темпъл едновременно да е карал колата и да е стрелял — трудно, но не невъзможно, а Темпъл беше обучен убиец.

Какво бяха правила в офиса му?

Ключалката се оказа повредена. Не беше обаче, когато бе напуснал офиса си последния път, защото той по навик проверяваше бравата винаги, когато си тръгваше.

Стоеше в офиса и се оглеждаше, като се опитваше да види онова, което Темпъл би могъл да види. От какво би се заинтересувал? От компютрите, естествено. Но в този на Кара нямаше нищо, което да представлява интерес за Темпъл, а информацията в неговия беше защитена от парола.

Паролата. Доближи се до бюрото си и огледа предметите върху него. Нищо не изглеждаше разместено. Книгата бе на същото място, където я бе оставил.

И все пак...

И все пак инстинктът, служил му толкова вярно досега, подсказваше, че Темпъл някак си е успял да проникне в компютъра, както бе пробил и охраната на имението му. Ронсар не можеше да си позволи да приеме положението другояче. Нито пък можеше да си позволи да подценява противника — този мъж изчезваше и се появяваше както му хрумне и имаше достъп до документи на правителството, преди те дори да бъдат огласени. Такъв мъж разполагаше с власт, която или беше в ръцете му, или стоеше зад него.

Трябваше да ги открият. С едно телефонно обаждане до властите в Лион той беше завардил летището, а когато един от неговите наблюдавателни служители забеляза къде колата им е отбила от пътя и

намериха изоставения мерцедес, предупредиха и компаниите за автомобили под наем.

Движеха се пеша, освен ако Темпъл не беше откраднал друга кола. Ронсар уреди да го уведомят незабавно, ако полицията разбере за някаква кражба.

Седна на бюрото си и забарабани с пръсти по дървената му повърхност. Лион беше най-логичната първоначална цел, но може би именно заради това Темпъл се е насочил в обратната посока. Прави винаги неочакваното. Дръж противника си в напрежение, потънал в догадки.

Това щеше да е партия шах, с атаки и контраатаки. Ключът към победата бе да планираш няколко хода напред, да предвиждаш всяко движение на противника си.

На юг се намираше Марсилия — по-голям град от Лион, с огромно оживено пристанище. Намираше се по-далеч, но веднъж стигнали там, шансовете им да избягат щяха значително да се повишат.

Пристанището. Това бе ключът към загадката. Темпъл би избягал по вода.

Селцето беше малко, с не повече от петнадесетина къщи, струпани от двете страни на пътя. Джон избра старо рено, паркирано пред една от къщите, понеже старите модели се запалваха по-лесно със свързване на двете жички. Найема остана на пост, докато той отвори вратата и заопипва под таблото в търсене на жиците. Лампичката на колата светна, но той не разполагаше с фенерче и се наложи да поеме риска някой да забележи малката светлинка. Оголи жичките от пластмасовото им покритие с ножа си.

Три къщи по-надолу едно куче се събуди от дрямката си и изляя веднъж. После утихна. Нито един от прозорците наоколо не светна.

— Качвай се! — прошепна Джон и се отдръпна, за да влезе тя в колата от вратата на шофьора, вместо да вдига още шум, отваряйки и затваряйки другата врата. Найема не беше четиригодишно хлапе, а реното беше малко. Удари си коляното в лоста за скоростите, главата — в лампичката на тавана и лакътя — в кормилото. Като ругаеше под носа си, най-накрая успя да се вмъкне и да седне на мястото на водача.

Джон не изхихика, но устните му се извиха в усмивка, която показваше, че му се иска да го направи. Малката лампичка в автомобила ѝ позволи да го види ясно за пръв път, откакто напуснаха имението, и сърцето ѝ замря. Дясната половина на лицето му бе покрита със следи от засъхнала кръв, въпреки усилията му да я избърше. Ризата му, някога снежнобяла, сега бе изцапана от кръв и прах, косата му бе сплъстена и рошава, а брадата му — набола. С парчето черна коприна, завързано около главата му, той изглеждаше като изпаднал пират, облечен в костюм на Армани.

Ако някой ги видеше в настоящия им вид, арестуването им беше гарантирано.

Джон допря жиците една в друга и моторът се опита да запали. Закашля се и перката се завъртя, а той се вмъкна зад кормилото и натисна педала на газта. Колата запали с писклив звук — като от електрическа шевна машина. Без да затваря вратата, той натисна съединителя и превключи на ниска предавка. Когато пусна съединителя, колата се задвижи. Петдесетина метра по-надолу по пътя затвори вратата.

— Колко е часът? — попита тя и се отпусна на седалката. Краката ѝ пулсираха. Свали си сандалите, като съзнаваше, че може и да не успее да ги обуе отново, но не ѝ пукаше. Да поседне беше такова облекчение, че почти изстена.

Той погледна часовника на китката си.

— Три и нещо. С малко повече късмет ще разполагаме с два-три часа, преди някой да забележи, че колата липсва. Защо не се опиташ да поспиш?

— Не ми се спи. — Наистина не ѝ се спеше. Бе изтощена, но не чувстваше желание да подремне. Беше и гладна, и жадна, и наистина, ама наистина имаше нужда да накисне краката си в студена вода.

— Ще ти се приспи. Когато спадне нивото на адреналина ти, ще бъдеш гроги.

— Ами ти? Ти нямаш ли адреналин? — сопна му се тя, макар да не знаеше защо изведнъж ѝ стана криво.

— Свикнал съм. Научил съм се как да работя, без да се скапвам.

— Аз съм добре.

Макар че не беше. Хвърли един поглед към него. Силните му ръце здраво държаха кормилото, а изражението му изглеждаше толкова

спокойно, сякаш е излязъл на неделна разходка с колата. Може би тя също изглеждаше така спокойна, но вътрешно беше съсипана.

— Искаш ли да си поговорим?

— Не! — отвърна ужасена тя. Нямаше смисъл да го пита за какво намеква. Не искаше да слуша логичните му аргументи и напътствия, нито съветите му да се отнася към случилото се като към част от работата им. Желаше единствено да свършат с цялата тая история, за да може да се оттегли с минималното достойнство, което ѝ бе останало.

— Все някога ще трябва.

— Не, няма! Искам просто да го забравя.

Той направи пауза и челюстите му се склупчиха.

— Вбесена си, защото свърши или защото аз го направих?

Идеше ѝ да изкрещи. Боже, защо просто не я остави на мира!

— За нито едно от тях. И за двете.

— Много точен отговор, няма що.

— Ако търсиш точни отговори, вземи си енциклопедия.

Последва още една пауза, сякаш той измерваше съпротивата ѝ.

— Добре тогава, засега ще оставим темата, но ще си поговорим.

Тя не отговори. Нима не разбираше? Да говорят за случилото се бе все едно да бъркат с пръст в отворена рана и да не ѝ позволяват да зарасне. Но не, как би могъл той да разбере, когато за него нещата бяха съвсем различни?

— Колко път има до Ница?

— Триста километра, ако минем по магистралата, и по-малко, ако минем през планините. Прекият път обаче едва ли ще е най-бързият, не и с тази кола. Няма достатъчно мощност да се изкачи в планината с нещо повече от пълзене.

— Значи по магистралата ще стигнем към шест и половина — седем.

— Приблизително. Трябва да спрем и да откраднем друга кола.

— Друга кола?

— Твърде близко сме до имението на Ронсар. Ще научи веднага щом докладват за кражбата. Трябва да зарежем тая кола.

— Къде?

— Мисля, в Баланс. Там ще потърся друга.

„Няма що, сега сме и серийни крадци на коли“, помисли си тя. Е, нали искаше вълнуващи преживявания. В това отношение Джон Медина определено беше на висота: в неговата компания не се скучаеше. Но нейният дом изглеждаше една все по-привлекателна перспектива — убежище, където спокойно можеше да осмисли налудничавия факт, че се е влюбила в Джон. Замисли се за спокойния си, уютен дом — там всичко беше подредено според вкуса ѝ, освен двойните резета на всеки прозорец и врата.

— Ако мога да си взема билет за самолета, до утре по това време ще си бъда у дома — каза тя, но после се сети за паспорта си. — Не, забрави. Нямам паспорт. Как ще се прибера обратно в Щатите?

— Най-вероятно ще вземем военен транспорт до вкъщи.

Ние? Той възнамеряваше да пътува с нея? Това беше нещо ново.

— Ти също ли се връщаш във Вашингтон?

— Засега.

Не каза нищо повече, а и тя не го попита. Вместо това Найема се облегна назад и затвори очи. Дори и да не успееше да заспи, можеше да си почине.

— Някакъв хлебар съобщил, че колата му е открадната рано сутринта... Ето тук. — Ронсар посочи с пръст на картата. Селото се намирало на тринадесет километра от имението — на един тесен, малък път, който се виеше в югозападна посока и накрая пресичаше магистралата. Няколко души от охраната се бяха събрали около бюрото му, а той разговаряше по телефона с един приятел от местните власти.

Ако Темпъл се е насочил на юг, сигурно по онова време е бил горе-долу на същото място.

— Какви са моделът и цветът на колата? Номерът на документите? — Водеше си записки, докато слушаше. — Да, благодаря. Дръж ме в течение.

Затвори телефона и откъсна листчето от бележника си.

— Намерете тази кола — каза и го подаде на хората си. — По магистралата за Марсилия. Ако е възможно, доведете ми го жив. Ако ли не... — Млъкна и сви рамене.

— А жената?

Ронсар се поколеба. Не знаеше до каква степен е замесена Найема. Лично беше претърсил стаята ѝ и не беше открил нищо подозрително. Имаше ли вероятност Темпъл да я е отвлякъл? Само едно знаеше абсолютно сигурно: този човек беше луд по нея. Страстта в погледа му, докато я бе наблюдавал, не можеше да е престорена. Той можеше да изпитва такива чувства и ако двамата бяха партньори; дори и да не бяха, Темпъл бе от типа хора, които не биха се спрели пред едно отвличане, ако жената не ги последва доброволно.

Онази Найема, която познаваше, беше забавна, с малко остър език и с добро сърце. Спомни си с каква нежност беше обяснила на Лора как да ползва грима, колко тактично се беше държала, как не разговаряше с нея нравоучително, сякаш болестта би могла да забави развитието на дъщеря му дотолкова, че да повлияе на способността ѝ да разбира.

В името на Лора той каза:

— Опитайте се да не я нараните. Доведете ми я!

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Стигнаха до Баланс преди зазоряване. Джон бавно обиколи притихналите улици, като търсеше подходяща кола. Населението на града беше повече от шестдесет хиляди души и се предполагаше, че няма да има затруднения с намирането на друг автомобил.

Погледна към Найема, която седеше изправена като войник, и устните му горчиво се свиха. Едва не я беше убил предишната вечер. Беше толкова сигурен, че задачата им ще е съвсем проста — свършват си работата и офейкват. Мислеше си, че могат да се справят със затворени очи. Вместо това едва бяха отървали кожата си.

Все още поемаше рискове за живота ѝ. Знаеше го, но не можеше да се реши да позвъни по телефона и да поиска да ги приберат — не и след всичко, случило се в офиса на Ронсар. То лежеше помежду им като змия, готова да нападне, ако някой я разбута.

Едно телефонно обаждане. Не беше нужно нищо повече. Щяха да ги приберат за по-малко от час и да ги закарат с хеликоптер до Ница, където той щеше да изпрати файловете по сателитната връзка и да приключи с работата. Но така, както стояха нещата сега, тя би направила всичко, за да се добере до дома си и да избяга от него. Не можеше да позволи това да се случи, не и с нещата, които стояха помежду им, не и при положението, в което се намираха.

Беше положил много усилия, за да ѝ попречи да разбере колко е обсебен от нея, и сега това работеше срещу него. Тя си мислеше, че за него не е нищо повече от средство, което води към целта. Как ли би реагирала, ако ѝ каже истината: макар сексът в офиса на Ронсар да започна просто за прикритие, той видя възможността да я притежава и безмилостно се възползва от нея. Още по-лошо бе, че отново би постъпил по същия начин. Искаше да я има и щеше да го направи, независимо от начина и времето.

Всичко, което беше казал в имението, всичко, което бе направил, бе самата истина. Ето защо Ронсар му бе повярвал толкова лесно — защото не го лъжеше. Но, изглежда, Найема не го разбираше така, макар той да знаеше, че тя го желае и физически се чувства така

привлечена от него, та невероятно бързо бе достигнала кулминацията. Може би бе твърде добър в проклетата си работа, в това да играе някаква роля. Но вече му бе писнало. По дяволите, искаше му се, когато я целува, тя да разбере, че го прави, защото я желае, а не защото е уместно да постъпи така в съответствие с някакъв неписан сценарий.

Една полицейска кола идваше срещу тях в другото платно. Джон беше погълнат от грижите си и едва не пропусна да забележи как колата намали скоростта си, когато се приближи. Инстинктите му се намесиха и пое на нещата под контрол.

— Откриха ни — каза и превключи на по-ниска предавка. Зави на две колела надясно в следващата пряка. Нямаше смисъл да опитва да мине незабелязано и да се прави, че не е разбрал. Трябваше да изчезнат по-скоро, преди да са ги заловили. Натисна педала на газта до дупка. Трябваше да направи следващия завой, преди полицейската кола да успее да завие и да тръгне след тях.

Найема подскочи и застана нащрек.

— Толкова бързо? — Не можеше да повярва на очите си.

— Ронсар има доста пари. Може да превърне една открадната кола в инцидент от първостепенна важност. — Пришпорваше малкия автомобил колкото се може повече, но моторът му стенеше. Следващият завой беше наляво и той отново го взе на две колела. Изгаси фаровете и на следващата пресечка сви наляво, в резултат на което се озоваха отново на улицата, от която първоначално се бяха отклонили.

Найема опитваше да се хване за таблото, за вратата, където и да е, само и само да не се мята из автомобила.

Той зави надясно. Сега, ако имаха късмет, щяха да се измъкнат от полицията. Тясната уличка, в която влязоха, беше тъмна и криволичеща. Ако не използваше спирачките, нямаше да ги забележат.

Много го биваше да кара, без да натиска спирачките. Включваше на по-ниска скорост, когато трябваше да намали и да вземе завоя, като оставяше на двигателя да свърши работата.

— Сега какво? — попита го тя. Беше се отказала от опити да се задържи стабилно и седеше на колене на пода. Въпреки всичко в гласа ѝ се бе върнала някаква жизнерадостна нотка. Той се сети как беше грабнала пистолета и бе стреляла в отговор, когато минаваха през

портала. Вместо да изпада в истерия, възбудата от силните усещания я стимулираше.

— Ще се придържаме към първоначалния план. Зарязваме тази и намираме друга кола.

— Има ли някакъв шанс да се сдобием с малко храна, докато вършим всичко това?

— Ако успеем да намерим някаква вода, за да се измием. Прекалено бием на очи с вида си.

Тя погледна към босите си стъпала и раздърпаната си рокля, а после — към изцапания му с кръв смокинг и сви рамене.

— Май сме облечени прекалено официално. Не мисля, че миенето на ръцете и лицето ще помогне особено.

Имаше право. Трябваше да намерят нови дрехи, преди да се появят на публично място — сега се забелязваха прекалено лесно. А и той беше забравил за черната лента плат на главата си, която не можеше да свали, преди да намерят вода, защото проклетата рана щеше отново да закърви.

От друга страна, ако следващата кола, която откраднеха, имаше пълен резервоар с гориво, можеха да стигнат до Ница, без да спират — щеше да открадне и малко храна, и вода. Можеха да се изкъпят на яхтата и да поръчат да им доставят дрехи там.

— Освен това трябва да намерим някое потайно място и за други цели — изтъкна тя.

— Слушам и изпълнявам.

Той паркира реното зад един магазин и свали табелките с номерата. Направиха същото и със следващата кола, която намериха. После размениха номерата на двата автомобила. Когато местната полиция намереше реното, щяха да помислят, че е друга кола, защото номерът на откраднатата нямаше да съвпада. Накрая щяха да се сетят, но този малък номер все пак щеше да ги забави за известно време.

— А сега накъде? — попита Найема. Чувстваше се уморена, но Джон поне бе намерил един храсталак, където бе успяла да се облекчи, така че не изпитваше физически дискомфорт, ако изключеше разранените си крака.

— Ще вървим, докато намерим друга кола.

— Страхувах се, че ще го кажеш. Защо просто не вземем онази, върху която монтирахме табелките с номера на реното?

— Двете коли се намираха прекалено близо една до друга. Веднага щяха да ни заподозрат. Трябва ни кола от срещуположния край на града.

Тя въздъхна. Последното нещо, което ѝ се правеше сега, бе да върви до другия край на града. Не — последното нещо, което желаше, беше да я хванат. Прехапа езика си, за да не се изпусне и да вземе да се оплаква.

Вървяха в продължение на четиридесет и пет минути, преди той да открие подходяща кола: фиат, паркиран в горната част на малък склон и незаключен.

— Качвай се — каза Джон и тя с благодарност седна в автомобила. Вместо да запали мотора, като даде накъсо с жичките, той освободи ръчната спирачка и постави скоростния лост в неутрално положение. Започна да бута автомобила надолу по улицата. После скочи вътре и безшумно се понесоха по склона, далеч от дома на собственика. Остави колата да се движи, докдето може, а после приложи номера с жичките. Моторът беше поредната шевна машина, но вървеше гладко и това беше всичко, което се искаше от него.

Ронсар тихо крачеше насам-натам из офиса. Не му харесваше перспективата да остави всичко в ръцете на хората си. Струваше му се, че разбира Темпъл. Поне не го подценяваше. Гостите му си бяха отишли и нищо не го задържаше тук.

Телефонът звънна с поредната информация за развитието на нещата. Бяха открили реното в Баланс, но нямаше и следа от Темпъл или мадам Джеймисън. Табелките с номера на реното бяха сменени с тези на някакво волво, но волвото не беше откраднато.

— Какви други коли са били обявени за откраднати през последните двадесет и четири часа? — попита Ронсар.

— Някакво пежо, оставено зад къща на километър от реното. Както и един фиат, но това е станало на по-голямо разстояние. Един мерцедес също е обявен за откраднат, но собственикът е бил извън града и не знае от колко време я няма колата му.

Най-вероятно са взели пежото, помисли си Ронсар. И все пак...
Може би Темпъл искаше да го накара да мисли точно това.

— Концентрирайте се върху мерцедеса и фиата — каза той. —
До два часа ще дойда с хеликоптера при вас. Открийте тези две коли.

— Да, сър — гласеше краткият отговор.

По пладне пристигнаха в Ница. Найема бе уморена и едва успяваше да мисли, но тялото ѝ все пак продължаваше да се движи. На пристанището бяха посрещнати от човек, който ги закара до яхтата на малката си лодка с извънбордови двигател. „Сигурно е от Компанията“, помисли си Найема. Беше американец и не задаваше никакви въпроси, просто маневрираше умело с лодката през пристанището, докато стигнаха до снежнобялата осемнадесетметрова яхта.

Не беше чак толкова изморена, че да не се изуми. Изгледа втренчено яхтата, върху която стърчаха впечатляващ набор от антени. Когато Джон бе споменал за „яхта“, тя си бе представила някаква лодка с дължина осем-девет метра, доста по-тясна, с миниатюрен нос и койки в тясна каюта. Това нещо попадеше в свършено друга категория.

Джон тихо заговори с другия мъж. Даваше му инструкции как да се отърве от откраднатия фиат. Колата трябваше незабавно да изчезне. Последваха и други инструкции.

— Дръж ни под наблюдение. Не позволявай на никого да се приближи до нас, без да бъдем предупредени.

— Разбрано.

Обърна се към Найема.

— Ще можеш ли да се качиш по стълбата?

— А ще мога ли да взема душ и да си легна, ако го направя?

— Непременно.

— Тогава ще мога да се кача по стълбата.

Тя премина от думи към дела и тръгна с босите си крака по стъпалата, използвайки сетните си сили, за да се качи на палубата. Джон се справи съвсем лесно, сякаш току-що е станал от сън и е пълен с енергия. Изглеждаше ужасно, но тя не откри и следа от умора у него.

Той отвори капака на палубата и я поведе навътре. Вътрешността на яхтата бе учудващо просторна; имаше всичко, което би могло да бъде вградено, а дизайнът изглеждаше едновременно изискан и луксозен. Намираха се в средата на яхтата, в просторен салон, обзаведен с мебели от светло дърво с тъмносини кантове. Срещу тях беше просторният камбуз. Джон я преведе през камбуза към някакъв тесен коридор, или както там се наричаше съответното помещение на борда на кораба. Ако кухнята се наричаше „камбуз“, спалнята — „каюта“ и така нататък, то сигурно и коридорът си имаше специално наименование.

— Тук е банята — каза той и отвори една врата. — Ще намериш всичко необходимо. Когато свършиш, избери си някоя от двете каюти. — Той посочи двете врати в коридора срещу банята.

— Къде ще бъдеш ти?

— В офиса. Ще се свържа по сателита, за да предам информацията. На борда има още две бани, така че недей да бързаш.

Да бърза? Сигурно се шегуваше.

Банята не отстъпваше по лукс на останалата част на яхтата. Всички шкафчета бяха вградени, за да се пести пространство. Стъклената кабинка на душа беше просторна, а крановете — позлатени. На закачалката зад вратата висеше плътна бяла хавлия, а излъсканите до блясък теракотени плочки бяха покрити с постелка за баня — толкова дебела, че краката й потъваха.

Тя се зае да изследва съдържанието на тоалетката и откри всичко, което евентуално би могло да й потрябва, както бе казал Джон: сапун, шампоан, балсам за коса, паста за зъби, нова четка за зъби, хидратиращ балсам за тяло. В едно друго чекмедже имаше сешоар и цяла колекция от четки за коса и гребени.

Бе толкова уморена, че ѝ се щеше просто да се строполи в леглото и да спи през целия ден. Намираха се в безопасност, а задачата им бе изпълнена. Кое се изискваше от нея, бе извършено.

Би трябвало да се чувства доволна или поне да изпитва облекчение. Но вместо това усещаше само тъпа болка, която се бе надигнала в гърдите, а след това се бе разпространила из цялото ѝ тяло. Всичко свърши. Край. Джон... Работата... Всичко.

— Не мога да го оставя да си отиде — прошепна тя и зарови лице в дланите си. Прекалено много го обичаше. Беше се

съпротивлявала на чувствата си в продължение на седмици. Да обичаш мъж като него не бе никак лесно. Вече бе обичала един герой, а загубата на Далас почти я бе унищожила. Рискът, който поемаше сега, ѝ се струваше прекалено голям, но връщане назад нямаше.

Не виждаше и някакво бъдеще пред тях двамата. Джон беше вълк единак по природа. Бяха работили в екип при изпълнението на тази задача, но това едва ли щеше да се случи отново. Той бе принуден да ограничава до минимум броя на хората, които го познават, и внимателно да избягва всякакъв контакт с тях. Тя все още не можеше да разбере защо се оказа една от малцината — независимо от твърденията му, че го е изненадала и затова ѝ е съобщил истинското си име. Джон Медина не казваше нищо просто така: всичко, което кажеше или направеше, бе с някаква цел.

Защо ѝ бе казал името си? Тя не беше никой — просто една чиновничка с талант в областта на електронните подслушвателни устройства. Би могъл да си замълчи и да я накара да продължи да мисли, че името му е Тъкър, или би могъл да ѝ каже някое друго име. Бог знае само с колко имена разполагаше в този негов загадъчен мозък. Така и нямаше да узнае истината.

Щеше да се побърка от догадки и предположения за него, за действията и мотивите му. Нито една здравомислеща жена не би могла да го обича, но ако тази операция я научи на нещо, то беше, че изобщо не е здравомислеща. Тя приличаше на наркоман, зависим от адреналина, и въпреки че бе прекарала последните пет години в борба със собствената си природа, наказвайки се заради смъртта на Далас и опитвайки се да направи живота си по-конвенционален, повече не можеше да поддържа тази илюзия. Джон трябваше само да махне с ръка и да я повика — и тя би го последвала навсякъде, по всяко време.

Собствената ѝ податливост я вбесяваше. Ако на свой ред той бе проявил поне малко слабост, тя нямаше да смята ситуацията за толкова безнадеждна. Харесваше я, тя знаеше това. Когато се целуваха, тялото му реагираше на физическия контакт, а и не се бе поколебал да се възползва от възможността в офиса на Ронсар. Но физическата реакция на един мъж бе нещо толкова автоматично, че тя не си позволяваше да му отдава голямо значение. Мъжете бяха елементарни създания, както самият той бе изтъкнал. Едно топло женско тяло им бе напълно достатъчно. И тя отговаряше на това изискване.

Можеше да стои така цял ден и да претегля всички подробности в главата си — отново и отново, като плъх, който се опитва да избяга от лабиринта. Но в крайна сметка стигаше до едно заключение: не можеше да си представи никакво съвместно бъдеще с Джон. Той просто си беше такъв. Живееше в мрака и рискуваше живота си всекидневно, ограничаваше личните си контакти до минимум. Тя обичаше дори тази част от неговата личност, защото колко хора по света можеха да правят това, което той правеше, и да се жертват като него?

Можеше единствено да се надява да го вижда от време на време. Дори веднъж на пет години би било достатъчно, ако знае, че е жив и здрав.

Тя потрепери и отхвърли последната си мисъл. Най-накрая пристъпи към действие — съблече мръсните си дрехи и се мушна под топлата вода на душа. Изключи съзнанието си и се зае да се сапунисва, търка и мие, като упорито се опитваше да премахне някакво тъмно петно на бедрото си. Оказа се, че мястото е посиняло от натъртване.

След като се освежи, се почувства малко по-добре, макар че лицето, което видя в огледалото, още изглеждаше бледо и уморено, с тъмни сенки под очите. Реши да се възползва от всички предоставени удобства — изми си зъбите, нанесе хидратиращ балсам на кожата си, изсуши си косата със сешоара. Откри даже и някаква тубичка с крем за медицински цели и нанесе малко от него върху раните на стъпалата си.

Ритуалите по тоалета ѝ оказаха лек успокоителен ефект и нервите ѝ се поотпуснаха. Помисли си, че сега би могла да заспи, и даже се усмихна на себе си. Нима сънят ѝ някога бе под въпрос? Възнамеряваше да прекара поне десет часа в хоризонтално положение, и повече, ако успееше.

Реши да се занимае с мръсните си дрехи по-късно и се загърна в дебелата мека хавлия. Всичко, което желаше сега, бе да поспи.

Отвори вратата на банята и замръзна на място. Джон стоеше отвън — гол, с изключение на влажната хавлиена кърпа около кръста. Беше се изкъпал и малки капчици вода още блестяха по гърдите му. Найема сви ръцете си в юмруци и ги уви с колана на хавлията, за да се въздържи да не го докосне, да поглади с длани топлите му мускулисти гърди и да почувства ударите на сърцето му.

— Свърши ли? — попита го изненадана.

— Отне ми само няколко минути. Поставяш дискетата в компютъра, свързваш се по сателита и изпращаш съобщение. Това е.

— Чудесно! Сигурно си толкова уморен, колкото и аз.

Той препречи пътя ѝ и я изгледа с непроницаемо изражение в очите.

— Найема...

— Да? — отвърна тя, когато Джон не каза нищо повече.

Той ѝ подаде ръка, с открита длан, която не трепваше.

— Искаш ли да спиш с мен?

Сърцето ѝ сякаш избухна в гърдите ѝ. Изведнъж ѝ премалая. Тя втренчи поглед в него, като се питаше какво ли става зад непроницаемите му сини очи. Тогава разбра, че няма значение. Нищо нямаше значение, освен това да е с него. Тя постави ръката си в неговата и прошепна:

— Да!

Той я прегърна и я вдигна от пода почти преди да успее да му отговори. Устните му се заключиха върху нейните — ненаситни, горещи. Ухаеше на същата паста за зъби като нейната. Езикът му нетърпеливо проникна в устата ѝ и срещна нейния. Тя обви ръце около врата му и във вените ѝ експлодираха наслада и щастие.

Той пусна хавлиената си кърпа на пода. Тя изгуби своята хавлия някъде по пътя към най-близката каюта, дори не разбра кога я съблече. Паднаха на леглото. Преди да успее да си поеме дъх, Джон беше върху нея, между краката ѝ.

Проникна в нея грубо, рязко. Тя извика, гърбът ѝ се изви в дъга, заби нокти в раменете му. Пенисът му бе толкова горещ и твърд, че го усети като нажежено желязо, което прониза неподготвеното ѝ тяло. Целият гореше от трескаво нетърпение, а мускулите му трепереха, докато проникваше в нея все по-дълбоко. Устата му покри нейната и погълна стоновете ѝ, когато възбудата завибрира в тялото ѝ. Това не беше част от операцията. Не беше игра. Той я желаше.

Изпълваше я цялата. Зарови глава на рамото ѝ и потръпна от облекчение, сякаш не можеше да понесе да е далеч от нея нито миг повече.

Това не беше онзи Джон Медина, когото тя познаваше, а един мъж в отчаяна нужда. Той никога не губеше контрол над себе си, но сега изобщо не се стремеше да го запази.

Тя погали с длани гърба му и почувства силните му мускули, които се напрягаха под кожата на тялото му.

— Искам да изложа пред теб една идея — промърмори Джон. — Нарича се встъпление.

Вдигна глава от рамото ѝ и се усмихна накриво. Подпря се на лакти и се настани по-удобно върху нея и в нея. Обхвана лицето ѝ с длани и притисна устните си към нейните.

— Аз съм един отчаян човек. Всеки път, когато ми позволиш да те докосна, ще се стремя да вляза в теб колкото се може по-бързо, преди да имаш време да промениш решението си.

Думите му я шокираха. Намекваха за някаква уязвимост, за нужда, която тя не подозираше, че може да изпитва.

Той леко се раздвижи и това предизвика малка експлозия в нервните ѝ окончания. Въздъхна и обхвана с крака бедрата му.

— Защо да променям решението си? — успя да го попита.

— Нещата помежду ни... невинаги са вървели гладко.

Не вървяха гладко и сега. Помежду им имаше напрежение, болка, несигурност, експлозивно сексуално привличане, даже и искра на враждебност, предизвикана от сблъсъка на две силни личности. Във връзката ѝ с него нямаше нищо уравновесено и спокойно, никога не бе имало.

Тя прекара пръсти през мокрите кичури на косата му и го задържа неподвижен, като на свой ред раздвижи тялото си.

— Ако исках нещата да вървят гладко, щях да се кача на въртележка.

Цялото му тяло се стегна, а очите му светнаха със студен син блясък. Изглеждаше така, сякаш е загубил способността си да диша. Тя се раздвижи отново, повдигайки тялото си, поемайки пениса му дълбоко в себе си. Стегна мускулите си и бавно се отдръпна. От гърдите му се изтръгна дрезгав стон.

— Дръж се тогава, скъпа, защото ни чака дълъг и тежък ден!

— Всъщност — измърка тя, — май вече е дълъг и тежък.

Той сподавено се засмя.

— Нямах предвид това.

— Покажи ми тогава какво имаше предвид.

В очите му отново се върна онзи израз — нещо неопределимо, скрито зад непроницаема стена.

— Много неща — измърмори. — Но засега ще се концентрираме върху едно.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

На следващата сутрин Найема се събуди в прегръдките му. Лежеше притихнала, все още сънена, от време на време леко се унасяше. Беше се свила на лявата си страна, а неговото тяло бе зад нея и ръката му тежеше върху хълбока ѝ. Усещаше на рамото си топлия му дъх.

Не беше спала с никой мъж така от времето на Далас, помисли си сънено, а името му нежно отекна в съзнанието ѝ. Не... Джон бе последният мъж, с когото бе спала. Когато осъзна това, то ѝ подежда като шок. Спомни си за онзи ужасен период в Иран, когато той я прегръщаше и приспиваше, и после я успокояваше, докато тя плачеше в ръцете му, щом се събуди и разбра, че той не е Далас и че съпругът ѝ никога няма да я държи нощем в прегръдките си.

Не можеше да види часовника, но зората приближаваше — небето бе започнало да изсветлява. Значи бяха останали в леглото цели шестнадесет, седемнадесет часа... Правеха любов, после заспиваха, после отново правеха любов. Той стана веднъж и донесе поднос с хляб, сирене и плодове — това беше вечерята им. Не бяха напускали каютата, освен когато трябваше да посетят тоалетната.

Чувстваше се летаргична и доволна да се намира там, където беше. Цялото ѝ тяло бе релаксирано, спокойно, задоволено.

Устните му докоснаха тила ѝ и тя разбра, че се е събудил. Сгуши се в него и въздъхна от удоволствие. Обожаваше тези моменти — да се събужда рано сутринта в прегръдките на мъжа, когото обича. Малко неща в живота ѝ носеха по-голямо удоволствие.

Сутрешната му ерекция напомни за себе си. Найема понечи да се обърне, но той измърмори нещо и я задържа така, като се нагласи удобно зад нея. Тя изви гърба си и му предостави по-добър ъгъл. Той сложи ръка на корема ѝ, притисна я и бавно проникна в нея. Бе утринно мека, утринно влажна, но позата накара тялото ѝ да отстъпи с неохота пред нашествието му. Пое си дъх през устата и се опита да се отпусне. С прибрани крака в нея нямаше особено много място; струваше ѝ се огромен и я изпълваше максимално.

Усещането граничеше с болка, но това само по себе си беше възбуждащо. Тя притисна глава към рамото му, като се опитваше да се овладее и същевременно да му се наслади по-пълно. Още два сантиметра проникнаха в нея и тя изстена.

Той спря.

— Добре ли си? — Гласът му беше нисък и плътен, леко сънлив, но изпълнен с желание.

Не можеше да прецени. Може би.

— Да — прошепна тя.

Той плъзна дясната си ръка нагоре към гърдите ѝ и леко потърка с върха на пръстите си нежната извивка отдолу, както бе разбрал, че ѝ харесва, финото докосване накара кожата ѝ да поруменее от изпитаното удоволствие и подготви зърната на гърдите ѝ за по-пряк контакт. Палецът му ги докосна с бавни кръгови движения, докато се втвърдиха, и после дланта му ги покри. Плашеше я колко бързо бе усвоил всички малки подробности относно начина, по който обичаше да бъде докосвана. Вниманието му бе толкова съсредоточено върху реакциите ѝ, че не бе пропуснал и най-малката промяна в ритъма на дишането ѝ. След само една нощ познаваше тялото ѝ толкова добре, колкото тя — неговото.

Пъхна лявата си ръка под тялото ѝ и сви пръсти между краката ѝ. Леко притисна клитора. Не го разтриваше, а просто го притискаше с пръст. После започна да се движи на бавни и продължителни тласъци, които разлюляха тялото ѝ напред-назад.

Тя извика и се сепна под камшика на удоволствието. Джон прошепна нещо успокояващо в ухото ѝ и я задържа неподвижна, а после започна отново да се движи в нея.

— Желая те от първия път, когато те видях — промърмори той. — Господи, как завиждах на Далас! — Дясната му ръка я галеше по тялото, нагоре и надолу, като наслагваше вълна след вълна от усещания. — Пет дълги, шибани години стоя настрана от теб. Дадох ти безброй много шансове да заживееш с господин Подходящия съпруг, но ти не се възползва и аз приключвам с чакането. Сега си моя, Найема! Моя!

Мислите ѝ се сгърчиха от изненада. Той рядко ругаеше. Да каже нещо подобно — това говореше за силата на чувствата му.

— Д-джон? — заекна тя и посегна назад към него. Нямаше никаква представа какво бе преживял. И как би могла да има? Бе адски добър актьор, прекалено добър.

Хълбоците му се отдръпваха и приближаваха в умерен, спокоен ритъм, в рязък контраст с лудешкия ритъм на сърцето му, който тя усещаше през кожата на гърба си.

— Убедих те да вземеш участие в тази операция, защото не можех да се откажа от теб.

Устните му намериха онова местенце на тила ѝ, точно между рамото и врата, където и най-лекото докосване я размекваше от удоволствие, а едно ухапване запалваше искри по тялото ѝ като по коледна елха. Галеше я с език и я целуваше, притиснал тръпнешното ѝ тяло до себе си. Тя се опита да разтвори крака и да вдигне бедрото си над неговото, но той закова неподвижно крака ѝ, като не ѝ позволяваше да се помръдне.

Найема се сгърчи в трескава, почти неистова възбуда. Колкото и приятно да бе докосването на пръста му между краката ѝ, докато те бяха събрани, контактът с него не ѝ бе достатъчен. Тласъците му не бяха нито достатъчно дълбоки, нито достатъчно бързи. Беше я довел до крайна възбуда с докосвания и с думи, но не ѝ позволяваше да я прехвърли.

— Ти беше права. — Дъхът му изгаряше кожата ѝ. — Бих могъл да намеря някой друг да постави бръмбара. По дяволите, можех да го поставя и сам. Но исках да дойдеш с мен. Исках този шанс, за да те имам.

— Нека да поставя крака си над твоя! — примоли се тя, почти обезумяла от изнемога. — Движи се по-бързо! Моля те! Просто направи нещо!

— Още не. — Отново я целуна по врата. Дясната ѝ ръка, която бе посегнала назад към него, се впи в задните му части. — В офиса на Ронсар...

— За бога, прави признанията след това!

Той се засмя и отмести ръката ѝ, която беше впила нокти в него.

— Не смятах да стигна толкова далеч. Никога преди не съм губил контрол по такъв начин. — Гризна ухото ѝ. — Трябваше да те вкуся, да те целуна... А после — да те притежавам. Исках първият ни път да бъде в легло, да разполагам с много време да те любя, но не

можах да спра. Забравих за работата. Всичко, което имаше значение, бе да те имам.

„Казва ми неща, които всяка нормална жена би искала да чуе от устата на мъжа, когото обича“, помисли си мрачно Найема. Но, по дяволите, казваше ѝ ги, докато тя направо изнемогваше! А може би думите му я възбуждаха още повече, защото сякаш проникваха до глъбините на съществуването ѝ.

— Ти, изглежда, мислиш, че крайт на операцията означава край и за нас двамата. Изобщо не е така, скъпа. Моя си и ще си останеш моя.

— Джон — каза задъхано тя, — обичам те! Но ако не си размърдаш задника на минутата...

Той се засмя от удоволствие с дълбок, гърлен смях и се подчини на нейната заповед. Повдигна бедрото ѝ над хълбока си и започна да се движи със силни, бързи тласъци, прониквайки дълбоко в нея. Тя застина неподвижно, краката ѝ се разтрепериха и достигнала кулминацията, почувства как изригва като вулкан. Той се присъедини към нея, преди спазмите на тялото ѝ да са затихнали.

След като свърши, Найема не можа да престане да трепери. Удоволствието бе твърде интензивно, твърде продължително и тя още не можеше да повярва напълно на всичко, което бе казал. Обърна се и го погледна в лицето. Изражението му моментално стана овладяно и сдържано.

Тя се насили да се усмихне, въпреки че едва успя да проговори — тъй бясно биеше сърцето в гърдите ѝ.

— Не си мисли, че ще ти се размине — да ми говориш такива неща само когато съм ти обърнала гръб. — Докосна го по лицето, като притисна дланта си към бузата му. — Наистина ли мислеше онова, което каза?

Джон потръпна от вълнение.

— Всяка дума.

— Аз също.

Той хвана ръката, която галеше лицето му, и притисна устни към пръстите ѝ. После задържа ръката ѝ в своята. За момент изглеждаше така, сякаш думите не му стигаха да изрази онова, което чувстваше.

Найема го целуна по брадичката.

— Не очаквам от теб повече, отколкото можеш да ми дадеш. Знаем кой си, нали помниш? Ти имаш работата си и аз не очаквам от

теб да се откажеш от нея. Аз може би също ще се върна към практическите операции...

— Защо ли не съм изненадан? — каза иронично той.

Тя не можеше да спре да го докосва. Дългите часове, прекарани в леглото с него, бяха направили копнежа ѝ още по-непоносим, вместо да го утолят. Погали твърдите му като скала гърди и притисна устни към врата му.

— Ще измислим нещо. Не е нужно да вземаме решения сега, нито дори утре.

Джон вдигна многозначително вежди и се претърколи, като я притисна под себе си. Опря се на лакти и застана над нея.

— Много си внимателна с мен — каза развеселено.

— Не искам да те уплаша и да си отидеш.

— След като съм чакал пет години, за да те имам? Скъпа, не би могла да ме прогониш даже и с пушка за лов на слонове. Но си права за едно: не е нужно да решаваме нищо, освен може би какво да изберем за закуска. Имаме възможност да си откраднем няколко дни, които да прекараме насаме, преди да се върнем във Вашингтон.

— Можем ли? — Това беше като сбъдната мечта: да нямаш нищо за правене, освен да спиш до късно, да се любиш и да се излежаваш на слънце. Никакви роли за изпълняване, никакви файлове за крадене. Можеха просто да са самите себе си. Тя още не успяваше да възприеме всичко, което ѝ бе казал. Как не бе могла да разбере, да усети привличането, което изпитва към нея? И все пак може би го бе усетила. Може би именно това бе доловила в Иран и то я караше да се чувства неловко. Тогава не можеше да го определи съвсем точно, защото Джон бе свършен в прикриването на мислите си, но усещаше някакво напрежение. Нима можеше да си позволи да го сподели с нея по-рано? Не беше сигурна.

Сега бяха заедно и това единствено имаше значение.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Джон се свърза по радиостанцията с мъжа, който ги бе докарал с лодката, и два часа по-късно той донесе на яхтата дрехи: джинси, тениски, бельо, чорапи и маратонки.

— Научи ли нещо за Ронсар? — попита го Джон, докато взимаше вързопа.

Мъжът поклати глава. Беше облечен почти както и предишния ден: в памучни панталони и пуловер, носеше и слънчеви очила, които скриваха очите му.

— Нищо ново. Хората му са навсякъде из Марсилия. Изглежда са загубили следите ви. Но ние за всеки случай ще държим яхтата под наблюдение.

Найема почака, докато мъжът си тръгна, а после излезе на палубата.

— Дрехи! — каза доволно и взе вързопа от ръцете на Джон. — Слава богу! Да бъдеш гол, когато има какво да облечеш, е едно, но да си гол, когато нямаш избор, е доста изнервящо.

Той протегна ръка и опипа дебелия хавлия, която тя плътно бе пристегната на кръста си, след като бе взела душ преди няколко минути.

— Изглеждаш ми съвсем облечена. Твърде облечена, ако питаш мен.

— Там е работата. Ако човек трябва да полага усилия, за да постигне нещо, след това го оценява повече. — Тя се отдръпна от посегателството на ръката му и се скри под палубата.

— Тогава трябва да се смяташ за най-оценената жена на света — измърмори той.

Може би думите му не бяха предназначени за нея, но тя ги чу. Коленете ѝ леко омекнаха. Всеки път, когато се сетеше за думите, които бе изрекъл тази сутрин, сърцето ѝ започваше да бие неудържимо. Чувстваше се толкова щастлива, сякаш ще полети.

Щяха да се сблъскат с проблеми в бъдеще, може би съвсем скоро. Не знаеше в каква насока ще се развие връзката им — дали ще

се смятат за официално обвързани, или ще постигнат негласно споразумение да останат любовници, като се срещат, когато им е възможно, или другояче казано — не особено често. Но всичко това бе в бъдеще. Засега, през тези откраднати дни, преди да се върнат с военен транспорт в Щатите, не им оставаше нищо друго, освен да се обичат.

Не ѝ бе казал, че я обича, но това не беше необходимо. Тя го чувстваше всеки път, когато я докосваше с онази умопомрачителна смесица между нежност и диво желание, караща ръцете му да треперят; както и когато я поглеждаше, а емоциите му се разголваха в очите му. Джон притежаваше завиден самоконтрол и самият факт, че ѝ позволяваше да види чувствата му, говореше по-красноречиво от всякакви думи.

Днес тя не се нуждаеше от обещания, от планове. Не и днес. Не и утре. Може би загубата на Далас я бе накарала да се страхува да разчита на бъдещето. Знаеше само, че сега е щастлива просто да има Джон до себе си.

Той слезе под палубата и се облегна на рамката на вратата. Гледаше я как изважда дрехите от торбата и ги разделя на леглото — за него и за нея.

— Ще ходиш ли някъде?

— Не, просто исках да се облека. Май не мога да повярвам, че Ронсар се е отказал да ни търси. Ако нещо ще става, предпочитам да не съм по хавлия.

Джон се приближи и мушна пръст в колана на кръста ѝ, като я придърпа към себе си. Тя не се възпротиви и обви ръце около врата му.

— Тук сме в безопасност — каза той. — Някой може да проникне незабелязано само под вода. Под постоянно наблюдение сме, а яхтата е електронно обезопасена срещу опити за подслушване.

— Значи ще останем на борда, докато ни приберат?

— Нямам нищо против няколко дни принудително бездействие. — Устните му се извиха в лека усмивка. — От друга страна, не съм и Супермен, така че може и да се облечем.

Събу панталона на смокинга си — единственото нещо, с което бе облечен — и успя да obuе гащета и джинси, преди тя да облече бикините си. Погледна стъпалата ѝ.

— Трябват ти лепенки, преди да обуеш чорапи и обувки. Ще донеса аптекката.

Найема седна на леглото и огледа краката си. Пришките не изглеждаха зле и не я боляха — антибиотичният крем, който бе нанесла предишния ден, бе подействал доста добре, както и това, че откакто бе стъпила на борда на яхтата, бе ходила само боса. И все пак той имаше право: трябваше да се пази. Бегачите се научават да се грижат за стъпалата си.

Той се върна с малка бяла чантичка в ръка и седна до нея на леглото.

— Вдигай краката — каза и потупа скута си.

Стана ѝ приятно да я поглежат. Усмихна се, легна назад на възглавницата и вдигна крака на скута му, като се остави изцяло в ръцете му. Тези силни ръце нежно поеха стъпалата ѝ, нанесоха успокояващ хладен мехлем върху мехурите и ги покриха с лепенки. Изпълни задачата със същата страховита съсредоточеност, която прилагаше към всичко останало.

Погледна я, като още държеше краката ѝ в ръцете си.

— Знаеш ли, че стъпалата са ерогенна зона?

Леко притеснена, тя отвърна:

— Знам, че са зона, където ме е гъдел. — Опита се да издърпа краката си от ръцете му, но Джон парира без усилие движението ѝ.

— Довери ми се. — Тонът на гласа му бе едновременно убедителен и успокояващ. — Няма да те гъделичкам.

Найема тъкмо се опитваше да се изправи и да седне, когато той притисна устни към вътрешната част на дясното ѝ стъпало. Тя падна обратно на възглавницата и дъхът ѝ се спря на гърлото, а миниатюрни стрелички пронизаха тялото ѝ в слабините. Пое си шумно въздух през устата.

— Направи го пак!

— С удоволствие — измърмори той и погали с език стъпалото ѝ, докато наблюдаваше с интерес как зърната на гърдите ѝ набъбват.

Найема затвори очи. Това, което ѝ правеше, бе невероятно: изобщо не ѝ беше до смях. Докосваше я силно, сякаш я масажираше. Езикът му безпогрешно намери най-чувствителното място на извивката на ходилото ѝ и продължи да го стимулира, докато тя не простена от удоволствие. После насочи вниманието си към левия ѝ

крак — премести се и седна срещу нея, така, че той се оказа в дясната му ръка, а десният — в лявата. Разпредели по равно вниманието си между тях, като ги целуваше, галеше с език и всмукваше, а тя вече не успяваше да сдържа стоновете си. Тялото ѝ се сгърчи и гръбнакът ѝ се изви като дъга. Дишането ѝ стана накъсано.

Почти не забеляза кога Джон умело смъкна бикините ѝ, усети само как обхвана с длани задните ѝ части и я повдигна към устните си. Допирът на косата му по вътрешната страна на бедрата ѝ бе хладен, а на езика — горещ, когато проникна в нея. Беше така възбудена, че след секунди стигна до върха. Усещането бе толкова наситено, че кръвта забуча в ушите ѝ, а реалността се сви и концентрира в пламъка, който се разливаше по тялото ѝ.

Най-накрая Найема успя да отвори очи. Джон ѝ се усмихваше.

— Видя ли?

— Олеле! — Тя се протегна вяло. — Знаеш ли и други номера?

— Няколко, но ще трябва да ги разработим. — Засмя се и стана на крака.

Бе успял да притъпи интереса ѝ към обличането, но тя все пак го направи и се присъедини към него на палубата. Слънцето светеше ярко и повърхността на водата блестеше. Тя се загледа към многолюдния плаж и града зад него.

— Ще ми се да можем да отидем до града — каза и сложи слънчевите си очила.

— Може би по-късно. Нека да видим дали ще научим още нещо за Ронсар, преди да отидем до града. — Той вдигна бинокъла и се зае да оглежда брега.

— Жените без горнище на банския ли гледаш? — попита тя и го щипна по задника. — Мислех, че си прекалено изтънчен за това.

— Един мъж никога не е прекалено изтънчен за това — измърмори той и се засмя, когато тя го ощипа отново.

Късно следобед Джон получи нов доклад от мъжете на брега. Ронсар, изглежда, бе изтеглил хората си — макар летищата още да се намираха под наблюдение, никой не претърсваше околността заради тях.

— Май ще можем да поразгледаме малко забележителностите на града — каза той.

Найема разбра, че го прави заради нея.

— Ти си бил в Ница и преди, нали?

Той сви рамене.

— На повечето места съм бил и преди.

— Какво правиш, когато искаш да си починеш?

Джон се позамисли.

— Скривам се на някоя яхта на Ривиерата и правя любов с теб — отвърна най-накрая.

— Искаш да кажеш, че... Никога не се качваш в някоя кола, просто ей така... Не наемаш някое бунгало в планините, не ходиш за риба, не се любиш на природата? — Беше ужасена, не можеше да проумее как човек може да живее при такъв постоянен стрес.

— Като нормалните хора? Не.

„Господин Медина, това ще се промени“, помисли си тя, докато го гледеше съсредоточено. Когато разполагаше със свободно време, тя щеше да се погрижи той да си почине някъде, където няма да има нужда постоянно да пази гърба си или да внимава за прикритието си. Сигурно това щеше да е единственият начин да са заедно, на някое толкова усамотено място, че ако искат да срещнат друг човек, те трябва специално да го търсят.

Джон съобщи по радиото, че отиват на брега.

— Искаш ли да те следим?

Той се замисли.

— С колко души разполагате?

— Можем да наблюдаваме яхтата или вас, но ще ни бъде трудно да го правим едновременно.

Найема знаеше, че това е един пресметнат риск. Фактът, че хората на Ронсар не бяха забелязани, не означаваше, че ги няма. Но всичко в живота на Джон бе пресметнат риск, а напоследък — и в нейния. „Така ще бъде занапред“, помисли си тя. Такъв бе животът, който избираше, който искаше да води.

— Остави за нас един човек — каза накрая Джон.

— Разбрано.

Той затъкна пистолета отзад на кръста си и метна на гърба си тънко яке. Найема бе открила една сламена чанта в каютата и сложи своя пистолет в нея.

Яхтата разполагаше с малка гумена лодка с мотор и те отидоха до брега с нея. Слънцето висеше ниско над хоризонта, светлината

намаляваше, а сенките се удължаваха. Разходиха се известно време заедно с другите туристи. Спряха за чаша кафе в едно открито кафене. Тя разгледа няколко симпатични малки магазинчета и тъкмо щеше да си купи един дълъг метър и осемдесет небесносин шал, когато установи, че няма пари.

— Разорена съм — каза на Джон през смях и го издърпа навън от магазина.

Той погледна назад.

— Ще ти го купя.

— Не искам да ми го купуваш. Искам да ми дадеш малко пари.

— Нагла феминистка! — отбеляза Джон, издърпа ръката си от нейната и влезе обратно в магазина.

Найема го изчака на тротоара, скръстила ръце, потупвайки нервно с крак, докато той се върна с опакования шал. Пусна лекия пакет в сламената ѝ чанта и залепи една целувка на носа ѝ.

— Това е от мен. Що се отнася до налични средства, ще се погрижа утре да ни финансират отново.

— Благодаря ти. — Погледна през рамото му и зърна някакъв мъж да ги наблюдава. Той бързо се обърна и влезе в един магазин. Тя каза замислено: — Знаеш ли как изглежда човекът, който е натоварен да ни следи?

— Забелязах го, когато слязохме от лодката. Панталони в цвят каки, бяла риза.

— Мъж с черни панталони, бяла риза и жълто-кафяво сако ни наблюдаваше. Когато ме видя да поглеждам към него, влезе в един магазин.

Джон веднага се раздвижи, но без следа от припряност. Преметна ръка през кръста ѝ и я поведе към най-близкия магазин. Щом се озоваха вътре, с бърза крачка я насочи към задния вход, докато собственичката разгорещено бърбореше нещо зад гърба им. Излязоха навън и се озоваха в тясна калдъръмена уличка, полутъмна от сенките и отворена и в двете посоки. Той зави надясно, по посока на магазина, където беше влязъл непознатият, който ги следеше.

Ако мъжът ги бе последвал в магазина и излезеше през задната врата, инстинктивно щеше да се насочи наляво, в посока, обратна на тази, от която е дошъл. Ако пък можеха да излязат от уличката, преди

той да реши, че са го забелязали, и да ги последва, щяха да се отърват от него.

Почти успяха. Мъжът изскочи от задната врата на магазина, когато бяха на две къщи разстояние от края на уличката. Собственичката на магазинчето крякаше подире му, обидена, че хората използват терена ѝ, за да минават по-напряко. Той не ѝ обърна повече внимание, отколкото на досаден комар, като махна с ръка, в която се бе появил пистолет, измъкнат от кобура под сакото му.

Собственичката изпищя и побърза да се прибере в магазина си. Джон бутна Найема в една вдлъбнатина на сградата до тях, образувана от рамката на входната врата, и направи плонж в обратната посока. Измъкна пистолета си и се претърколи, след като се приземи. Първият изстрел уцели казан за боклук. Вторият изстрел беше на Джон, но мъжът се скри обратно в магазина.

— Бягай! — извика Джон и стреля още веднъж към вратата на магазина. — Аз ще го задържа.

Тя тъкмо бъркаше в сламената чанта за пистолета си, но щом чу заповедта му, си плю на петите, съзнавайки, че ако се забави, може да му попречи. Хората пред нея се разпръснаха встрани от края на уличката, като пищяха и се опитваха да се скрият.

Стигна до края, зави зад ъгъла, и долепи гръб до стената на сградата. От време на време надничаше, за да види какво става. Джон си проправяше път назад и стреляше с добре премерени изстрели, които откъртваха големи парчета от тухлите на къщата. Когато стигна до нея, я хвана за китката и двамата затичаха по улицата, блъскайки смутени и уплашени пешеходци.

— Към лодката ли отиваме? — попита го задъхана, като се опитваше да не изостава.

— Не и преди да ни изгубят. Не искам да открият яхтата.

Което означаваше, че тя не е просто място, където ще пренощуват. На борда ѝ имаше секретна информация; може би самата яхта беше секретна.

Тичайки, Найема смъкна от рамото си сламената чанта и взе да рови в нея за пистолета.

— Какво правиш? — попита ѝ Джон и погледна зад тях. — Надясно!

Тя зави надясно.

— Слагам пистолета там, където ще ми бъде под ръка — измърмори Найема, затъкна оръжието в колана си отзад, както беше направил той, и го покри с фланелката си.

Някой извика зад тях. За нещастие улиците още бяха оживени и пълни с туристи и хората обръщаха глави след тях, докато те си проправяха път. Всеки преследвач би могъл прекрасно да се ориентира по суматохата, която създаваха.

— Наляво! — каза Джон и те завиха толкова едновременно, сякаш краката им бяха части от невидим механизъм. — Надясно! — Завиха надясно в следващата пресечка. Ако можеха да накарат хората да се оглеждат в различни посоки, това щеше да създаде достатъчно объркване, за да добият преднина и да се измъкнат незабелязано.

Отклониха се в една малка странична уличка, изпъстрена с ярки цветя в сандъчета и саксии, подредени на верандите. Вратите бяха боядисани във весели тонове, а децата се радваха на последните слънчеви лъчи. Джон ускори крачка — трябваше да се махнат от тази улица, преди някое дете да пострада.

Завиха надясно по една уличка — толкова тясна, че слънцето едва ли някога я огряваше. Наложиха се да тичат един зад друг. Улицата пред тях бе виолетова от сенките и по нея вече проблясваха първите лампи. Множество хора вървяха насам-натам.

Някой се блъсна в Джон в мига, в който излязоха от уличката, а после и двамата се озоваха на земята. За част от секундата Найема помисли, че е станало случайно, но после нечии ръце я хванаха изотзад и тя реагира моментално, като заби лакти в един не чак толкова твърд корем. Мъжът шумно изпусна дъха си като пробит мях, а тя се отскубна от хватката му, завъртя се и го перна, целейки се в ъгълчето на окото му. Не можа да хване нужния ъгъл, но той и така се свлече на земята, сгърчи се и започна да повръща.

Джон я сграбчи за китката и я дръпна силно, след това и двамата побягнаха. Тя се обърна и видя нападателя си да лежи неподвижен на земята. А мъжът, който се бе опитал да се справи с Джон, беше в полуседнало полулегнало положение, облегнат на една стена, и също не помръдваше.

— Недей да гледаш! — Джон още я дърпаше за китката — толкова силно, че краката ѝ едва докосваха земята, докато тичаше. — Продължавай да бягаш!

Стомахът ѝ се обърна.

— Не исках да го...

— Той искаше — гласеше лаконичният му отговор.

Свърнаха по някаква уличка и се озоваха в квартал, в който улиците се разклоняваха и пресичаха като оплетени спагети. Трима мъже с извадени оръжия в ръка пресякоха улицата пред тях. Един от тримата ги забеляза и посочи с ръка. Джон я дръпна към най-близката пресечка.

— Колко са? — каза задъхано тя.

— Много — отвърна мрачно той. Насочи се по посока на тримата мъже, като се надяваше да излезе зад гърба им. Тичаха по тясна живописна уличка с цветя по прозорците и с възрастни жени, които продаваха на прага на къщите си дантелени шалове и собственоръчно приготвени възглавнички с ароматни билки и треви. Една от жените изпищя при вида на пистолета в ръката на Джон, когато двамата с Найема притичаха покрай нея. Направиха остър завой наляво и се озоваха в задънена улица. Найема се завъртя и понечи да се върне, но Джон я хвана за лакътя и я дръпна към себе си.

Тя усети това, което и той. Улицата зад тях бавно притихна, когато стариците грабнаха стоката си и се скриха по домовете си. В далечината се чуваха шумове на превозни средства, но тук наблизко цареше гробна тишина.

Луи Ронсар се появи на улицата с лека усмивка на изваяните си устни и „Глок 17“ в ръка. Големият пистолет бе насочен в главата на Найема.

Джон моментално направи крачка встрани от нея. Оръжието все така остана насочено към главата ѝ.

— Спри на място! — каза Ронсар и Джон се подчини. — Приятели мои — продължи шеговито Ронсар, — тръгнахте си, без да кажете „довиждане“.

— Довиждане — каза Джон. Лицето му беше безизразно. Оръжието в ръката му не помръдна, не и когато огромният деветмилиметров пистолет сочеше право в челото на Найема.

— Хвърли оръжието! — извика Ронсар на Джон. Тъмносините му очи бяха студени като айсберг. Джон се подчини и остави пистолета да падне на улицата. — Вие се подиграхте с гостоприемството ми. Ако охраната не ви бе изненадала, щеше да ви се размине. Така и нямаше

да разбере, че сте проникнали в компютъра ми. Това направи, нали? Иначе още щеше да си в дома ми и да работиш по въпроса.

Джон сви рамене. Нямахше смисъл да отрича.

— Получих каквото ми трябваше. Копирах всичко. Сега знам това, което ти знаеш.

— С каква цел, приятелю? Изнудване? Или искаше изключителен достъп до RDX-а?

Темпъл отговаряше на въпросите. Докато Найема го наблюдаваше, лицето на Джон се промени съвсем незабележимо, а очите му станаха безизразни.

— Който притежава съединението, ще направи много пари за съвсем кратко време. Освен това... Искам да го приложа за нещо.

— Можеше да си купиш каквото количество ти трябва.

— А ти щеше да спечелиш.

— Значи за това става въпрос. За пари?

— Винаги става въпрос за пари.

— А тя? — Ронсар посочи Найема. — Предполагам, че ти е партньорка.

— Аз нямам партньори.

— Тогава тя е...

— Тя няма нищо общо с това. Пусни я да си върви — тихо каза Джон.

След миг Ронсар вече бе прехвърлил пистолета си от Найема към Джон, а пръстът му бе на спусъка.

— Никога не се опитвай да ме правиш на глупак! — каза тихо, а тонът му бе смъртоносен.

Найема посегна към колана си и сграбчи пистолета. Ронсар забеляза движението на ръката ѝ с ъгълчето на окото си и понечи да се обърне, но тя вече бе измъкнала оръжието и го бе насочила към главата му.

— Може би — промърмори тя, подражавайки съвършено на Джон Медина — трябва да отправиш въпросите си към мен. Хвърли пистолета!

— Не мисля така — отвърна Ронсар, все още с пистолет, насочен към Джон. — Нима си готова да рискуваш живота на любовника си? Той не желаше да рискува твоя.

Найема вдигна рамене, все едно това нямаше значение.

— Просто застани до него.

И двамата мъже се вцепениха. Джон сякаш бе престанал да диша, а лицето му преbledня като платно. Ронсар я зяпна изумено, а после се разсмя невесело. Найема не можеше да си позволи да свали очи от Ронсар, но едва не се парализира от съзнанието за риска, който поема. С неговото минало — с жена, която бе предпочел да убие пред това да я остави да предаде двама агенти, предателството на друга любима би било съкрушително, толкова непоносимо, че даже неговият свръхчовешки контрол можеше да не го понесе. Реакцията му бе решаваща, защото Ронсар трябваше да му повярва.

— Приемете моите извинения, мосю Темпъл — каза Ронсар на Джон. — Изглежда, и двамата ни изиграха.

— Извинявай, скъпи. — Тя дари Джон с неискрена усмивка. — Дискетата е у мен. Докато ти спеше снощи, може да се каже, я присвоих. — Джон знаеше, че тя лъже. Не само че не бе напускала леглото снощи, освен, за да отиде до банята, ами и присвояването на дискетата не можеше да свърши работа, когато информацията вече бе изпратена на Лангли.

Найема отново погледна към Ронсар, за да привлече вниманието му към себе си.

— Бих се представила, но по-добре да не го правя. Бих искала да ти направя предложение, Луи... Такова, каквото ще е от полза и за двама ни.

— По какъв начин?

Тя отново се усмихна.

— ЦРУ е силно заинтересувано от... постигането на споразумение с теб. Не желаем да те отстраняваме от бизнеса ти. Ти би могъл да бъдеш изключително ценен за нас, както и ние за теб. Имаш достъп до някои много интересни сведения и ние сме готови щедро да ти заплатим за тях.

— Така биха постъпили и други правителства — отвърна той, а очите му още я гледаха студено.

Найема наблюдаваше и Джон, като се молеше да не провали плана ѝ.

— Не така, както можем да си позволим ние. Освен това има една допълнителна премия.

— Например?

— Сърце.

Тишина, която изглеждаше абсолютна, последва думите ѝ. Джон щеше да каже нещо, но се възпря. Лицето на Ронсар се изкриви в омраза.

— И ти се осмеляваш — прошепна, — осмеляваш се да търгуваш с живота на дъщеря ми?

— Предлагам ти услугите на правителството на Съединените щати за намирането на сърце за нея. Не можеш да се мериш с тяхното влияние, независимо с колко пари разполагаш. Едно ново сърце може и да не я спаси, но поне ще ѝ даде шанс да дочака разработването на нови методи за лечение.

Той се вкопчи за думите ѝ, а на лицето му се изписа бащинска загриженост и болка.

— Дадено! — каза грубо, без увъртания, без дребни спорове за надмошцие. Любовта му към Лора беше искрена и всепоглъщаща. Би направил всичко, би продал душата си на дявола, за да я спаси. Да работи за ЦРУ бе едно нищо в сравнение с това. Свали оръжието си и кимна към Джон.

— Ами той?

— Господин Темпъл? — Найема сви рамене и свали собственото си оръжие. Това беше риск, но тя чувстваше, че трябва да го поеме, за да постигне съгласие. — Той е... един бонус, така да се каже. Не очаквах да получа помощта му за тази работа, но понеже се оказа там и се справяше толкова добре, позволих му да го направи. — Помисли си, че трябва да запази прикритието на Джон. Самоличността му като Джоузеф Темпъл не трябваше да стои под въпрос.

Джон се наведе и вдигна пистолета си. Найема не можа да прочете изражението на лицето му. То все още беше бледо, а очите му — мъртви като никога. Насочи се към Ронсар.

— Темпъл! — извика рязко тя, когато някакъв звук отдясно привлече вниманието ѝ.

Двама от хората на Ронсар се появиха зад ъгъла. Веднага приковаха погледите си върху Джон, главния обект на тяхното търсене. Видяха пистолета в ръката му, видяха го как се насочи към Ронсар. Найема разбра, за частица от секундата я осени видение какво ще последва. Видя как оръжията им го взеха на мушка. За момент той

беше толкова съсредоточен върху Ронсар, че не успя да реагира светкавично както обикновено.

Не чу как изкрещя, как дрезгавият вик на ужас и ярост раздра гърлото ѝ. Не осъзна как се раздвижи, как понечи да вдигне пистолета в ръката си. Чуваше само ударите на сърцето си, бавни и кънтящи, сякаш изпомпваше меласа, а не кръв. Една мисъл проряза съзнанието ѝ: „Не и този път!“. Не можеше да гледа как умира. Не можеше.

Последва далечен изстрел. Синя мъгла от пушечен дим. Мирис на барут опърли ноздрите ѝ. Ритникът на оръжието в ръката ѝ при изстрелите ѝ, отново и отново. Нещо я блъсна със страшна сила и я повали на земята. Опита се да се изправи, но краката ѝ не я държаха. Стреля отново.

„Някой друг стреля“, помисли си тя. Чу се по-силен гърмеж, или поне така ѝ се стори. Джон. Той стреляше. Добре... Значи беше жив...

Светлината сякаш угасна, или може би не. Не беше сигурна. Чу някакъв разпокъсан шум, който постепенно оформи думи в съзнанието ѝ. Болка, по-силна от всичко изпитано от нея досега, раздираше тялото ѝ — толкова всепоглъщаща, че Найема едва успяваше да диша.

— По дяволите, не умирай! — крещеше Джон и разкъсваше дрехите ѝ. — Чуваш ли? По дяволите, не!

Джон рядко ругае, помисли си, докато се бореше с болката. Сигурно наистина бе разстроен. Какво, за бога, се бе случило?

Беше ранена. Спомни си това, спомни си страшния удар, повалил я на земята. Нещо я беше уцелило.

Бяха я простреляли. Значи така се чувства човек, когато е прострелян — по-лошо, отколкото си го представяше.

— Не умирай! — изрева Джон някъде отстрани, притискайки с все сили тялото ѝ.

Тя навлажни устните си и успя да каже:

— Може и да не умра, ако побързаш и доведеш помощ.

Главата му рязко се изви и той втренчи очи в нея. Зениците му бяха свити като топлийки от шока, а лицето му — преbledняло и измъчено.

— Дръж се! — каза ѝ грубо. — Ще спра кръвотечението. — Погледна някъде над нея с диво и ожесточено изражение на лицето си. — По-добре използвай цялото си влияние и намери най-добрите

лекари в Европа, Ронсар — каза с нисък, гърлен глас, — защото ако тя умре, ще те нарежа на парчета.

ЕПИЛОГ

Вашингтон, окръг Колумбия, три седмици по-късно

Найема внимателно стана от леглото и се насочи към единствения стол в болничната стая. Краката ѝ бяха по-стабилни и с всеки изминат ден можеше да ходи повече — макар че в случая това означаваше няколко минути повече. Вече бе намразила леглото и гледаше да прекарва колкото се може по-дълго на стола. Седешком се чувстваше не толкова като инвалид.

Тази сутрин ѝ свалиха и последната система. На следващия ден трябваше да я изпишат от болницата. Щеше да продължи да се възстановява у дома. Франк Вини я бе посетил и беше казал, че е уредено да ѝ помагат в домакинството, докато закрепне достатъчно, за да се оправя и сама.

Би било приятно да се върна у дома, помисли си. Силните усещания ѝ допадаха, но една жена има нужда от покой и тишина, когато се възстановява от огнестрелна рана. Много от събитията през последните три седмици в най-добрия случай бяха неясни и объркани в съзнанието ѝ, а повечето безвъзвратно се бяха загубили в дебрите на паметта ѝ. Смътно си спомняше реанимацията в някаква болница във Франция. Луи Ронсар май беше идвал при нея; веднъж ѝ се бе сторило, че държи ръката ѝ.

След това я бяха изпратили със самолет от Франция обратно в Щатите. Изобщо нямаше спомен от полета — сестрите ѝ казаха. Бе заспала във Франция и се бе събудила във Вашингтон. Това бе достатъчно да дезориентира всеки.

Всеки път, когато съзнанието ѝ се проясняваше, изпитваше ужасна болка, но бе престанала да взима болкоуспокояващи лекарства, откакто я прехвърлиха от интензивното в нормално отделение. Първите два дни бяха тежки, но след това се чувстваше все по-добре.

За последен път бе видяла Джон, когато лежеше в онази тясна, притихнала уличка в Ница. Той, разбира се, трябваше да изчезне след това. Не можеше да се размотава наоколо нито като Джоузеф Темпъл,

нито като Джон Медина. Не бе попитала и господин Вини за него. Джон или щеше да се появи, или нямаше.

В стаята бе запалена само една малка лампа. След ярките светлини на интензивното, които светеха над нея ден и нощ, тя желаше само приглушено осветление. Включи радиото на някаква музикална програма и намали звука. Отпусни се назад на стола и остави съзнанието си да се носи по потока на музиката.

Не чу никакъв странен звук, нито усети течението от отворена врата, но бавно осъзна присъствието на Джон. Отвори очи и му се усмихна. Изобщо не бе изненадана да го види, застанал сред тъмнината в другия край на стаята.

„Би било приятно да се върна у дома“, помисли си. Силните усещания ѝ допадаха, но една жена има нужда от покой и тишина, когато се възстановява от огнестрелна рана. Много от събитията през последните три седмици в най-добрия случай бяха неясни и объркани в съзнанието ѝ, а повечето безвъзвратно се бяха загубили в дебрите на паметта ѝ.

— Най-накрая — каза Найема и протегна ръка към него.

Той се приближи към нея безшумно, сякаш не стъпваше по земята, а погледът му жадно я изпиваше. Очите му потъмняха болезнено, докато преценяваше наум колко килограма от теглото си е изгубила. Обхвана лицето ѝ с длани и потърка с палец безкръвните ѝ бузи, а после се наведе и леко притисна устните си към нейните. Тя сложи ръка на тила му и почувства как нещо в нея се успокоява от докосването до топлото му, жизнено тяло.

— Не можех да стоя далеч от теб нито минута повече — каза ѝ с нисък, дрезгав глас. — Франк ме държеше в течение, но аз... Не е същото като да те видя с очите си.

— Разбрах. — Тя се опита да изглади с ръка новите линии, които тръгваха от ъгълчетата на устата му.

— Когато утре се прибереш у дома, аз ще бъда там.

— Ще дойде някой, който да ми помага...

— Знам. Аз съм този някой — отвърна и приклепна до нея. Хвана ръката ѝ в своята.

— Хубаво. Значи ще ми помогнеш да се изправя на крака. Рехабилитаторите тук не ми позволяват да правя достатъчно упражнения.

— Ако си мислиш, че аз ще ти позволя да правиш нещо друго, освен да ядеш и да спиш, жестоко се лъжеш.

— Така ли? Аз пък си мислех, че ще си заинтересован да си възвърна формата по-скоро.

— Какво имаш предвид?

— За да ми покажеш останалите номера, които знаеш — ухили му се тя. — Нямам търпение. Лежа си тук и се чудя какво ли представляват.

Напрегнатото му изражение се отпусна и една усмивка кацна на устните му.

— Ще ти трябва доста време, преди да си в достатъчно добра кондиция за който и да било от тях.

— Зависи от това доколко бързо ще ме вкараш във форма, нали?

— Ще напредваме бавно и полека. Разкъсан черен дроб не е нещо, от което човек се оправя за ден-два.

Наложи се да отстранят и част от далака ѝ, а куршумът бе строшил и две ребра. От друга страна, Джон беше останал жив и това бе най-важното. Ако не беше привлякла вниманието им, щяха да го застрелят пред очите ѝ.

— Какво всъщност се опита да направиш? — Тя се отдръпна и се намръщи. Най-после можеше да му зададе въпроса, който я мъчеше, откакто бе дошла в съзнание. — Защо така нападна Ронсар?

— Копелето бе насочило пистолет към главата ти — отвърна просто той. — Изгубих контрол. Това ми се случва често, когато си замесена.

— Това не може да продължава.

— Ще се постарая. — Каза го с много сух тон.

— Сделката, която сключих с Ронсар... Не съм говорила с господин Вини за нея. Още ли е в сила?

— Шегуваш ли се? Всички обезумяха от щастие.

— Тогава ми се струваше добра идея. Той иска единствено пари, с които да се погрижи за Лора. Не го интересува откъде са и какво трябва да направи, за да ги получи. — Тя направи малка пауза. — Можеш ли да ѝ намериш сърце?

— Опитваме се. Шансът не е голям, но се опитваме. — Той въздъхна. — Дори да ѝ намерим сърце, това ще означава, че някое здраво дете ще бъде лишено от своя шанс.

— Но с информацията, която може да осигури Ронсар, ще бъде спасен животът на много други хора.

И двамата замълчаха. Всяка страна в спора имаше своите етични основания. Тя подозираше, че отношението на човек зависи от това дали става дума за детето му. Разбираше много добре сляпата преданост на Ронсар към дъщеря му. Някой друг, чието дете също чакаше сърце, не би проявил такова разбиране.

Найема сложи ръце на облегалките на стола и бавно се изправи на крака. Джон също стана и я погледна тревожно, протегнал ръце да я хване, сякаш беше малко дете, което прави първите си стъпки. Тя му се усмихна весело.

— Не съм чак толкова крехка.

— За мен си — отвърна и на лицето му се изписа ужасът от спомена за преживяното. — Дяволите да те вземат, без повече прояви на героизъм, чуваш ли?

— Да ги оставя на теб, така ли?

Той си пое дълбоко въздух.

— Да. Остави ги на мен.

— Не мога. — Тя го прегърна и склони глава на гърдите му. — Герои не се раждат често. Когато намериш такъв, трябва да се грижиш за него. — Какъв късмет имаше, помисли си, да обича и да бъде обичана от двама мъже като Далас и Джон — изключителни мъже във всяко едно отношение.

Той бавно я погали по гърба, съвсем леко, да не би случайно да ѝ причини болка.

— Тъкмо това си мислех и аз.

Найема зарови лицето си в гърдите му и вдиша мъжествения аромат на кожата му. Когато я бе докоснал, бе изгубила нишката на разговора.

— Какво казваш?

— Когато намериш жена герой, трябва да се грижиш за нея. — Той вдигна брадичката ѝ в ръката си. — Партньори ли сме?

На лицето ѝ бавно се разля доволна усмивка, която прогони болнавия ѝ вид.

— Партньори сме — отвърна и двамата увенчаха договорката си с ръкостискане.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.